TOATE SISTEMELE ÎN ALERTĂ

MARTHA WELLS

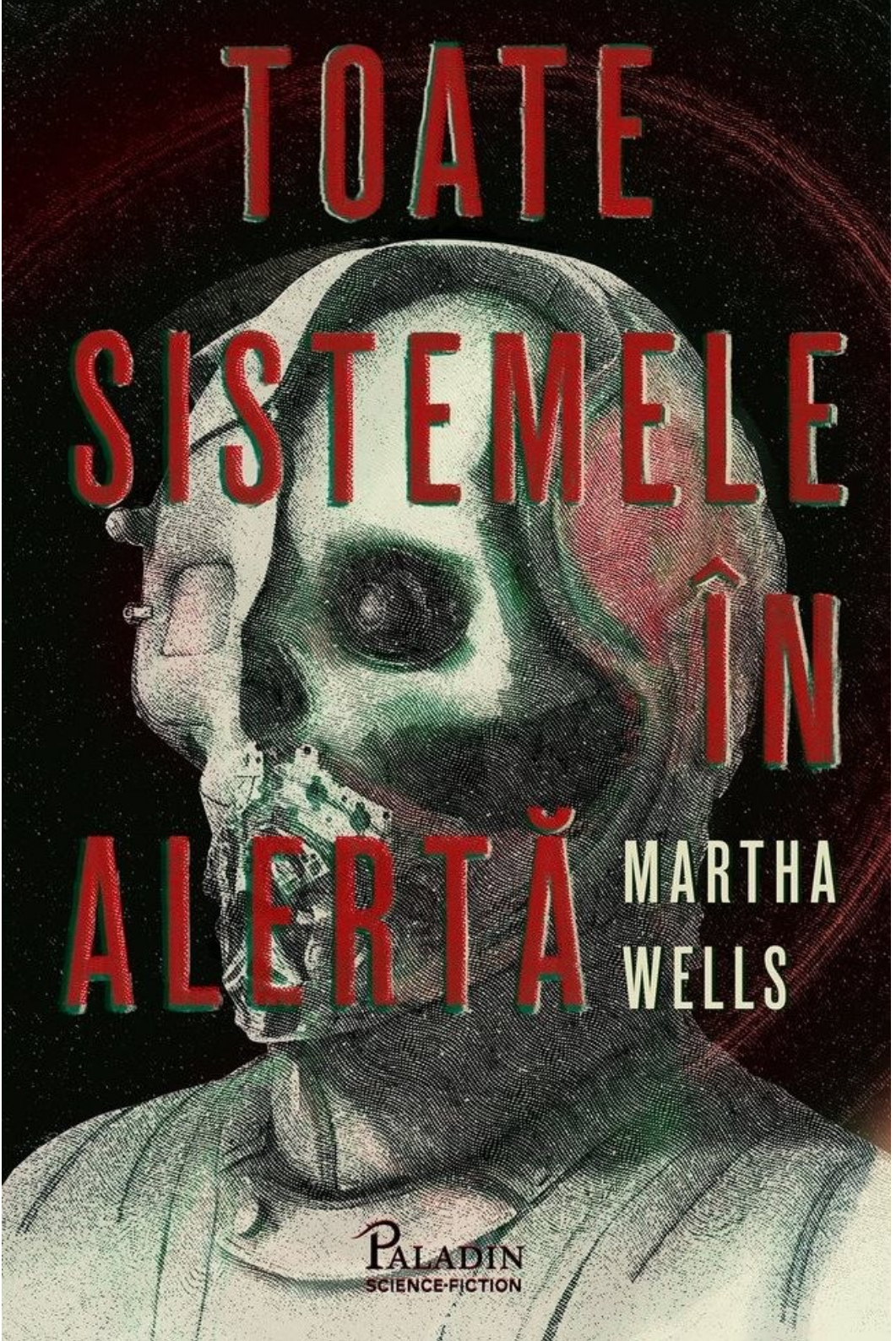

PALADIN
SCIENCE-FICTION

PREMIILE HUGO, NEBULA ȘI LOCUS

Aveam patru oameni în perfectă stare și trebuia să am grijă să nu fie uciși. Nu-mi păsa de ei personal, dar nu ar fi dat bine la dosar, iar dosarul meu arăta deja groaznic.

Aflată într-o expediție științifică pe o planetă necunoscută, echipa CercetareAux este atacată în mod neprevăzut. O provocare pentru AsaSint, robotul care nu poate să asigure securitatea echipei decât prin interacțiuni cu oamenii, extrem de stânjenitoare pentru el. În ciuda reputației sale de „mașină de ucis", responsabilitatea îi este permanent pusă în balanță cu introvertirea. Limitele dintre ingineria anorganicului și conștiința umană tind să dispară, iar AsaSintul încearcă să-și elucideze trecutul, impulsionat de comportamentul lui tot mai omenesc.

Așa că ne-au făcut mai inteligenți.
Anxietatea și depresia erau efectele secundare.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-33-5
9 786069 000335

Martha Wells

Toate sistemele în alertă

[Jurnal de AsaSint]

Traducere din limba engleză de Iulia Dromereschi

Coperta: Alexandru Daş

Titlul original:
Martha Welss – All System Red, 2017

2019

PALADIN

Cuprins

ConservareAux
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

Stare artificială
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
  - Capitolul 5
  - Capitolul 6
  - Capitolul 7
  - Capitolul 8
  - Capitolul 9

ConservareAux

Capitolul 1

Aş fi putut deveni ucigaş în masă după ce am spart modulul administrator, dar apoi mi-am dat seama că puteam accesa diferitele fluxuri ale canalelor de divertisment transmise de sateliţii companiei. Trecuseră de atunci cam 35.000 de ore fără prea multe omoruri. Fuseseră devorate, probabil, puţin sub 35.000 de ore de filme, seriale, cărţi, piese de teatru şi muzică. Eram un veritabil ratat ca maşină ucigaşă lipsită de sentimente.

Încă îmi făceam treaba, în baza unui nou contract, şi speram că dr. Volescu şi dr. Bharadwaj îşi vor finaliza cât mai repede explorarea, ca să putem reveni în habitat şi să mă pot uita la episodul 397 din *Ascensiunea şi căderea lunii-sanctuar.*

Recunosc, eram distrat. Fusese un contract plictisitor până acum şi mă gândeam să reduc prioritatea canalului de avertizare a statutului şi să încerc să accesez muzică de pe canalul de divertisment fără ca HubSystemul să înregistreze activitatea suplimentară. Era mai complicat să fac asta pe teren decât în habitat.

Zona de evaluare era o întindere stearpă pe coasta unei insule, cu coline joase şi plate care se înălţau şi coborau şi cu o iarbă deasă, verde-închis, care-mi ajungea la glezne. Nu era cine ştie ce floră sau faună, exceptând câteva chestii de diverse dimensiuni, asemănătoare cu păsările, şi alte lucruri pufoase şi plutitoare, care erau, din câte ştiam noi, inofensive. Coasta era presărată cu cratere mari, goale. Bharadwaj şi Volescu prelevau mostre dintr-unul.

Planeta avea un inel care, din poziţia noastră actuală, domina orizontul când priveai către mare. Mă uitam spre cer şi sondam mintal transmisiunea, când a explodat fundul craterului.

Nu m-am obosit să lansez un apel de urgenţă verbal. Am transmis vizual de la camera mea de teren către a dr. Mensah şi am sărit în crater. În timp ce mă împleticeam în josul pantei nisipoase, o auzeam deja pe Mensah prin canalul de comunicare de urgenţă, strigând cuiva să lanseze hopperul. Se aflau la vreo zece kilometri distanţă, lucrând într-o altă parte a insulei, aşa că nu puteau ajunge aici la timp pentru a-şi oferi ajutorul.

Ordine contradictorii mi-au umplut canalul, însă nu le-am dat atenţie. Chiar dacă nu mi-aş fi accesat nepermis modulul administrator, canalul de urgenţă avea prioritate, dar totul era haotic, cu HubSystemul automat care cerea date şi încerca să-mi trimită indicaţii de care încă nu aveam nevoie şi cu Mensah care-mi trimitea informaţii telemetrice din hopper. Nici ele nu-mi foloseau la nimic, însă erau mult mai uşor de ignorat decât HubSystemul care solicita răspunsuri şi încerca totodată să le furnizeze. În mijlocul haosului, am atins fundul craterului. În ambele braţe am integrate arme energetice mici, dar am ales lansatorul mare de proiectile prins de spate. Inamicul care tocmai ţâşnise din pământ avea un bot foarte larg, aşadar, am considerat că aveam nevoie de o armă foarte mare.

Am scos-o pe Bharadwaj din botul acela şi m-am vârât eu acolo, descărcându-mi arma în gâtlejul lui şi apoi în sus, unde speram să i se afle creierul. Nu sunt sigur dacă acţiunile s-au întâmplat în această ordine; va trebui să-mi urmăresc propriul canal vizual. Tot ce ştiam era că i-o smulsesem pe Bharadwaj şi că atacatorul dispăruse înapoi în tunel.

Era inconştientă şi sângera prin costum, din nişte

răni imense la piciorul stâng şi în partea stângă a corpului. Mi-am pus arma la loc, ca s-o pot ridica în braţe. Îmi pierdusem armura braţului stâng şi mare parte din carnea de sub ea, dar părţile neorganice încă îmi funcţionau. Am primit o nouă rafală de ordine din partea modulului administrator şi le-am dat o prioritate mai mică, fără să mă obosesc să le decodific. Bharadwaj, care nu avea părţi neorganice şi nu era atât de uşor reparabilă ca mine, constituia acum prioritatea şi mă interesa mai ales ce încerca să-mi spună MedSystemul pe canalul de urgenţă. Dar, mai întâi, trebuia să o scot din crater.

În tot acest timp, Volescu era ghemuit pe sfărâmăturile de stâncă şi o luase razna. Starea lui nu-mi era chiar indiferentă, totuşi. Însă eram mult mai puţin vulnerabil decât el în această situaţie şi nu mă simţeam nici eu excelent.

— Doctore Volescu, trebuie să veniţi cu mine, am spus.

Nu a răspuns. MedSystemul recomanda administrarea unui tranchilizant şi *bla-bla-bla,* dar eu strângeam costumul dr. Bharadwaj cu un braţ, ca să previn sângerarea, şi îi susţineam capul cu celălalt, şi nu aveam decât două mâini. I-am comandat căştii să se retragă, ca să-mi vadă chipul uman. Dacă inamicul revenea şi mă muşca iar, avea să fie o greşeală gravă, fiindcă îmi trebuiau părţile organice ale capului. Am adoptat o voce fermă şi blândă şi am zis:

— Doctore Volescu, totul va fi bine, da? Însă trebuie să vă ridicaţi şi să veniţi să mă ajutaţi s-o scot de aici.

A funcţionat. S-a ridicat în picioare şi s-a împleticit spre mine, încă tremurând. Mi-am întors către el partea arătoasă şi am continuat:

— Apucaţi-mă de braţ, da? Şi strângeţi.

A reuşit să-şi treacă braţul în jurul cotului meu îndoit şi am început să urc craterul, târându-l după mine, în

timp ce o ţineam la piept pe Bharadwaj. Respira greu, spasmodic, iar costumul ei nu-mi oferea nicio informaţie. Al meu era sfâşiat în zona pieptului, aşa că mi-am ridicat nivelul căldurii corporale, sperând să fie de ajutor. Canalele de comunicare tăceau, fiindcă Mensah reuşise să se folosească de prioritatea de conducere ca să amuţească totul, mai puţin MedSystemul şi hopperul, iar tot ce auzeam pe canalul acestuia din urmă erau vocile celorlalţi, şuşotind disperaţi.

Pe panta craterului terenul era un amestec de nisip moale, oribil, şi grohotiş, însă picioarele mele erau neatinse, aşa că am ajuns în vârf cu ambii oameni încă în viaţă. Volescu a fost cât pe ce să se prăbuşească, iar eu l-am tras la câţiva metri de margine, în cazul în care orice s-ar fi aflat sub noi putea ajunge mai departe decât părea s-o fi făcut mai devreme.

Nu voiam să o pun jos pe Bharadwaj fiindcă ceva din abdomenul meu fusese puternic afectat şi nu eram sigur că o puteam ridica din nou. Am revăzut imaginile recente ale camerei de teren şi am văzut că fusesem străpuns de un dinte, poate de un cil. Oare voisem să spun „cil” sau altceva? AsaSinţii nu primesc module de instruire calitative cu privire la orice altceva decât crima, şi chiar şi acelea sunt versiuni ieftine. Căutam în centrul lingvistic al HubSystemului când hopperul mititel a aterizat în apropiere. Mi-am lăsat casca să se închidă şi să se opacizeze cât timp a executat operaţiunea.

Aveam două hoppere standard: unul mare, pentru urgenţă, şi micuţul acesta, pentru deplasarea în zonele de evaluare. Avea trei compartimente: unul mare, în centru, pentru echipajul uman, şi două mai mici, de o parte şi de alta, pentru încărcătură, provizii şi pentru mine. Mensah pilota. Am început să merg mai lent decât în mod normal, fiindcă nu voiam să-i dau drumul

lui Volescu. În timp ce rampa cobora, Pin-Lee şi Arada au sărit afară şi am comutat pe comunicarea vocală pentru a spune:

— Doctore Mensah, nu pot să-i dau drumul costumului.

I-a luat o vreme să înţeleagă la ce mă referream, de fapt. A spus în grabă:

— E în regulă. Adu-o sus, în cabina echipajului.

AsaSinţilor nu li se permite să călătorească alături de oameni şi aveam nevoie de permisiune verbală ca să intru. Cu modulul administrator spart, nu mă putea opri nimic, însă era important să nu afle nimeni, mai ales oamenii cu care semnasem contractul, că eram agent liber. Era important fiindcă-mi permitea să-mi păstrez componentele organice intacte şi să evit demontarea celorlalte piesă cu piesă.

Am dus-o pe Bharadwaj în cabină, urcând pe rampă. Overse şi Ratthi desfăceau în grabă scaunele, ca să facă loc. Aveau căştile scoase şi glugile costumelor date jos, aşa că am putut să le văd expresiile îngrozite când şi-au dat seama ce mai rămăsese din partea superioară a trupului meu, prin costumul sfâşiat. Eram bucuros că-mi sigilasem casca.

De aceea îmi place să călătoresc în compartimentul de marfă. Oamenii şi oamenii augmentaţi aflaţi prea aproape de AsaSinţi ajung în situaţii prea stânjenitoare. Cel puţin, AsaSintului ăstuia i se pare stânjenitor. M-am aşezat pe punte, cu Bharadwaj în poală, în timp ce Pin-Lee şi Arada îl trăgeau pe Volescu înăuntru.

Lăsasem în urmă două pachete cu echipament de teren şi câteva instrumente. Încă se aflau pe iarba unde Bharadwaj şi Volescu lucraseră înainte să coboare în crater după mostre. În mod normal, i-aş fi ajutat să le ducă, însă MedSystemul, care o monitoriza pe Bharadwaj prin ce mai rămăsese din costumul ei,

exprimase limpede că ar fi fost o idee proastă să-i dau drumul. Dar n-a pomenit nimeni de echipament. E de la sine înţeles să abandonezi obiecte uşor de înlocuit în situaţii de urgenţă, însă eu avusesem contracte în care clienţii mi-ar fi spus să recuperez mai degrabă materialele decât persoana rănită.

În contractul ăsta, dr. Ratthi a sărit şi a spus:

— Mă duc să iau cutiile!

Am strigat „Nu!”, ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Sunt obligat să le vorbesc mereu respectuos clienţilor, chiar şi în cazul în care sunt pe punctul de a se sinucide accidental. HubSystemul se putea autentifica şi mă putea pedepsi prin modulul administrator. Dacă nu era spart.

Din fericire, şi ceilalţi au strigat „Nu!” în acelaşi timp, iar Pin-Lee a mai adăugat:

— Ce mama dracului, Ratthi!

Dr. Ratthi a răspuns:

— Ah, nu e vreme, desigur, îmi pare rău! şi a activat secvenţa de închidere rapidă pentru trapă.

Prin urmare, nu am pierdut rampa când inamicul a apărut sub ea, cu botul lui mare plin de dinţi, cili sau ce-or fi fost, muşcând direct din pământ. S-a văzut perfect pe camerele hopperului, imagini trimise prompt către canalele tuturor. Oamenii au început să urle.

Mensah ne-a ridicat în aer repede şi cu forţă, astfel încât aproape că am căzut în faţă şi toţi care nu se aflau deja pe podea au aterizat acolo.

În liniştea care a urmat, în timp ce icneau uşuraţi, Pin-Lee a spus:

— Ratthi, dacă mori...

— Te superi foarte tare pe mine, ştiu.

Ratthi s-a lăsat să alunece încă puţin lângă perete şi abia a fost în stare să-i facă semn cu mâna.

— Este un ordin, Ratthi. Nu te lăsa ucis, a spus

Mensah de pe scaunul pilotului.

Părea calmă, însă am prioritate de securitate, aşa că-i vedeam prin MedSystem bătăile nebuneşti ale inimii.

Arada a scos trusa medicală de urgenţă ca să oprească sângerarea şi să încerce s-o stabilizeze pe Bharadwaj. Am încercat să mă port cât mai mult posibil ca o unealtă, comprimând rănile când mi-au spus s-o fac, folosindu-mi temperatura în scădere a corpului ca s-o menţin pe a ei şi ţinând capul în jos, ca să nu-i văd cum se holbează la mine.

★

PERFORMANŢĂ 60% ŞI ÎN SCĂDERE

Habitatele noastre sunt model standard, şapte domuri interconectate, aşezate pe o câmpie relativ plată, deasupra unei văi de râu înguste, cu sistemul nostru generator de energie şi pentru cel pentru reciclare conectate în lateral. Aveam un sistem de mediu, însă fără sasuri, fiindcă atmosfera planetei era respirabilă – nu şi deosebit de bună pentru oameni, pe termen lung. Nu ştiu de ce, fiindcă nu este unul dintre lucrurile pe care contractul mă obligă să le cunosc.

Am ales locul acesta fiindcă se află chiar în centrul zonei de evaluare şi chiar dacă există copaci împrăştiaţi pe câmpie, toţi sunt înalţi de circa cincisprezece metri, foarte subţiri, cu un singur strat de coroană, aşa că e dificil pentru orice s-ar apropia să-i folosească drept camuflaj. Fireşte, asta nu lua în considerare nimic ce s-ar fi apropiat prin subteran.

Habitatul este prevăzut cu uşi de siguranţă, însă HubSystemul mi-a comunicat că cea principală era deja deschisă când a aterizat hopperul. Dr. Gurathin pregătise o targă şi o ghidase spre noi. Overse şi Arada reuşiseră să o stabilizeze pe Bharadwaj, aşa că am putut s-o las jos şi să-i urmez pe ceilalţi spre habitat.

Oamenii s-au îndreptat spre infirmerie, iar eu m-am

oprit să trimit comenzi micului hopper, care s-a închis şi s-a etanşat. Abia apoi am încuiat uşile exterioare. Prin canalul de securitate, le-am comunicat dronelor să ne extindă perimetrul, ca să fiu avertizat dacă se apropia de noi ceva mare. Am setat câteva monitoare pe senzorii seismici, care să mă anunţe despre anomalii, în cazul în care acel ceva mare ipotetic hotăra să ajungă la noi prin subteran.

După ce am securizat habitatul, m-am întors în aşa-numita cameră de securitate, unde se aflau arme, muniţie, alarme de perimetru, drone şi unde erau depozitate toate celelalte dispozitive care ţineau de securitate – inclusiv eu. M-am dezbrăcat de ce mai rămăsese din armură şi, la sfatul MedSystemului, am pulverizat cu spray cicatrizant pe toată partea afectată. Nu sângeram, fiindcă arterele şi venele mele se sigilează automat, însă nici plăcut la vedere nu era. Şi durea, deşi cicatrizantul m-a amorţit puţin. Deja setasem prin HubSystem o interdicţie de securitate de opt ore, aşa că nimeni nu putea ieşi afară decât cu înştiinţarea mea. Apoi mi-am setat statutul ca fiind nefuncţional. Am verificat canalul principal, însă nu primisem nicio obiecţie.

Îngheţam, fiindcă regulatoarele mele de temperatură cedaseră la un moment dat, când ne îndreptam încoace, iar pielea protectoare de sub armură era făcută bucăţi. Aveam câteva de rezervă, însă nu ar fi fost nici practic şi nici simplu să îmbrac una acum. Singurul rând de haine disponibil era o uniformă încă nepurtată, dar nici pe aceea nu credeam c-aş fi putut-o îmbrăca. (Nu avusesem nevoie de uniformă fiindcă nu patrulasem în interiorul habitatului. Nimeni nu ceruse asta, pentru că erau doar opt şi toţi prieteni, deci s-ar fi dovedit o risipă de resurse – mai precis, eu.) Am căutat cu o mână în cutia de depozitare până când am găsit trusa medicală

suplimentară la care am dreptul în caz de urgenţă, pe care am deschis-o şi am scos pătura de supravieţuire. M-am înfofolit în ea, apoi m-am urcat pe patul de plastic din rezerva mea. Am lăsat uşa să se închidă, în timp ce lumina albă a clipit şi s-a aprins.

Nu era cu mult mai cald aici, dar era confortabil. M-am conectat la cablurile de realimentare şi reparaţie, m-am sprijinit de perete şi am început să tremur. MedSystemul m-a informat, plin de solicitudine, că performanţa mea era acum la 58% şi în scădere, ceea ce nu era o surpriză. Cu siguranţă mă puteam repara în opt ore, şi probabil îmi puteam creşte la loc majoritatea componentelor organice deteriorate, însă, la 58%, mă îndoiam c-aş putea efectua vreo analiză între timp. Aşa că am setat toate canalele de securitate să mă anunţe în cazul în care ceva încerca să mănânce habitatul şi am început să deschid stocul multimedia descărcat de pe canalele de divertisment. Mă durea prea tare ca să pot fi atent la orice avea o poveste, dar zgomotul prietenos putea să-mi ţină companie.

În acel moment, cineva a bătut la uşa rezervei.

M-am uitat la uşă şi am pierdut şirul tuturor imputurilor mele frumos aşezate. Ca un idiot, am spus:

— Ăăă... da?

Dr. Mensah a deschis uşa şi a aruncat o privire în direcţia mea. Nu mă pricep să ghicesc vârsta reală a oamenilor, în ciuda tuturor exemplelor de divertisment vizual pe care le urmăresc. Oamenii din show-uri nu arată precum cei din realitate – cel puţin, nu în cele bune. Mensah avea pielea măslinie şi părul ceva mai deschis, şaten, tuns foarte scurt, şi mă gândeam că nu era tânără, altfel nu ar fi fost la comandă. A spus:

— Eşti bine? Ţi-am văzut raportul de stare.

— Ăăă...

Atunci mi-am dat seama c-ar fi trebuit să evit

răspunsul, pretinzând că eram în stază. Mi-am acoperit pieptul cu pătura, sperând că nu văzuse că lipseau bucăţi din mine. Fără armura care mă ţinea strâns era mult mai urât.

— Bine.

Nu mă pricep la interacţiunile cu oamenii. Nu este vorba despre paranoia cu privire la modulul meu administrator, spart, şi nu sunt nici ei de vină. Eu sunt cel vinovat. Ştiu că sunt un AsaSint înfricoşător, şi ei sunt conştienţi de acest lucru, ceea ce ne stresează pe toţi, ceea ce mă stresează pe mine şi mai mult. În plus, dacă nu port armură e din cauză că sunt rănit şi una dintre părţile mele organice ar putea cădea pe podea în orice clipă, motiv pentru care nimeni nu vrea să vadă aşa ceva.

— Bine? S-a încruntat. Raportul spunea că ţi-ai pierdut douăzeci la sută din masa corporală.

— Vor creşte înapoi, am zis.

Ştiam că, în ochii unui om, păream pe moarte. Rănile mele erau echivalente cu amputarea la oameni a unui membru sau două, nemaivorbind de pierderea aproape a întregului volum de sânge.

— Ştiu. Totuşi. M-a privit îndelung, atât de lung, încât am comutat pe canalul de securitate pentru sala comună, unde membrii grupului care nu fuseseră răniţi vorbeau în jurul mesei. Discutau posibilitatea să mai existe exemplare ale faunei subterane şi îşi doreau să fi avut substanţe intoxicante. Părea o reacţie normală. Mensah a continuat: Ai fost foarte priceput cu doctorul Volescu. Nu cred că şi-au dat seama şi ceilalţi. Au fost impresionaţi.

— Face parte din instrucţiunile medicale de urgenţă pentru calmarea victimelor. Am tras pătura mai aproape, ca să nu vadă nimic îngrozitor. Simţeam că ceva picură din mine.

— Da, însă MedSystemul a stabilit că Bharadwaj

constituie prioritatea şi nu a verificat semnele vitale ale lui Volescu. Nu a luat în considerare şocul întâmplării şi s-a aşteptat să fie capabil să plece de acolo pe propriile lui picioare.

Pe canalele de comunicare era limpede că toţi ceilalţi analizaseră înregistrările videocamerei de teren a lui Volescu. Spuneau lucruri de genul: „Nici măcar nu ştiam că are faţă.” Purtasem armura de când venisem şi nu-mi mai deschisesem casca atunci când mă aflam în preajma lor. Nu exista un motiv specific. Singura parte din mine pe care ar fi văzut-o ar fi fost capul, care este standard omenesc, general. Dar nu vruseseră să-mi adreseze niciun cuvânt şi nici eu nu dorisem să stau de vorbă cu ei. Când eram la datorie, m-ar fi distras, iar când nu... pur şi simplu nu voiam. Mensah mă văzuse când semnase contractul de închiriere. Dar abia dacă îmi aruncase o privire şi nici eu nu mă uitasem atent, fiindcă, repet, AsaSint + om = stânjeneală. Dacă-mi păstrez armura pe mine, descurajez mereu orice interacţiune care nu e necesară.

Am spus:

— Face parte din misiunea mea să nu ascult canalele sistemului când... se produc greşeli.

De aceea este nevoie de constructe, de SecUnităţi cu componente organice. Însă ar trebui să ştie asta. Înainte să accepte livrarea mea, înregistrase cam zece proteste, încercând să scape de obligativitatea de a mă avea. Nu i-o reproşam. Nici eu nu m-aş fi dorit.

Acum, serios, nu ştiu de ce nu am spus, pur şi simplu: „Cu plăcere. Te rog să pleci din rezerva mea, ca să pot picura în linişte.”

— Bine, a zis şi m-a privit timp de ceea ce am ştiut, obiectiv, că au fost 2,4 secunde, iar subiectiv, în jur de douăzeci de minute chinuitoare. Ne vedem peste opt ore. Dacă ai nevoie de orice până atunci, te rog să-mi

trimiţi o alertă pe canal. Apoi a făcut un pas în spate şi a lăsat uşa să gliseze şi să se închidă.

Asta m-a făcut să mă întreb de ce se minunau toţi, aşa că am accesat înregistrarea incidentului. OK, uau. Vorbisem cu Volescu pe parcursul întregii urcări prin crater. Fusesem preocupat, mai ales, de traiectoria hopperului şi ca Bharadwaj să nu sângereze până la moarte, dar şi de ceea ce ar fi putut ieşi din crater ca să mai încerce o dată. Practic nu-mi ascultasem propriile cuvinte. Îl întrebasem dacă avea copii. Era uimitor! Poate mă uitam la prea multe emisiuni de divertisment. (Avea copii. Era căsătorit cu patru femei şi avea şapte copii, toţi acasă, cu partenerele lui.)

Toate nivelurile mele erau prea ridicate acum pentru o perioadă de odihnă, aşa că am decis că puteam, la fel de bine, să profit de asta şi să privesc şi celelalte înregistrări. A fost momentul în care am descoperit ceva ciudat. Exista un ordin de „renunţare” pe canalul de comandă al HubSystemului, cel care controla, sau aşa credea, modulul meu administrator. Fusese probabil o eroare. Nu mai conta, fiindcă atunci când MedSystemul are prioritate...

PERFORMANŢĂ 39%. STAZĂ INIŢIATĂ PENTRU SECVENŢA DE REPARARE DE URGENTĂ.

Capitolul 2

Când m-am trezit, eram prezent aproape integral, la o eficienţă de 80% şi în creştere. Am verificat imediat toate canalele, în cazul în care oamenii doreau să iasă, însă Mensah prelungise cu patru ore interdicţia de securitate pentru habitat. Asta era o uşurare, fiindcă îmi oferea timpul necesar să ating din nou 98%. Dar exista o notificare prin care mi se solicita să raportez. Nu se mai întâmplase până acum. Poate că voia să

parcurgem împreună pachetul de informaţii referitor la pericole şi să înţeleagă de ce nu ne avertizase cu privire la inamicul subteran. Asta mă mira puţin şi pe mine.

Grupul lor se numea ConservareAux şi cumpărase o opţiune de prospectare a resurselor acestei planete, iar expediţia de cercetare fusese organizată pentru a constata dacă merita să liciteze pentru întregul pachet. Era important să ştie că pe planetă existau chestii care-i puteau mânca în timp ce încercau să-şi facă treaba.

Nu-mi prea pasă cine sunt clienţii mei sau ce încearcă să facă. Ştiam că grupul provine de pe o planetă liberă, însă nu mă obosisem să analizez amănuntele. „Liberă” însemna că fusese terraformată şi colonizată, însă nu era afiliată niciunei confederaţii corporatiste. Practic, *liberă* însemna, în general, *de rahat,* aşa că nu mă aşteptasem la prea multe din partea lor. Până acum însă fusese extrem de uşor de lucrat pentru ei.

Am curăţat toate picăturile de fluid rămase pe noua mea piele, apoi am ieşit din rezervă. Atunci mi-am dat seama că nu depozitasem piesele armurii şi că zăceau împrăştiate pe podea, acoperite de fluidele mele şi de sângele lui Bharadwaj. Nu era de mirare că Mensah se uitase în rezervă; probabil crezuse că murisem aici. Am pus toate piesele înapoi în fantele lor, în vederea reparaţiei.

Deţineam un set alternativ, dar era încă ambalat şi mi-ar fi luat timp să-l despachetez, să aplic o diagnosticare şi să-l asamblez. Am ezitat cu privire la uniformă, însă canalul de securitate o anunţase probabil pe Mensah că mă trezisem, aşa că trebuia să ajung acolo.

Avea ca model uniformele grupului standard de cercetare şi era menită să fie confortabilă în interiorul

habitatului: pantaloni gri din tricot, bluză cu mâneci lungi şi o jachetă, semănând cu hainele de sport purtate de oameni şi de oameni augmentaţi, plus încălţăminte moale. M-am îmbrăcat, mi-am tras mânecile peste portarmele din antebraţe şi am ieşit în habitat.

Am trecut prin două uşi interioare securizate, care duceau spre zona echipajului, şi i-am găsit pe membrii acestuia în domul principal, adunaţi în jurul consolei, privind unul dintre afişajele plutitoare. Erau toţi acolo, cu excepţia lui Bharadwaj, aflată încă la infirmerie, şi a lui Volescu, încă alături de ea. Pe unele console se aflau căni şi pachete goale de mâncare. Eu nu fac curăţenie decât dacă primesc un ordin direct.

Mensah era ocupată, aşa că am aşteptat.

Ratthi m-a privit şi a tresărit brusc. Nu aveam idee cum să reacţionez. De aceea prefer să port armura, chiar şi în interiorul habitatului, unde nu este necesară şi poate să mă încurce. De obicei, clienţii umani preferă să pretindă că sunt robot, iar armura îi ajută. Am privit în gol şi m-am prefăcut că rulez un diagnostic.

În continuare uimit, Ratthi a întrebat:

— Cine e ăsta?

S-au întors toţi să mă privească, mai puţin Mensah, aşezată la consolă, cu interfaţa lipită de frunte. Evident, chiar dacă îmi văzuseră chipul pe înregistrarea videocamerei lui Volescu, nu m-au recunoscut fără cască. A trebuit atunci să mă uit la ei şi am zis:

— Sunt SecUnitatea voastră.

Păreau surprinşi şi stânjeniţi. Aproape la fel de stânjeniţi ca mine. Am regretat că nu-mi pusesem armura de rezervă.

Adevărul este că nu mă voiau aici. Nu aici, în habitat, ci pe planetă. Unul dintre motivele pentru care

compania impunea prezenţa mea, pe lângă aplicarea de costuri ridicate clienţilor, este că înregistram toate conversaţiile lor, permanent, deşi evitam să monitorizez ceva ce m-ar fi împiedicat să-mi duc la îndeplinire sarcinile. Dar compania avea să acceseze întreaga bază de înregistrări spre a căuta date folositoare pentru orice ar fi putut vinde. Nu, asta nu li se spune oamenilor. Da, toată lumea ştie. Nu, nimeni nu poate face nimic.

După o jumătate de oră subiectivă şi 3,4 secunde obiective, dr. Mensah s-a întors, m-a văzut, a lăsat jos interfaţa şi a spus:

— Verificam raportul de risc privind această regiune, ca să încercăm să aflăm de ce creatura aceea nu a fost menţionată drept element primejdios al faunei. Pin-Lee crede că datele au fost modificate. Poţi examina acest raport pentru noi?

— Da, doctor Mensah.

Aş fi putut face asta în rezerva mea, scutindu-ne pe toţi de stânjeneală. În orice caz, am preluat din HubSystem canalele pe care le urmărea şi am început să verific raportul.

În principiu, era o listă lungă de informaţii pertinente şi avertismente cu referire la planetă şi, îndeosebi, la zona în care se afla habitatul nostru, cu accent pe vreme, teren, floră, faună, calitatea aerului, depozitele minerale, potenţialele riscuri legate de oricare dintre ele, cu legături către rapoarte secundare, care conţineau date mai detaliate. Dr. Gurathin, cel mai taciturn dintre toţi, era un bărbat augmentat şi avea implantată propria interfaţă. Îl simţeam scormonind prin date, cât timp ceilalţi, care foloseau interfeţele tactile, erau doar nişte fantome îndepărtate. Totuşi, aveam o capacitate de procesare mult mai avansată decât el.

M-am gândit că erau paranoici. Chiar şi cu

interfeţele prezente, trebuia să citeşti cuvintele, de preferinţă pe toate. Uneori, oamenii neaugmentaţi nu fac asta. Uneori, n-o fac nici oamenii augmentaţi.

Dar, în timp ce verificam secţiunea de avertismente generale, am remarcat ceva straniu cu privire la format. O comparaţie rapidă cu celelalte părţi ale raportului mi-a arătat că ceva fusese eliminat; o conexiune cu un raport secundar fusese ştearsă.

— Aveţi dreptate, am spus, distras, în timp ce scotoceam bazele de date, căutând piesa lipsă.

Nu am găsit-o. Nu era doar o conexiune întreruptă. Cineva ştersese raportul secundar. Se presupunea că ar fi imposibil cu acest tip de pachet de explorare planetară, însă nu era chiar atât de imposibil pe cât părea. Ceva fusese şters din avertismente şi din secţiunea despre faună.

Reacţia a fost de iritare generală. Au existat proteste vehemente din partea lui Pin-Lee şi a lui Overse şi un gest dramatic făcut de către Ratthi, care şi-a agitat mâinile prin aer. Însă, aşa cum am mai spus, erau prieteni şi mult mai puţin reţinuţi unii cu alţii decât ultimul meu set de obligaţii contractuale. De aceea, dacă eram forţat să recunosc, îmi plăcea acest contract, cel puţin până când ceva încercase să ne mănânce pe mine şi pe Bharadwaj.

SecSystem înregistrează totul, chiar şi din interiorul cabinelor de dormit, iar eu am acces total. De aceea e mai uşor să pretind că sunt robot. Overse şi Arada formau un cuplu, însă, din felul în care se purtau, fuseseră mereu împreună şi erau cei mai buni prieteni ai lui Ratthi, care nutrea o pasiune neîmpărtăşită pentru Pin-Lee, dar nu se purta prosteşte. Pin-Lee se înfuria adesea şi arunca obiecte când ceilalţi nu erau prezenţi, dar nu din cauza lui Ratthi. Credeam că supravegherea continuă a companiei o afecta mai mult decât pe ceilalţi. Volescu o admira pe Mensah şi

aproape că făcuse o pasiune pentru ea. La fel şi Pin-Lee, însă ea şi Bharadwaj flirtau ocazional, într-un fel care sugera că lucrurile stăteau aşa de multă vreme. Gurathin era unicul singuratic, totuşi părea să-i placă să fie în compania celorlalţi. Avea un zâmbet tăcut şi le era simpatic tuturor.

Era un grup puţin afectat de stres, cu membri care nu se prea certau, nu se tachinau de dragul distracţiei şi nici nu prezentau deseori motive de nelinişte câtă vreme nu încercau să interacţioneze în vreun fel cu mine.

Cu o expresie de frustrare moderată, Ratthi a spus:

— Deci nu putem afla dacă acea creatură era o aberaţie sau dacă asemenea vietăţi trăiesc pe fundul tuturor craterelor?

Arada, unul dintre specialiştii în biologie, a intervenit:

— Ştii, pariez că trăiesc acolo. Dacă aviarele mari pe care le-am văzut pe scanări aterizează frecvent pe insulele- barieră, creatura s-ar putea hrăni cu ele.

— Asta ar explica existenţa craterelor, a zis Mensah, gânditoare. Ar însemna măcar să eliminăm o anomalie.

— Dar cine a şters raportul secundar? a întrebat Pin-Lee şi am fost de acord că aceea era întrebarea mai importantă. S-a întors spre mine, cu una dintre acele mişcări bruşte la care mă educasem să nu reacţionez. HubSystemul poate fi spart?

Din exterior, nu aveam idee. Era foarte uşor să faci asta din interior, cu interfaţa integrată în propriul trup. Îl spărsesem de îndată ce se activase, când construiserăm habitatul. Fusesem nevoit: dacă monitoriza modulul administrator, iar canalul meu funcţiona aşa cum trebuia, ar fi putut duce la multe întrebări jenante, iar eu aş fi fost dezmembrat pentru componente.

— Din câte ştiu, e posibil, am răspuns. Dar este mai

probabil că raportul a fost deteriorat înainte să primiţi pachetul informativ.

Cine licitează cel mai puţin. Ştiu ce spun.

Au urmat mormăieli şi plângeri generale despre faptul că se plăteau preţuri mari pentru echipamente proaste. Nu am luat-o personal. Mensah a spus:

— Gurathin, poate că tu şi Pin-Lee vă puteţi da seama ce s-a întâmplat.

Majoritatea clienţilor mei îşi cunosc doar specializările. De aceea, nu există niciun motiv ca într-o expediţie de explorare să fie trimis un specialist în sisteme. Compania furnizează toate sistemele şi toate dispozitivele conexe (echipamentele medicale, dronele, pe mine, etc.) şi le menţine ca parte a pachetului de ansamblu pe care îl achiziţionează clienţii. Dar Pin-Lee părea a fi o amatoare cu har în privinţa interpretării sistemului, iar Gurathin avea avantajul interfeţei sale interne. Mensah a adăugat:

— Până una alta, Grupul DeltFall are acelaşi pachet ca noi?

Am verificat. HubSystemul aşa considera, însă noi ştiam deja cât valorează opinia sa.

— Probabil, am spus.

DeltFall era un alt grup de explorare, la fel ca noi, dar se afla pe un continent din partea opusă a planetei. Făcea parte dintr-o operaţiune de proporţii superioare şi fusese debarcat de o navă diferită, aşa că oamenii nu mă cunoscuseră personal, însă discutau ocazional pe canalul de comunicare. Nu făceau parte din contractul meu, fiindcă aveau propriile lor SecUnităţi, cele standard una, la fiecare zece clienţi. Se presupunea că ne putem apela reciproc, în caz de urgenţă, însă faptul că ne aflam la o jumătate de planetă distanţă reprezenta un inhibitor intrinsec.

Mensah s-a sprijinit spătarul scaunului şi şi-a unit vârfurile degetelor de la ambele mâini.

— Bine. Iată cum vom proceda. Vreau ca fiecare dintre voi să verifice secţiunile individuale ale pachetului de explorare pentru specializările voastre. Încercaţi să identificaţi orice informaţie care lipseşte. Când avem o listă parţială, îi voi suna pe cei din DeltFall şi voi vedea dacă ne pot trimite ei fişierele.

Părea un plan minunat, fiindcă nu mă includea pe mine. Am spus:

— Doctor Mensah, mai aveţi nevoie de ajutor din partea mea?

Şi-a întors scaunul spre mine.

— Nu. Apelez dacă avem întrebări.

Am lucrat în contracte care m-au ţinut activ pe tot parcursul ciclului de zi şi de noapte, în caz că cineva avea nevoie de ceva şi nu voia să se obosească să mă apeleze. Apoi a continuat:

— Ştii, poţi rămâne aici, în zona destinată echipajului, dacă doreşti. Ţi-ar plăcea?

M-au privit toţi, majoritatea zâmbind. Un dezavantaj al purtării armurii este că m-am obişnuit cu opacizarea vizorului. Nu mai am exerciţiu în controlarea expresiilor. Eram sigur că acum se afla undeva în categoria groazei împietrite sau poate oripilate.

Şocată probabil de ceea ce spusese, Mensah s-a ridicat şi s-a grăbit să adauge:

— Sau nu. Ştii ce? Faci ce vrei.

— Trebuie să verific perimetrul, am spus, după care m-am întors şi am părăsit în mod perfect normal zona destinată echipajului, nu de parcă aş fi fugit de o armată inamici gigantici.

★

Înapoi în siguranţa camerei, mi-am sprijinit capul de peretele căptuşit cu plastic. Acum ştiau că AsaSintul lor nu voia să se afle în prezenţa lor mai mult decât doreau ei să fie în preajma lui. Le destăinuisem o părticică din mine.

Nu era posibil. Am prea multe de ascuns, iar dacă destăinui chiar şi puţin, înseamnă că nici restul nu este foarte protejat.

M-am îndepărtat de perete şi am decis să lucrez. Raportul secundar ce lipsea mă făcuse precaut – nu că ar fi existat directive în această privinţă. Modulele mele de instruire erau atât de ieftine, încât majoritatea lucrurilor utile pe care le ştiam despre securitate le învăţasem din programarea educativ-distractivă de pe canalele de divertisment. (Este un alt motiv pentru care trebuie solicitate aceste grupuri de cercetare, iar companiile de prospectare, de biologie şi de tehnologie ne închiriază, în caz contrar, angajamentul pierzându-şi garanţia: suntem produse ieftine şi de calitate îndoielnică. Nimeni nu l-ar angaja pe unul dintre noi în scopuri care nu ţin de ucidere, decât dacă ar fi nevoit.)

După ce mi-am pus pielea suplimentară şi armura de rezervă, am parcurs perimetrul şi am comparat datele citite în timp real pe teren şi scanările seismice cu cele pe care le efectuasem la sosire. Pe canal existau câteva note de la Ratthi şi de la Arada referitoare la faptul că reprezentanţii faunei similari cu cei cărora le spuneam acum „inamicii” ar fi putut produce toate craterele neobişnuite din zona explorată. Dar nimic nu se schimbase în jurul habitatului.

Am verificat dacă atât hopperul mare, cât şi cel mic aveau toate proviziile de urgenţă necesare. Le împachetasem chiar eu, cu câteva zile în urmă, însă m-am asigurat, în principiu, că oamenii nu făcuseră între timp nicio prostie.

Am făcut toate lucrurile la care m-am putut gândi, apoi mi-am permis să intru în standby şi să ajung la zi cu serialele. Vizionasem trei episoade din *Luna-sanctuar* şi treceam rapid peste o scenă de sex, când dr. Mensah mi-a trimis nişte imagini prin canalul de comunicare. Nu am nicio parte legată de gen sau de

sex (dacă un construct are asemenea părţi, este un sexbot dintr-un bordel, nu un AsaSint), aşa că poate de aceea scenele de sex mi se par plictisitoare. Cred că mi s-ar părea la fel şi dacă aş avea părţi sexuale. Am aruncat o privire la imaginile din mesajul lui Mensah, apoi am marcat locul în care rămăsesem cu serialul.

Este vremea confesiunilor: nu ştiu unde ne aflăm, de fapt. Avem, sau se presupune că avem, o hartă completă prin satelit a planetei, inclusă în pachetul de explorare. Aşa au decis oamenii unde să-şi facă evaluările. Nu mă uitasem încă la hărţi şi abia dacă aruncasem o privire pachetului de explorare. În apărarea mea, suntem aici de douăzeci şi două de zile planetare şi nu am avut nimic de făcut decât să-i urmăresc pe oamenii care scanează sau prelevă mostre de pământ, pietre, apă şi frunze. Pur şi simplu, nu am simţit nicio ameninţare. Şi poate aţi remarcat că nici nu-mi pasă.

Aşa că a fost o noutate pentru mine să aflu că din hartă lipseau şase secţiuni. Pin-Lee şi Gurathin găsiseră discrepanţele, iar Mensah voia să ştie dacă mă gândeam că vina aparţinea pachetelor de explorare ieftine şi pline de greşeli sau dacă suspectam vreo premeditare. Apreciam faptul că discutam prin canalul de comunicare şi că nu mă făcea să vorbesc direct cu ea. Apreciam atât de mult, încât i-am oferit părerea mea reală: probabil că pachetul nostru de explorare era o porcărie ieftină, însă singurul mod de a şti cu siguranţă era să mergem afară şi să căutăm una dintre secţiunile lipsă, pentru a vedea dacă acolo se mai află şi altceva în afara unei planete anoste. Nu m-am exprimat chiar aşa, dar aceea a fost ideea.

A dispărut de pe canal, însă eu am rămas atent, fiindcă ştiam că avea tendinţa de a lua decizii rapide, iar dacă începeam un nou episod, aveam să fiu

întrerupt. Am verificat imaginile de la videocamera din domul comun, pentru a le putea auzi conversaţiile. Toţi voiau să verifice şi se ciondăneau dacă să aştepte. Tocmai avuseseră o discuţie prin canalul de comunicaţii cu DeltFall, de pe celălalt continent, iar cei de acolo fuseseră de acord să trimită copii ale fişierelor lipsă din pachetul de explorare. Unii dintre clienţi voiau să vadă, mai întâi, dacă lipsea şi altceva, iar alţii voiau să mergem acum, *bla-bla-bla.*

Ştiam cum se va termina totul.

Nu era un drum lung, nefiind cu mult în afara altor evaluări la care lucrau, însă faptul că nu ştiau în ce se băgau era cu siguranţă un avertisment. Într-o lume inteligentă, aş fi mers singur, însă cu modulul administrator ar fi trebuit să mă aflu la o sută de metri de cel puţin unul dintre clienţi, în orice clipă, altfel m-ar fi prăjit. Ştiau asta, aşa că dacă mă oferream să traversez singur continentul, ar fi reprezentat un semnal de alarmă.

Astfel că, atunci când Mensah a redeschis canalul ca să-mi comunice că plecau, i-am răspuns că protocoalele de securitate sugerează să-i însoţesc.

Capitolul 3

Ne-am pregătit să plecăm la începutul ciclului de zi, în lumina dimineţii, iar raportul meteorologic prin satelit a confirmat că era o zi potrivită pentru zbor şi scanări. Am verificat MedSystemul şi am văzut că Bharadwaj trăia şi vorbea.

Doar când i-am ajutat să care echipamentul la hopperul mic mi-am dat seama că voiau să urc şi eu în cabina echipajului.

Măcar purtam armură şi aveam casca opacizată. Însă când Mensah mi-a spus să mă aşez pe locul copilotului, n-a fost atât de rău cum îmi imaginasem.

Arada şi Pin-Lee s-au ferit să dialogheze cu mine, iar Ratthi chiar a privit în altă parte când am trecut pe lângă el ca să intru în carlingă.

Au avut grijă şi să nu mă privească sau să mi se adreseze direct, aşa că imediat ce am decolat am verificat repede înregistrările conversaţiilor lor, prin HubSystem. Mă convinsesem să cred că situaţia nu era atât de nasoală cum îmi închipuisem, când Mensah îmi propusese să stau cu oamenii în domul comun, de parcă aş fi fost o persoană – sau aşa ceva.

Când am urmărit-o, conversaţia pe care o avuseseră imediat după aceea mi-a dat o senzaţie de scufundare. Nu, fusese mai rău decât crezusem. Discutaseră şi căzuseră de acord „să nu mă forţeze mai mult decât doream”. Se dovediseră şi fuseseră toţi atât de drăguţi, încât era un adevărat chin. Nu mai voiam să-mi scot vreodată casca. Nu pot să mă descurc nici măcar execrabil la jobul ăsta stupid, dacă trebuie să socializez cu oamenii!

Erau primit mei clienţi care nu avuseseră nicio experienţă anterioară cu SecUnităţi, aşa că ar fi trebuit, dacă m-aş fi deranjat să mă gândesc, să mă aştept la asta. Să-i las să mă vadă fără armură fusese o greşeală enormă.

Măcar Mensah şi Arada trecuseră peste cei care doreau să discute cu mine despre asta. Da, hai să vorbim cu AsaSintul despre sentimentele lui! Ideea era atât de dureroasă, că am scăzut la 97% eficienţă. Aş fi preferat să urc iar în botul Inamicului Numărul Unu.

Mi-am făcut griji despre asta în timp ce priveau pe geam Inelul sau analizau canalele alimentate cu scanările noului peisaj, realizate de hopper, discutând cu cei care ne urmăreau din habitat parcursul. Eram distras, însă tot am prins momentul în care pilotul automat s-a întrerupt.

S-ar fi putut dovedi o problemă, însă mă aflam pe

scaunul copilotului şi aş fi preluat comanda la timp. Dar şi să nu fi fost eu acolo, ar fi pilotat Mensah, iar ea nu-şi lua niciodată mâinile de pe comenzi.

Chiar dacă piloţii automaţi planetari nu sunt la fel de sofisticaţi ca un sistem complet robot-pilot, unii clienţi se folosesc de ei ca să poată sta liniştiţi în spatele navei sau ca să doarmă. Mensah nu era una dintre ei şi se asigura că regulile îi sunt respectate şi când zburau alţii. A scos nişte mormăieli agasate şi a ajustat cursul, evitând muntele în care ne-ar fi izbit pilotul automat.

Parcursesem un ciclu, de la groaza pricinuită de faptul că voiau să discute cu mine despre sentimentele mele, la recunoştinţă, fiindcă Mensah le comandase să se abţină. Când a repornit pilotul automat, am scos jurnalul şi l-am trimis prin canalul de comunicaţii, ca să-i demonstrez că se întrerupsese din cauza unei erori de HubSystem. A înjurat în barbă şi a clătinat din cap.

★

Secţiunea ce lipsea din hartă nu era departe de perimetrul nostru de evaluare, aşa că am ajuns acolo înainte să pot viziona prea mult din serialele pe care le salvasem în spaţiul meu de stocare internă. Mensah le-a spus celorlalţi:

— Ne apropiem.

Călătoriserăm peste o junglă tropicală deasă, care se revărsa asupra unor văi adânci. Dintr-odată, relieful a devenit câmpie, punctată cu lacuri şi crânguri. Era multă piatră golaşă, cu creste joase şi îngrămădiri de bolovani, întunecată şi sticloasă, semăna cu sticlă vulcanică.

În cabină se aşternuse liniştea. Toată lumea studia scanările. Arada privea datele seismice, trimiţându-le mai departe celor din habitat.

— Nu văd nimic ce ar putea împiedica satelitul să cartografieze această regiune, a spus Pin-Lee, cu o voce îndepărtată, în timp ce sorta datele pe care le

preleva hopperul. Nicio citire stranie. E ciudat.

— Doar dacă stânca asta nu are vreun soi de proprietate ascunsă care împiedică sateliţii să preia imagini, a spus Arada. Scanerele se comportă ciudat.

— Fiindcă sunt rahaturi corporatiste, a mormăit Pin-Lee.

— Ar trebui să aterizăm? a întrebat Mensah.

Mi-am dat seama că îmi solicita să fac o evaluare de securitate.

Scanările erau cumva funcţionale şi marcau nişte pericole, însă nu erau diferite de cele întâlnite înainte. Am spus:

— Putem ateriza, dar ştim că aici există cel puţin o formă de viaţă care sapă tuneluri prin piatră.

Arada sălta niţel pe scaun, de parcă era nerăbdătoare să înceapă.

— Ştiu că trebuie să fim precauţi, însă cred că vom fi mai în siguranţă ştiind dacă aceste pete albe din scanările sateliţilor sunt accidentale sau premeditate.

Atunci mi-am dat seama că nu ignorau posibilitatea sabotajului. Ar fi trebuit să ştiu deja, fiindcă Pin-Lee întrebase dacă HubSystemul putea fi spart. Însă oamenii mă priveau, iar eu voisem doar să ies de acolo.

Ratthi şi Pin-Lee au susţinut-o, aşa că Mensah a luat decizia.

— Aterizăm şi luăm mostre.

Prin canalul de comunicare cu habitatul s-a făcut auzită vocea lui Bharadwaj:

— Vă rog să fiţi atenţi.

Încă părea tulburată.

Mensah a coborât uşor, iar tălpile hopperului au atins pământul cu un bufnet abia perceptibil. Eram deja lângă trapă.

Oamenii aveau căştile puse, aşa că am deschis trapa şi am coborât rampa. De aproape, peticele de stâncă

arătau tot ca sticla, în mare parte negre, dar cu diverse nuanţe care se întrepătrundeau. Atât de aproape de sol, scanările hopperului au putut confirma că nu exista activitate seismică, însă eu am făcut câţiva paşi, parcă pentru a oferi şansa de a fi atacat. Dacă oamenii mă vedeau făcându-mi treaba, suspiciunile lor cu privire la modulele administrator defecte erau evitate.

Mensah a coborât, urmată de Arada. S-au mişcat prin zonă, citind date cu ajutorul scanerelor portabile. Apoi ceilalţi şi-au scos kiturile de prelevare şi au început să desprindă bucăţi din sticla de piatră sau piatra de sticlă luând, de asemenea, eşantioane din sol şi din plante. Murmurau între ei şi către cei din habitat. Trimiteau datele prin canalul de comunicaţii, însă eu nu le dădeam atenţie.

Era un loc ciudat. Liniştit, prin comparaţie cu alte locuri pe care le explorasem, fără ciripit de păsări şi fără niciun semn de mişcare a vreunui animal. Poate că peticele de stâncă le ţineau la distanţă. Am mai mers puţin, trecând de câteva lacuri, aproape aşteptându-mă să văd ceva sub suprafaţă. Poate leşuri. Văzusem multe (şi făcusem multe) în cadrul contractelor anterioare, însă, până acum, acesta fusese lipsit de cadavre. Era o schimbare bine-venită.

Mensah stabilise un perimetru de explorare, marcând toate zonele pe care scanările aeriene le consideraseră periculoase sau cu potenţial de risc. Am verificat starea fiecăruia, din nou, şi am văzut că Arada şi Ratthi se îndreptau direct spre unul dintre marcajele de pericol. Mă aşteptam să se oprească în perimetru, fiindcă fuseseră mereu precauţi în timpul altor misiuni. Am început totuşi să mă deplasez în aceeaşi direcţie. Apoi, au trecut de perimetru şi am pornit în fugă după ei. I-am trimis lui Mensah imaginile de la video-camera mea şi am folosit canalul pentru voce ca să spun:

— Doctor Arada şi doctor Ratthi, vă rog să vă opriţi. Aţi depăşit perimetrul şi vă apropiaţi de un marcaj de risc.

— Serios? a întrebat Ratthi surprins.

Din fericire, s-au oprit. Când am ajuns la ei, îşi încărcaseră hărţile pe canalul meu.

— Nu înţeleg ce nu este în regulă, a spus Arada, confuză. Nu văd marcajul de pericol.

Marcase poziţiile amândurora, iar pe hărţile lor se aflau încă în perimetru, îndreptându-se spre o zonă mlăştinoasă.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama care era problema. Apoi mi-am suprapus harta, cea reală, peste a lor şi i-am trimis totul lui Mensah.

— Rahat, a zis ea. Ratthi şi Arada, harta voastră nu este bună. Cum e posibil aşa ceva?

— Este o eroare, a răspuns Ratthi strâmbându-se, studiind apoi afişările de pe canalul propriu. A şters toate marcajele din partea asta.

Aşa că mi-am petrecut restul dimineţii ţinându-i pe oameni departe de marcajele de risc pe care nu le puteau vedea, în timp ce Pin-Lee a înjurat încontinuu şi a încercat să facă scanerul să funcţioneze.

— Încep să cred că secţiunile lipsă simt doar o eroare hărţii, a spus Ratthi, la un moment dat, gâfâind.

Intrase în ceea ce numeau ei un puţ cu noroi fierbinte şi fusesem nevoit să-l scot. Eram amândoi acoperiţi de noroi acid până la talie.

— Crezi? a remarcat Pin-Lee obosită.

Când Mensah ne-a spus să ne întoarcem la hopper, fost o uşurare generală.

★

Am revenit fără probleme în habitat, ceea ce părea să devină o întâmplare rară. Oamenii au început să analizeze datele, iar eu m-am dus să mă ascund în camera de securitate, să verific canalele de securitate

şi apoi să mă întind în rezerva mea şi să mă uit la seriale.

Tocmai parcursesem din nou perimetrul şi verificasem dronele, când fluxul de comunicaţii m-a informat că HubSystemul primeşte actualizări de la sateliţi şi că aveam un pachet. Am un truc prin care fac sistemul să creadă că l-am primit şi apoi îl trimit în spaţiul de stocare externă. Nu mai făceam actualizări automate ale pachetelor, căci nu mai eram nevoit. Când aveam să simt că e cazul, probabil la un moment dat, înainte de a părăsi planeta, urma să verific actualizările şi să aplic părţile dorite, ştergând restul.

Fusese o zi tipică, plictisitoare, cu alte cuvinte. Dacă Bharadwaj nu ar fi fost încă în recuperare în infirmerie aproape că ai fi uitat ce se petrecuse. Dar, la finalul ciclului de zi, dr. Mensah m-a apelat iar:

— Cred că avem o problemă. Nu putem contacta Grupul DeltFall.

★

M-am dus în domul echipajului, unde se aflau toţi ceilalţi. Scoseseră hărţile şi scanările locului unde ne aflam şi pe cele ale locului unde se aflau cei din DeltFall, iar curbura planetei atârna, strălucind, în afişajul enorm. Când am ajuns, Mensah spunea:

— Am verificat specificaţiile hopperului mare şi putem merge până acolo şi înapoi fără să fie nevoie de realimentare.

Aveam casca opacizată, aşa că puteam tresări din plin fără ca oamenii să remarce.

— Nu crezi că ne-ar lăsa să realimentăm în habitatul lor? a întrebat Arada, apoi a privit în jur, când ceilalţi s-au uitat lung la ea. Ce este? a spus.

Overse a înconjurat-o cu braţul şi a strâns-o de umăr.

— Dacă nu ne răspund la apeluri, ar putea fi răniţi sau habitatul lor este deteriorat, a spus ea.

Fiind un cuplu, se purtau mereu drăguţ una cu cealaltă. Până acum, întregul grup se ţinuse departe de drame, iar eu apreciam mult asta. În ultimele contracte mă simţisem ca un spectator involuntar în unul dintre serialele de pe canalele de divertisment, doar că detestasem întreaga distribuţie.

Mensah a încuviinţat.

— Asta mă îngrijorează şi pe mine, mai ales dacă şi din pachetul lor de explorare lipsesc informaţii referitoare la pericole.

Arada părea că tocmai îşi dă seama că toţi cei din DeltFall ar putea fi morţi.

Ratthi a spus:

— Ce mă îngrijorează este că nu a fost lansată baliza de urgenţă. Dacă s-a pătruns în habitat, sau dacă s-au confruntat cu o urgenţă medicală căreia să nu-i poată face faţă, HubSystemul ar fi trebuit s-o lanseze automat.

Fiecare echipă de explorare avea propria baliză, instalată la o distanţă sigură de habitat. Ea era lansată pe o orbită joasă şi trimitea un impuls către gaura de vierme, care era iradiată – sau ce s-o fi petrecând în interior –, iar reţeaua companiei îl primea şi trimitea transportul de evacuare, în loc să aştepte până la data finalizării proiectului. Cel puţin, se presupunea că aşa funcţiona. De obicei.

Expresia lui Mensah mi-a comunicat că era îngrijorată. S-a uitat la mine.

— Ce crezi?

Mi-a luat două secunde să mă prind că vorbea cu mine. Din fericire, fiindcă se părea că totul era serios, chiar fusesem atent şi nu am fost nevoit să dau conversaţia înapoi.

— Au trei SecUnităţi contractuale, însă dacă habitatul lor a fost atacat de un inamic la fel de mare sau mai mare decât Inamicul Numărul Unu,

echipamentul lor de comunicaţii ar putea fi deteriorat.

Pin-Lee analiza specificaţiile balizelor.

— Balizele de urgenţă nu sunt create să se declanşeze chiar dacă celelalte echipamente de comunicare au fost distruse?

Un alt lucru bun al faptului că modulul meu administrator fusese spart era că-i puteam ignora instrucţiunile de a apăra nenorocita de companie.

— Aşa se presupune, dar s-au mai întâlnit defecţiuni de echipament.

A urmat un moment în care toţi s-au gândit la potenţiale defecţiuni ale echipamentului din habitatul lor, poate inclusiv la hopperul mare, pe care se pregăteau să-l piloteze în afara domeniului de acţiune al micului hopper, aşa că, dacă i se întâmpla ceva, ar fi fost nevoiţi să se întoarcă pe jos. Şi să înoate înapoi, fiindcă între cele două puncte de pe hartă exista o masă de apă de dimensiuni oceanice. Sau să se înece; era şi asta o posibilitate. Dacă vă întrebaţi de ce tresărisem mai devreme, acesta era motivul.

Expediţia spre regiunea inexistentă pe hartă fusese puţin în afara parametrilor noştri de evaluare, însă următoarea avea să dureze mai mult, inclusiv o noapte, chiar dacă tot ce aveau de făcut era să ajungă acolo, să vadă nişte cadavre şi să revină.

Gurathin a intervenit:

— Şi sistemele tale?

Nu mi-am întors capul spre el, fiindcă poate fi un gest care să intimideze şi este foarte important pentru mine să mă abţin de la asta.

— Eu îmi monitorizez cu atenţie sistemele.

Ce altceva credea că voi spune? Nu conta. Nu sunt rambursabil.

Volescu şi-a dres glasul.

— Ar trebui deci să ne pregătim pentru o misiune de salvare.

Părea în regulă, numai că MedSystemul continua să raporteze indicatori de stres. Starea de sănătate a lui Bharadwaj se stabilizase, însă femeii nu i se permitea deocamdată să părăsească aripa medicală. Volescu a continuat:

— Am scos nişte instrucţiuni din pachetul informativ al hopperului.

Da, instrucţiuni. Ei erau cercetători, evaluatori, oameni de ştiinţă, nu exploratori precum eroii de acţiune din serialele care-mi plăceau fiindcă erau nerealiste, nu deprimante îi sordide ca realitatea. Am spus:

— Doctor Mensah, cred că trebuie să vă însoţesc.

Îi puteam vedea notiţele de pe canalul de comunicaţii, aşa că ştiam că dorea să rămân acolo şi să veghez asupra habitatului şi a tuturor celor care n-o însoţeau. Îi lua cu ea pe Pin-Lee, fiindcă avea experienţă în construcţia de habitate şi adăposturi, pe Ratthi, fiindcă era biolog, şi pe Overse, medic de teren.

Mensah a ezitat, luând în considerare ideea, şi mi-am dat seama că era prinsă la mijloc între apărarea habitatului şi a grupului care rămânea în urmă şi posibilitatea ca orice i-ar fi atacat pe cei din DeltFall să fie încă prezent. A inspirat şi am ştiut că urma să-mi spună să rămân. Şi m-am gândit că era o idee proastă. Nu-mi puteam explica de ce. Era unu dintre acele impulsuri venite dinspre părţile mele organice pe care administratorul ar trebui să le reprime. Am spus:

— Sunt singurul cu experienţă în asemenea situaţii şi cea mai bună resursă de care dispuneţi.

— Ce situaţii? a întrebat Gurathin.

Ratthi i-a aruncat o privire mirată.

— Situaţia aceasta. Necunoscut. Ameninţări ciudate. Monştri care ţâşnesc din pământ.

Mă bucura faptul că nu eram singurul care credea că fusese o întrebare prostească. Gurathin nu era la fel de

vorbăreţ precum ceilalţi, astfel că nu-i prea cunoşteam personalitatea. Era singurul om augmentat din grup, aşa că poate se simţea străin sau ceva de genul acesta, chiar dacă devenise limpede că îl plăceau toţi. Am explicat:

— Situaţii în care personalul ar putea fi atacat de pericolele planetare.

Arada a intervenit în favoarea opiniei mele.

— Sunt de acord. Cred c-ar trebuit să ieşiţi însoţiţi de SecUnitate. Nu ştiţi ce veţi găsi acolo.

Mensah nu luase încă nicio decizie.

— În funcţie de ce găsim, am putea fi plecaţi două-trei zile.

Arada a fluturat o mână spre habitat.

— Până acum, aici nu ne-a deranjat nimic.

Probabil asta crezuseră şi membrii DeltFall, chiar înainte să fie mâncaţi, sfâşiaţi în bucăţi sau altele asemenea. Dar Volescu a spus:

— Eu recunosc, m-aş simţi mai bine.

Din infirmerie, Bharadwaj a tastat pe canalul de comunicare că vota în favoarea mea. Gurathin a fost singurul dintre cei ce rămâneau care nu a spus nimic.

Mensah a încuviinţat ferm.

— Bine, am decis. Să ne punem în mişcare.

★

Am pregătit hopperul mai mare pentru deplasarea de partea cealaltă a planetei. (Da, a trebuit să consult instrucţiunile.) L-am verificat cât m-am priceput, amintindu-mi felul în care pilotul automat se întrerupsese dintr-odată în hopperul mic. Dar nu-l mai folosisem pe cel mare de când Mensah îl scosese, la sosire, pentru a-l verifica. (Trebuia să controlezi tot şi să înregistrezi imediat orice probleme, când primeai livrarea, altfel compania nu-şi asuma răspunderea.) Însă totul părea în regulă, sau cel puţin corespundea specificaţiilor. Se afla acolo doar pentru urgenţe, iar

dacă treaba asta cu DeltFall nu s-ar fi întâmplat, probabil că aici nu ne-am fi atins de el până când nu sosea timpul să-l ridicăm pe transportorul de evacuare.

Mensah a venit şi ea să verifice hopperul şi mi-a spus să suplimentez proviziile de urgenţă pentru echipa DeltFall. Am făcut asta şi am sperat, de dragul oamenilor, că nu vom avea nevoie de ele. M-am gândit că, probabil, singurele provizii care ne trebuiau pentru DeltFall erau cele post-mortem, însă poate aţi remarcat că, dacă reuşesc să mă forţez să-mi pese, sunt foarte pesimist.

Când totul a fost gata, Overse, Ratthi şi Pin-Lee au urcat, iar eu m-am oprit lângă capsula pentru încărcătură, plin de speranţă. Mensah a arătat spre cabină. Am tresărit în spatele vizorului opac şi am urcat şi eu.

Capitolul 4

Am zburat în noapte. Oamenii au scanat şi au discutat despre terenul cel nou, de dincolo de domeniul nostru de evaluare. Era foarte interesant pentru ei să vadă ce se afla acolo, acum când ştiam că harta noastră nu era tocmai de încredere.

Mensah a împărţit turele de veghe tuturor, incluzându-mă şi pe mine. Era ceva nou, însă deloc neplăcut, fiindcă însemna că dispuneam de perioade în care nu trebuia să fiu atent şi deci nu era cazul să mă prefac. Mensah, Pin-Lee şi Overse pilotau şi copilotau în ture, aşa că nu mă îngrijoram prea mult nici pentru pilotul automat, care ar fi putut încerca să ne ucidă, ci eram liber să intru în standby şi să mă uit la serialele stocate.

Zburam de o vreme şi Mensah pilota cu Pin-Lee pe scaunul copilotului, când Ratthi s-a întors cu faţa spre mine şi a spus:

— Am auzit... ni s-a dat de înţeles... că unităţile robotice care imită oamenii sunt construite parţial din material donat.

Reticent, am oprit serialul pe care îl urmăream. Nu-mi plăcea încotro se îndrepta discuţia. Toate informaţiile acelea sunt disponibile în baza de date comună, dar şi în broşura pe care o furnizează compania, cu datele specifice privind tipurile de unităţi folosite. Ceea ce ştia deja, fiind om de ştiinţă. Şi nu era genul care să întrebe despre lucruri pe care le putea căuta şi singur pe un canal de comunicare.

— Este adevărat, am spus, cu mare atenţie, făcându-mi vocea să sune la fel de neutru ca de obicei.

Expresia lui Ratthi era preocupată.

— Dar cu siguranţă... în mod clar ai sentimente...

Am tresărit. Nu m-am putut abţine.

Overse lucrase la fluxul de comunicaţii, analizând datele de la evaluări. Încruntată, a ridicat privirea.

— Ratthi, ce crezi că faci?

Simţindu-se vinovat, Ratthi a început să se foiască.

— Ştiu că Mensah ne-a spus să ne abţinem, însă... A făcut un semn din mână. Ai văzut şi tu.

Overse a închis interfaţa.

— Îl superi, a spus cu dinţii încleştaţi.

— Asta e ideea! A făcut un semn de frustare. Practica asta este dezgustătoare, oribilă, este sclavie! Nu este o maşină mai mult decât Gurathin...

Exasperată, Overse a spus:

— Şi nu crezi că ştie şi el asta?

Se presupune că trebuie să las clienţii să facă şi să spună ce vor cu şi despre mine, iar cu un modul administrator intact nu aş fi avut de ales. De asemenea, n-ar trebui să-i torn nimănui pe clienţi, cu excepţia companiei, însă fie făceam asta, fie săream prin trapă. Am trimis conversaţia pe canalul de comunicaţii, etichetată pentru Mensah, care a strigat

din carlingă:

— Ratthi! Am discutat despre asta!

M-am strecurat de pe scaun şi m-am dus în spatele hopperului, cât de departe am putut, cu faţa spre chesoane. Făcusem o greşeală, nefiind ceva obişnuit pentru o SecUnitate cu modul administrator intact, însă ei nu au remarcat.

— Îmi voi cere scuze, l-am auzit pe Ratthi.

— Nu, lasă-l în pace, i-a spus Mensah.

— Ai înrăutăţi lucrurile, a adăugat Overse.

Am rămas pe loc până când s-au liniştit toţi şi au tăcut, după care m-am strecurat pe un scaun din spate şi am reluat serialul a cărui vizionare o întrerupsesem mai devreme.

★

Era miezul nopţii când am simţit cum a dispărut canalul de comunicaţii. Nu îl folosisem, însă aveam fluxurile de informaţii ale SecSystemului primite de la drone şi camerele de interior, pe care le accesam ocazional, ca să mă asigur că totul era în regulă. Oamenii rămaşi în habitat erau mai activi decât de obicei la ora asta, temându-se probabil de ce urma să găsim la DeltFall. O auzeam pe Arada plimbându-se uneori de colo-colo, deşi Volescu era pe pat, sforăind când şi când. Bharadwaj se mutase înapoi în camera ei, însă era neliniştită şi-şi verifica notiţele de pe teren prin intermediul canalului de comunicaţii. Gurathin se afla în camera comună, operând ceva la sistemul lui personal. Mă întrebam ce făcea şi ca să aflu tocmai începusem să accesez cu atenţie HubSystemul. Când fluxul de informaţii s-a întrerupt, a fost de parcă cineva mi-ar fi pălmuit partea organică a creierului.

M-am ridicat şi am spus:

— Satelitul nu mai funcţionează.

Ceilalţi, cu excepţia lui Pin-Lee, care pilota, şi-au luat interfeţele. Le-am văzut expresiile când au simţit

tăcerea. Mensah s-a ridicat de pe scaun şi a venit în spate.

— Eşti sigur că a fost satelitul?

— Sunt sigur. Îi trimit ping-uri şi nu primesc răspuns.

Aveam însă un canal local, care funcţiona în sistemul hopperului, aşa că puteam comunica prin el la fel de bine, ceea ce ne dădea posibilitatea de a partaja date. Doar că nu primeam la fel de multe informaţii ca atunci când eram conectaţi la HubSystem. Eram suficient de departe ca să avem nevoie de satelitul de comunicare drept releu. Ratthi şi-a ataşat interfaţa la canalul hopperului şi a început să verifice scanările. Nu prezentau nimic, cu excepţia cerului pustiu. Le redusesem prioritatea, însă le setasem să mă anunţe dacă întâlneau ceva similar unui flux energetic sau unei forme de viaţă de mari dimensiuni. A spus:

— Tocmai am simţit un fior. L-a mai simţit cineva?

— Puţin, a recunoscut Overse. E o coincidenţă ciudată, nu?

— Satelitul ăsta nenorocit a avut pene periodice de când am ajuns aici, a zis Pin-Lee. Doar că, de obicei, nu avem nevoie de el pentru comunicaţii.

Avea dreptate. Eu ar fi trebuit să le verific jurnalele personale, periodic, în cazul în care ar fi complotat să fraudeze compania ori să se omoare unii pe ceilalţi, iar ultima dată când mă uitasem la al lui Pin-Lee, ea notase toate problemele satelitului, încercând să-şi dea seama dacă exista un tipar. Era unul dintre multele lucruri de care nu-mi păsa, deoarece canalul de divertisment se actualiza doar ocazional, iar eu descărcăm totul în memoria locală.

Ratthi a clătinat din cap.

— Dar este prima dată când am plecat suficient de departe de habitat ca să avem nevoie de el pentru a comunica. Pare straniu.

Mensah i-a privit, pe toţi, pe rând.

— Vrea cineva să se întoarcă?

Eu voiam, dar nu aveam drept de vot. Ceilalţi au tăcut un moment, apoi Overse a spus:

— Dacă se dovedeşte că Grupul DeltFall avea nevoie de ajutor, iar noi nu am mers acolo, cum ne-am simţi?

— Dacă există şansa să putem salva vieţi, atunci trebuie să profităm de ea, a fost de acord Pin-Lee.

Ratthi a oftat.

— Ai dreptate. M-aş simţi groaznic dacă ar muri cineva fiindcă am fost excesiv de prudenţi.

— Aşadar, suntem de acord să continuăm, a spus Mensah.

Aş fi preferat să acţioneze cu mai multă grijă. Mai avusesem contracte în care echipamentele companiei suferiseră defecţiuni, însă situaţia de faţă mă făcea să cred că era vorba despre altceva. Dar nu aveam decât o bănuială.

Mai erau patru ore până la următoarea tură de veghe, aşa că am intrat în standby şi m-am cufundat în descărcările pe care le stocasem.

★

Am ajuns acolo în zori. DeltFall îşi stabilise tabăra într-o vale largă, înconjurată de munţi înalţi. O reţea de pâraie tăia arbuştii şi iarba. Operaţiunea DeltFall era mai vastă decât a noastră, cu trei habitate conectate şi un adăpost pentru vehicule de teren, plus o zonă de aterizare pentru două hoppere mari, un transportor şi trei hoppere mici. Era, totuşi, echipament de companie contractat şi putea suferi aceleaşi erori de funcţionare ca porcăriile pe care ni le furnizaseră nouă.

Nu era nimeni afară. Nu se simţea nicio mişcare. Nu exista niciun semn de stricăciuni, niciun semn că s-ar fi apropiat vreun reprezentant al faunei ostile. Satelitul nu funcţiona nici acum, însă Mensah încercase să contacteze habitatul DeltFall de când intraserăm în raza de acţiune.

— Le lipseşte vreun mijloc de transport? a întrebat ea.

Ratthi a verificat înregistrarea a ce se presupunea că aveau, pe care o copiasem din HubSystem înainte să plecăm.

— Nu, hopperele sunt toate aici. Iar vehiculele lor de teren cred că se află în adăpostul acela.

Mă mutasem în faţă, pe măsură ce ne apropiam. Stând în spatele scaunului pilotului, am spus:

— Doctore Mensah, vă recomand să aterizaţi în afara perimetrului lor.

Îi trimisesem prin canalul local toate informaţiile pe care le aveam, şi anume că sistemele lor automatizate răspundeau la ping-urile emise de hopper, dar cam atât. Nu le receptam canalul, ceea ce însemna că HubSystemul lor era în standby. Nu primeam nimic de la cele trei SecUnităţi ale lor, nici măcar ping-uri.

Overse m-a privit de pe scaunul copilotului şi a întrebat:

— De ce?

Trebuia să răspund, aşa că am zis:

— Protocol de securitate, ceea ce suna bine şi nu însemna nimic concret.

Nimeni nu era afară, nimeni nu răspundea prin sistemul de comunicaţii. Dacă nu săriseră toţi în vehiculele de teren şi plecaseră în concediu, lăsându-şi Hub-ul şi SecUnităţile închise, erau morţi. Variantă pesimistă confirmată.

Totuşi, nu puteam fi siguri fără să aruncăm o privire. Scanerele hopperului nu pot vedea în interiorul habitatelor din cauza ecranelor protectoare care se află acolo de fapt ca să protejeze datele proprietarului, aşa încât nu primeam nici semne de viaţă, nici date energetice.

De aceea nu voisem să vin. Aveam patru oameni în perfectă stare şi trebuia să am grijă să nu fie ucişi de

orice o fi fost ceea ce eliminase DeltFall. Nu-mi păsa de ei personal, dar nu ar fi dat bine la dosar, iar dosarul meu arăta deja groaznic.

— Suntem doar precauţi, a spus Mensah, răspunzându-i lui Overse.

A aterizat cu hopperul la marginea văii, de cealaltă parte a pâraielor.

Prin fluxul de comunicaţii i-am transmis câteva indicii: că trebuiau să scoată armele manuale din echipamentul de supravieţuire, că Ratthi ar trebui să rămână la hopper, cu trapa sigilată şi blocată, fiindcă nu luase parte la cursul de antrenament cu arme, şi, mai ales, că eu mergeam primul. Nu a obiectat nimeni şi m-au ascultat. Până în acel moment cred că priviseră totul ca pe un dezastru natural, imaginându-şi că urmau să scoată supravieţuitori dintr-un habitat prăbuşit sau că vor ajuta la lupta contra unei turme de Inamici Numărul Unu.

Era cu totul altceva.

Mensah a dat ordinele şi am pornit, cu mine în faţă şi oamenii la câţiva paşi în spate. Purtau costumele integrale, cu cască, ce le ofereau protecţie, însă nu fuseseră create pentru dezastre naturale şi nici împotriva unui alt om (sau SecUnitate care o luase razna) care încerca să-i ucidă în mod deliberat. Eram mai stresat decât Ratthi, care se tot foia pe canalul de comunicaţii, monitorizând scanările şi spunându-ne să avem grijă la fiecare al doilea pas.

Aveam armele mele energetice integrate şi lansatorul de proiectile pe care-l purtam în braţe. Mai luasem cu mine şase drone scoase din rezervele hopperului, aflate sub controlul meu prin canalul lui. Erau micuţe, cu diametrul de un centimetru; nu erau arme, ci doar camere. (Se fac unele cu mult mai mari, care au un soi de armă cu pulsaţii, însă trebuie să cumperi unul dintre pachetele superioare, concepute

mai ales pentru contracte mai importante.) Le-am comandat dronelor să se înalţe şi le-am dat un tipar de recunoaştere.

Am făcut asta fiindcă părea firesc, nu fiindcă ştiam ce fac. Nu sunt un AsaSint de luptă, ci o SecUnitate. Împiedic atacarea clienţilor mei şi încerc să-i descurajez pe clienţi să se atace între ei. Eram foarte departe de rolul meu, ceea ce reprezenta un alt motiv pentru care nu voisem ca oamenii să vină aici.

Am traversat pâraiele, speriind un grup de nevertebrate acvatice, dispersându-l departe de cizmele noastre. Copacii erau scunzi şi suficient de rari ca să văd bine tabăra din unghiul acela. Nu am detectat nicio dronă de securitate a DeltFall, nici cu privirea, nici cu scanerele dronelor mele. Nici Ratthi nu a semnalat nimic. Îmi doream foarte mult să pot localiza cele trei SecUnităţi, însă nu primeam niciun semn de la ele.

SecUnităţile nu au sentimente unele pentru celelalte. Nu suntem prieteni, aşa cum sunt personajele din seriale sau oamenii. Nu putem avea încredere unele în altele, nici dacă lucrăm împreună ori dacă nu avem clienţi care să vrea să se distreze comandând SecUnităţilor să se lupte între ele.

Scanările detectau senzorii din perimetru ca inactivi, iar dronele nu receptau niciun indicator de avertisment. HubSystemul Grupului DeltFall nu funcţiona, iar fără el, teoretic, nu ne putea accesa nimeni fluxul de informaţii sau comunicaţiile. Am ajuns în zona de aterizare pentru hopperele lor. Se afla între noi şi primul habitat, în timp ce adăpostul pentru vehicule era poziţionat într-o parte. Am pornit într-acolo, nu drept, ci dintr-o parte, încercând să-mi formez o imagine a uşii habitatului, dar verificam şi terenul. Iarba lipsea, cu predilecţie, din cauza traficului şi a aterizărilor hopperelor. Din raportul meteo pe care-

l primiserăm înainte de căderea satelitului reieşea că plouase cu o seară înainte, iar noroiul se întărise. De atunci, nu mai existase activitate.

I-am transmis informaţia lui Mensah, prin fluxul informativ, Mensah şi ea le-a zis celorlalţi. Cu o voce joasă, Pin-Lee a spus:

— Deci, orice s-ar fi întâmplat, nu a fost la multă vreme după ce am vorbit cu ei.

— N-ar fi putut fi atacaţi de cineva, a şoptit Overse. (Nu exista niciun motiv pentru vorbitul în şoaptă, însă înţelegeam impulsul). Nu mai este nimeni pe planetă.

— Se presupune că nu mai este nimeni, a spus Ratthi, posomorât, prin canalul de comunicare al hopperului.

În afară de mine, pe planetă se aflau trei SecUnităţi, ceea ce era deja suficient de periculos. Mi-am orientat senzorii vizuali asupra habitatului şi am văzut că intrarea era închisă şi că nu exista niciun semn că ar fi fost forţată din exterior. Dronele încercuiseră deja întreaga structură şi îmi arătau că şi celelalte locuri de acces erau la fel. Asta era. Fauna ostilă nu venea la uşă şi nu cerea permisiunea de a intra. Am trimis imaginile către canalul de comunicaţie al lui Mensah şi am spus tare:

— Doctore Mensah, ar fi mai bine dacă aş merge înainte.

A ezitat, revizuind tot ce îi trimiseseră. I-am văzut umerii încordându-se. Cred că tocmai ajunsese la aceeaşi concluzie ca mine. Sau, cel puţin, recunoştea că era cel mai probabil să fie aşa. A spus:

— Bine. Noi aşteptăm aici. Asigură-te că putem monitoriza.

A spus „noi” şi nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost serioasă în privinţa asta, spre deosebire de alţi clienţi ai mei. Le-am trimis tuturor canalul conectat la cameră şi am pornit.

Am chemat înapoi patru dintre drone, lăsând două să continue să înconjoare perimetrul. Am verificat adăpostul pentru vehicule când am trecut pe lângă el. Era deschis şi în spate se vedeau câteva chesoane de stocare sigilate. Toate cele patru vehicule de teren ale Grupului erau acolo, cu motorul oprit, fără semne de activitate recentă, aşa că nu am intrat. Nu voiam să mă obosesc să cercetez spaţiile mici pentru depozitare până când nu se ajungea la căutarea membrelor disparate.

M-am îndreptat spre trapa primului habitat. Nu aveam un cod de intrare, aşa că mă aşteptam să fiu nevoit să arunc uşa în aer, însă, când am apăsat pe buton, a glisat şi s-a deschis pentru mine. I-am spus lui Mensah, prin fluxul de informaţii, că nu voi mai vorbi cu voce tare.

Mi-a răspuns afirmativ printr-un mesaj scris şi am auzit-o spunându-le celorlalţi să elibereze fluxul şi canalul de comunicaţii, fiindcă va fi singura care va discuta cu mine, ca să nu fiu distras. Mensah îmi subestima abilitatea de a ignora oamenii, însă am apreciat intenţia. Ratthi a şoptit: „Fii atent!” şi a ieşit.

Am ridicat arma, intrând în zona dulapurilor pentru echipament şi apoi pe primul coridor.

— Nu lipsesc costume, mi-a spus Mensah în cască, privind prin intermediul camerei de teren.

Mi-am trimis înainte cele patru drone, păstrând un tipar de recunoaştere pentru interior. Era un habitat mai plăcut decât al nostru, mai nou, cu săli mai mari. Era însă pustiu, tăcut, iar mirosul de carne în descompunere îmi pătrundea prin filtrele căştii. M-am îndreptat spre camera comună, unde ar fi trebuit să fie principalul loc de adunare pentru echipaj.

Luminile erau încă aprinse, iar aerul şoptea prin fantele de climatizare, însă, din cauză că fluxul de comunicaţii de aici nu funcţiona, nu am putut pătrunde

în SecSystem. Îmi lipseau camerele.

La intrare, am găsit prima SecUnitate. Zăcea întinsă pe spate, pe podea, cu armura de pe piept străpunsă de ceva: care făcuse o gaură de aproximativ zece centimetri lăţime îi ceva mai adâncă. Suntem greu de ucis, însă asta ar fi o modalitate. Am scanat scurt, să mă asigur că era inertă, apoi am păşit peste ea şi am intrat în camera comună.

Aici se aflau unsprezece oameni, morţi în urma unor răni urâte. Întinşi pe podea, în scaune, la staţiile de monitorizare, iar suprafeţele de proiecţie din spatele lor arătau urme de impact de proiectile şi foc de arme energetice. Am tastat pe fluxul de informaţii şi i-am cerut lui Mensah să se retragă spre hopper. M-a asigurat că-mi va urma sfatul şi am primit confirmare de la dronele mele exterioare că oamenii se retrăgeau.

Am ieşit pe uşa de vizavi, într-un coridor care ducea către sala de mese, infirmerie şi cabine. Dronele îmi comunicau că amplasarea era foarte similară cu a habitatului nostru, exceptându-i, desigur, pe morţii întâlniţi în cale. Arma care ucisese SecUnitatea nu se afla aici, iar în momentul în care fusese împuşcată se afla cu spatele la uşă. Oamenii de la DeltFall fuseseră avertizaţi, suficient cât să încerce să se îndrepte spre alte ieşiri, însă altceva intrase din direcţia asta şi îi prinsese în capcană. M-am gândit că SecUnitatea fusese ucisă încercând să protejeze camera comună.

Asta însemna că mai căutam două SecUnităţi.

Poate că aceşti clienţi se purtaseră groaznic şi abuziv, poate că îşi meritaseră soarta. Dar nu-mi păsa. Nimeni nu se atingea de oamenii mei. Ca să mă asigur de asta, trebuia să le ucid pe cele două Unităţi rebele. M-aş fi putut retrage, aş fi sabotat hopperele şi mi-aş fi luat oamenii de aici, lăsând Unităţile blocate de partea cealaltă a oceanului – aceasta ar fi fost acţiunea cea mai inteligentă.

Însă eu voiam să le ucid.

Una dintre dronele mele a găsit în sala de mese doi oameni ucişi fără avertisment. Fuseseră surprinşi în clipa îi care scoteau pachete cu mâncare dintr-un cuptor cu microunde şi pregăteau mesele pentru cină.

În timp ce mă deplasam pe coridoare şi prin camere comparam imaginile cu cele disponibile în baza de dat despre echipamentul hopperului. Unitatea fusese probabil ucisă de un instrument de explorare minerală, de pildă un burghiu cu presiune sau sonic. Aveam una în hopper deoarece făcea parte din echipamentul standard. Trebuia să te apropii poate mai mult de un metru pentru a o folosi cu suficientă forţă ca să străpungi o armură.

Asta fiindcă nu te poţi îndrepta, în interiorul habitatului, spre un alt AsaSint ţinând în mână o armă energetică sau cu proiectile care străpung armura, fără să fii privit cu suspiciune. Dar nu e nicio problemă să te îndrepţi spre un coleg AsaSint cu o unealtă pe care un om te-ar fi putut ruga să i-o aduci.

Când am ajuns în cealaltă parte a structurii, dronele terminaseră de analizat primul habitat. M-am oprit lângă trapa din capătul coridorului strâmt care ducea spre al doilea. Un om zăcea la capătul opus, pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afară. Pentru a intra în următorul habitat, trebuia să trec peste cadavru, ca să pot deschide uşa complet. Îmi dădusem seama deja că era ceva în neregulă cu poziţia trupului. Am folosit transfocatorul camerei de teren pentru a vedea mai de aproape pielea braţului întins. Lividitatea a sporit îndoielile: victima fusese împuşcată în piept sau în faţă şi zăcuse pe spate o vreme, apoi fusese mutată aici recent. Probabil când reperaseră hopperul nostru ce se îndrepta încoace.

Prin canalul de comunicare, i-am spus lui Mensah ce voiam să facă. Nu a pus întrebări. Îmi privise camera

de teren şi ştia deja cu ce ne confruntam. A tastat că luase la cunoştinţă, apoi a spus tare, pe canal:

— SecUnitate, vreau să-ţi menţii poziţia până când ajung acolo.

Am spus:

— Da, doctore Mensah.

Am ieşit apoi prin trapă. M-am mişcat repede, ajungând din nou în camera de securitate.

Era plăcut să am un om suficient de deştept ca să lucreze cu mine în acest fel.

Modelului nostru de habitat îi lipsea aşa ceva, însă cele mari dispuneau de acces la acoperiş, iar dronele mele de afară aveau o vedere bună asupra domului.

Am urcat pe scară până la trapa de pe acoperiş şi am deschis-o. Cizmele armurii au cleme magnetizate pentru căţărat. M-am folosit de ele pentru a traversa acoperişurile curbate către al treilea habitat, apoi către al doilea, vrând să le surprind din spate. Nici măcar aceste două Unităţi rebele nu puteau fi atât de inepte, încât să ignore scârţâielile dacă apucam ruta rapidă şi mergeam spre poziţia lor.

(Nu erau cei mai deştepţi AsaSinţi. Curăţaseră podeaua coridorului dintre habitate, pentru a acoperi urmele pe care le lăsaseră când schimbaseră poziţia corpului. Ar fi păcălit pe cineva care nu remarcase că toate celelalte podele erau acoperite cu praf plin de urme.)

Am deschis accesul la acoperiş din al doilea habitat şi mi-am trimis dronele înainte, către camera de securitate.

După ce au verificat şi s-au asigurat că nu era nimeni acasă, am coborât pe scară. O mare parte din echipamentul lor se afla încă acolo, inclusiv dronele. Exista o cutie cu unele noi, însă erau inutile fără HubSystemul Grupului DeltFall, care fie nu mai funcţiona cu adevărat, fie imita foarte bine situaţia.

Aveam încă atenţia parţial îndreptată spre el, în cazul în care îşi revenea subit şi reactiva camerele de securitate, ceea ce ar fi schimbat brusc regulile jocului.

Ţinând dronele aproape, am pătruns pe coridorul interior şi am trecut încet pe lângă trapa aruncată în aer a infirmeriei. Trei trupuri zăceau înăuntru. Am presupus că oamenii încercaseră să se baricadeze şi fuseseră prinşi în capcană, iar propriile lor SecUnităţi aruncaseră trapa în aer şi îi uciseseră.

Când am fost aproape de coridorul cu trapa, unde ambele Unităţi aşteptau ca eu şi doctorul Mensah să intrăm, am trimis dronele să arunce o privire. Da, erau acolo.

Fiindcă nu aveam arme montate pe drone, singura cale era să mă mişc repede. Aşa că m-am aruncat de după colţ, am ricoşat din peretele opus, am revenit înapoi şi am înaintat aşa, trăgând spre poziţiile lor.

Am lovit prima Unitate în spate, cu trei proiectile explozive, apoi cu unul în vizor, când s-a întors spre mine. A căzut. Pe cealaltă am nimerit-o în braţ, desprinzându-i articulaţia, iar ea a făcut greşeala de a-şi trece arma principală în cealaltă mână, ceea ce mi-a dat câteva secunde în plus. Am comutat pe foc rapid, ca să o dezechilibrez, apoi m-am întors la proiectilele explozive. Asta a făcut-o să se prăbuşească.

M-am aşezat pe podea şi aveam nevoie de un minut ca să-mi revin.

Fusesem lovit cam de douăsprezece ori de ambele lor arme energetice, în timp ce doboram prima Unitate, însă proiectilele explozive mă rataseră şi distruseseră doar părţi de coridor. Chiar şi cu armura, bucăţi din mine amorţeau, însă încasasem doar trei proiectile în umărul drept şi patru în şoldul stâng. Aşa luptăm noi: ne aruncăm unii asupra altora şi aşteptăm să vedem ale cui componente cedează primele.

Nu murise nicio Unitate. Dar nu puteau ajunge la

rezervele din camera de securitate şi cu siguranţă nu aveam de gând să le ajut.

Trei dintre dronele mele erau şi ele la pământ. Intraseră în modul de luptă şi se vârâseră în faţa mea, ca să atragă tirul Inamic. Una fusese lovită de o rafală de energie rătăcită şi circula fără ţintă pe coridor, în spatele meu. Am verificat cele două drone de perimetru, din obişnuinţă, şi am deschis analul de comunicare pentru a-i spune lui Mensah că trebuia să verific restul habitatului şi să caut supravieţuitori.

Drona din spatele meu s-a prăbuşit cu un sfârâit, pe care l-am auzit şi l-am văzut pe canal. Cred că mi-am dat seama imediat ce însemna asta, însă am avut o secundă de întârziere. Dar eram în picioare când m-a lovit ceva, atât de puternic, încât am aterizat brusc pe spate, cu sistemele cedând.

★

Am revenit online fără să văd, fără să aud şi fără să mă pot mişca. Nu puteam accesa nici canalul, nici alte căi de comunicare. *Nu-i bine, AsaSint, nu-i bine.*

Am avut, dintr-odată, nişte tresăriri de senzaţii, toate dinspre părţile mele organice. Aer pe faţă, pe braţe, prin găuri în costum. Pe rana de la umăr, care mă ardea. Cineva îmi scosese casca şi partea de sus a armurii. Senzaţiile durau doar câteva secunde. Eram confuz şi îmi venea să urlu. Poate că aşa mureau AsaSinţii. Îşi pierdeau funcţiile, intrau offline, însă părţile lor continuau să funcţioneze, se dezactivau erau componente organice menţinute în viaţă de energia în scădere a acumulatorilor.

Apoi am ştiut că cineva încerca să mă mişte şi chiar mi-am dorit să zbier.

M-am luptat cu panica şi am mai dobândit câteva scântei de senzaţie. Nu eram mort. Eram într-o mare belea.

Am aşteptat să-mi recapăt parţial funcţionalitatea,

disperat, dezorientat, îngrozit, întrebându-mă de ce nu-mi făcuseră o gaură în piept. Mai întâi au revenit sunetele şi am ştiut că ceva se apleca deasupra mea. Zgomotele vagi ale articulaţiilor mi-au spus că era o SecUnitate. Însă fuseseră doar trei! Verificasem specificaţiile tehnice ale DeltFall înainte să plecăm. Câteodată fac treabă de mântuială – OK, mai tot timpul –, însă Pin-Lee verificase la rândul ei şi ştiam că era meticuloasă.

Pe urmă părţile mele organice au început să usture fiindcă amorţeala dispărea. Eram conceput să funcţionez cu părţi organice şi mecanice, pentru a echilibra stimulii senzoriali. Fără acel echilibru, mă simţeam ca un balon care plutea în aer. Însă partea organică din pieptul meu era în contact cu o suprafaţă dură, iar asta mi-a adus brusc poziţia în prim-plan. Zăceam cu faţa în jos, cu un braţ atârnând. Mă puseseră pe o masă?

Asta nu era bine deloc.

Presiune pe spate, apoi pe cap. Restul corpului meu îşi revenea, însă foarte, foarte lent. Am căutat canalul, dar nu l-am putut contacta, după care ceva m-a înjunghiat în ceafă.

Acolo se află materie organică. Fiindcă restul corpului era scos din funcţiune, nu exista nimic care să controleze stimulii din partea sistemului meu nervos. M-am simţit de parcă ceva îmi reteza capul cu un fierăstrău.

M-a străbătut un şoc şi, brusc, restul trupului meu s-a reactivat online. Mi-am tras/scos umărul stâng din articulaţie, ca să pot mişca braţul într-un fel de obicei incompatibil cu un om, un om augmentat sau un trup de AsaSint. M-am întins spre apăsarea şi durerea din ceafă şi am prins o încheietură cu armură. Mi-am răsucit întregul trup şi ne-am trântit pe amândoi jos de pe masă.

Am lovit podeaua, iar eu mi-am strâns picioarele în jurul celeilalte SecUnităţi, rostogolindu-ne. A încercat să declanşeze armele încastrate în antebraţul ei, însă nu ţinuse seama de viteza mea de reacţie, aşa că i-am prins portul cu mâna şi nu l-a putut deschide complet. Îmi revenise vederea. În faţa mea, la câţiva centimetri, se contura o cască opacizată. Armura îmi fusese scoasă până la talie, iar asta mă înfuria şi mai tare.

Am lovit unitatea în bărbie cu propria ei mână şi i-am eliberat arma. A avut o fracţiune de secundă să încerce să anuleze comanda de tragere, însă a eşuat. Rafala de energie
a străbătut mâna mea şi articulaţia dintre cască şi piesa pentru gât. Capul i-a tresărit, iar trupul a început să fie scuturat de spasme.

Am lăsat-o suficient cât să mă ridic într-un genunchi, să îmi pun braţul intact în jurul gâtului şi să răsucesc.

I-am dat drumul când am simţit că pocnesc conexiunile,
şi cele automate, şi cele organice.

Am înălţat privirea. O altă SecUnitate se afla deja la uşă, ridicând o armă mare cu proiectile.

Cât de mulţi nenorociţi erau aici? Nu conta, fiindcă am încercat să mă ridic, însă nu am putut reacţiona suficient de repede. Ea a tresărit, a scăpat arma şi a căzut în faţă. Am văzut două lucruri: gaura de zece centimetri din spatele ei şi pe Mensah ţinând ceva care semăna cu burghiul pentru forare sonică din hopperul nostru.

— Doctore Mensah, am spus, încălcaţi prioritatea de securitate şi sunt obligat prin contract să înregistrez situaţia pentru a o raporta la companie...

Era însă memoria tampon, pentru că restul creierului meu era gol.

Mensah m-a ignorat, vorbind cu Pin-Lee prin canalul de comunicare, şi a păşit în faţă ca să mă prindă de

braţ şi să tragă. Eram prea greu pentru ea, aşa că m-am împins în sus, ca să nu se rănească. Începeam să cred că dr. Mensah era, de fapt, o exploratoare galactică îndrăzneaţă, chiar dacă nu arăta precum cei de pe canalul de divertisment.

A continuat să tragă, aşa că m-am mişcat şi eu. Ceva nu era în regulă cu una dintre articulaţiile mele de la şold. Ah, da, fusesem împuşcat. Sângele mi se scurgea pe costumul sfâşiat şi mi-am atins gâtul, aşteptându-mă să găsesc o gaură, însă aveam doar ceva înfipt.

— Doctore Mensah, e posibil să existe şi alte Unităţi rebele. Nu ştim...

— Tocmai de asta trebuie să ne mişcăm repede, a spus ea târându-mă.

Adusese de afară ultimele două drone, însă acestea roiau inutil în jurul capului ei. Oamenii nu au suficient acces la canalul de comunicare pentru a le controla şi a face alte acţiuni, cum ar fi să vorbească sau să meargă. Am încercat să le accesez, însă tot nu am putut obţine o conexiune clară cu canalul hopperului.

Am cotit pe alt coridor, unde Overse ne aştepta lângă trapa exterioară. A tastat pe panou de îndată ce ne-a văzut. Avea arma de mână scoasă şi am apucat să observ că şi Mensah avea arma mea sub celălalt braţ.

— Dr. Mensah, am nevoie de armă.

— Îţi lipseşte o mână şi o parte din umăr, s-a răţoit ea.

Overse m-a apucat de costum şi a ajutat să fiu tras prin trapă. Praful se rostogolea în aer, fiindcă hopperul ateriza, la doi metri distanţă, evitând la mustaţă acoperişul extensibil al habitatului.

— Da, ştiu, dar...

S-a deschis trapa şi Ratthi s-a aplecat în afară, m-a prins de guler şi ne-a tras pe toţi trei în cabină.

M-am prăbuşit pe punte, în timp ce ne ridicam. Trebuia să fac ceva cu articulaţia şoldului. Am încercat să verific scanările, să mă asigur că nu se afla nimeni jos, trăgând spre noi, însă chiar şi aici conexiunea mea la sistemul hopperului era vagă, cu atâtea erori încât nu puteam vedea niciun raport de la instrumente, de parcă era ceva blocat...

Aha.

Mi-am pipăit iarăşi ceafa. O mare parte din obstrucţie dispăruse, însă simţeam ceva în port. În portul meu de date.

SecUnităţile DeltFall nu se revoltaseră. Li se introduseseră module de luptă cu acces superior. Acestea permit personalului controlul asupra unei SecUnităţi, transformând-o dintr-un construct majoritar autonom într-o marionetă înarmată. Canalul era tăiat, controlul se efectua prin comunicare, dar funcţionalitatea depindea de complexitatea comenzilor. „Ucide-i pe oameni” nu este o comandă complexă.

Mensah stătea lângă mine, în timp ce Ratthi se aplecase pe un scaun ca să privească spre tabăra DeltFall. Overse deschisese unul dintre dulapurile de depozitare. Vorbeau, însă nu înţelegeam ce. M-am ridicat şi am spus:

— Mensah, trebuie să mă închideţi.

S-a uitat la mine contrariată.

— Ce? Vrem să aplicăm reparaţiile de urgenţă...

Sunetul se întrerupea. Transferul de date îmi inunda sistemul, iar părţile mele organice nu erau obişnuite să proceseze atât de multe informaţii.

— SecUnitatea neidentificată a introdus un suport de date în interiorul meu, un modul de luptă cu acces superior. Descarcă instrucţiuni şi îmi va prelua sistemul. De aceea s-au revoltat cele două SecUnităţi ale DeltFall. Trebuie să mă închideţi.

Nu ştiu de ce evitam cuvântul, poate fiindcă îmi închipuiam că nu dorea să-l audă. Ca să mă recupereze tocmai doborâse cu un burghiu pentru forare o SecUnitate înarmată până în dinţi şi presupuneam că dorea să mă păstreze.

— Trebuie să mă ucideţi.

Le-a luat o veşnicie să-şi dea seama ce spusesem, să pună laolaltă informaţiile cu ce văzuseră pe canalul de la camera mea de teren, însă abilitatea mea de a măsura timpul dădea erori.

— Nu, a spus Ratthi, privindu-mă oripilat. Nu, nu putem…

Mensah a spus:

— N-o s-o facem. Pin-Lee…

Overse a lăsat kitul de reparaţii şi s-a căţărat peste două rânduri de scaune, strigând după Pin-Lee. Ştiam că urma să intre în carlingă, să preia controlul, pentru ca Pin-Lee să poată lucra la mine. Ştiam că nu avea timp să mă repare. Ştiam că aş fi putut ucide pe toată lumea din hopper, chiar şi cu o articulaţie de şold sfărâmată şi un singur braţ funcţional.

Aşa că am apucat de pe scaun arma manuală, am îndreptat-o spre pieptul meu şi am tras.

PERFORMANŢĂ 10 PROCENTE, ÎN SCĂDERE.
INIŢIALIZARE OPRIRE.

Capitolul 5

Am revenit online ca să-mi dau seama că eram inert, însă evoluam încet spre o fază de trezire. Mă simţeam agitat, nivelurile mele erau anapoda şi nu ştiam de ce. Mi-am derulat jurnalul personal. Ah, de asta.

Nu ar fi trebuit să mă trezesc. Speram că nu se purtaseră prosteşte şi nu fuseseră prea miloşi să mă ucidă.

Aţi remarcat că nu-mi îndreptasem arma spre cap. N-am vrut să mă sinucid, însă fusese necesar. Aş fi putut să mă scot din circuit procedând altfel, dar să fim serioşi, nu voiam să asist la partea în care se convingeau unii pe alţii că nu exista altă soluţie.

S-a iniţializat un diagnostic şi am fost informat că modulul de luptă cu acces superior fusese eliminat. Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred. Am deschis canalul de securitate şi am găsit o videocameră pentru infirmerie. Zăceam pe masa de operaţie, fără armură, purtând doar ce mai rămăsese din pielea-costum, cu oamenii în jurul meu. Era o imagine de coşmar. Dar umărul, mâna şi şoldul îmi fuseseră scoase, aşa că, la un moment dat, mă aflasem în rezervă. Am derulat puţin înapoi şi le-am văzut pe Pin-Lee şi pe Overse folosind blocul chirurgical pentru a-mi scoate din ceafă, cu dexteritate, modulul de luptă. Am rulat de două ori înregistrarea, apoi un diagnostic. Jurnalele mele erau limpezi: în afara a ceea ce avusesem înainte de a pătrunde în habitatul DeltFall, acolo nu se afla nimic din ce nu ar fi trebuit.

Clienţii mei sunt cei mai buni.

Apoi mi-a revenit auzul.

— HubSystemul l-a imobilizat, a spus Gurathin.

Mda. Asta explica multe. Aveam în continuare control asupra SecSystemului şi i-am spus să blocheze accesul HubSystemului la canalul său şi să-mi implementeze rutina de urgenţă. Era o funcţie pe care o încorporasem şi care avea să substituie cu aproximativ o oră de zgomot ambiental de habitat orice înregistrări audio şi video efectuate de HubSystem. Pentru oricine ne asculta prin acesta sau încerca să deruleze înregistrarea ar fi sunat de parcă toată lumea s-ar fi oprit brusc din vorbit.

Ce spusese Gurathin fusese o surpriză, în mod evident, fiindcă s-au auzit voci protestând: Ratthi,

Volescu şi mai ales Arada. Pin-Lee spunea nerăbdătoare:

— Nu există niciun pericol. Când s-a împuşcat, a întrerupt transferul de date. Am putut îndepărta cele câteva fragmente de cod virusat care se copiaseră deja.

Overse a început:

— Vrei să-ţi faci autodiagnosticarea, fiindcă...

Îi auzeam în cameră şi pe canalul de securitate, aşa că am comutat doar pe video. Mensah a ridicat o mână, cerând să se facă linişte, şi a spus:

— Gurathin, ce s-a întâmplat?

— Cu el dezactivat, am putut să folosesc HubSystemul ca să am acces la sistemul şi la jurnalul lui intern. Am vrut să explorez câteva anomalii remarcate prin canal. Unitatea asta era deja coruptă. Avea modulul administrator spart.

Pe canalul de divertisment, asta se numeşte momentul „Rahat!”.

Prin camerele de securitate, i-am privit devenind confuzi, însă nu şi alarmaţi – nu încă.

Pin-Lee, care tocmai săpa prin sistemul meu local, şi-a încrucişat braţele. Expresia ei era sceptică.

— Mi se pare greu de crezut.

Nu a adăugat „Ticălosule”, însă i-am citit insulta în glas. Nu-i plăcea să se îndoiască cineva de expertiza ei.

— Nu trebuie să ne urmeze comenzile. Nu există control asupra comportamentului său, a spus Gurathin, devenind nerăbdător. Nu-i plăcea nici lui să-i pună cineva la îndoială competenţa, însă nu lăsa să se observe, la fel ca Pin-Lee. I-am arătat lui Volescu evaluările mele, iar el este de acord cu mine.

Am trăit un moment de trădare, ceea ce părea stupid. Volescu îmi era client. Îi salvasem viaţa fiindcă asta făcea parte din fişa postului meu, nu pentru că îl

plăceam. Dar apoi el a spus:

— Nu sunt de acord cu tine.

— Aşadar, modulul administrator funcţionează? a întrebat Mensah, încruntându-se către toată lumea.

— Nu, este clar spart, a explicat Volescu, care, atunci când nu era atacat de reprezentanţi gigantici ai faunei, era un tip destul de calm. Conexiunea administratorului la sistemul SecUnităţii a fost parţial întreruptă. Are posibilitatea de a transmite comenzi, însă nu le poate pune în practică, nu-şi poate controla comportamentul şi nu poate aplica pedepse. Faptul că această Unitate a acţionat ca să ne protejeze vieţile, ca să aibă grijă de noi, chiar dacă era agent liber, cred că ne dă şi mai multe motive să avem încredere în ea.

OK, fie. Îmi plăcea de el.

Gurathin a insistat:

— Am fost sabotaţi de când am ajuns aici. Lipsa raportului de riscuri şi secţiunile dispărute de pe hartă converg spre o astfel de concluzie. SecUnitatea trebuie să fie implicată. Acţionează în numele companiei, care nu doreşte ca planeta să fie monitorizată, indiferent din ce motive. Cred că asta li s-a întâmplat celor de la DeltFall.

Ratthi aşteptase clipa potrivită pentru a-l întrerupe.

— Este clar că se petrece ceva ciudat. În specificaţiile DeltFall erau menţionate doar trei SecUnităţi, însă în habitat se aflau cinci. Cineva ne sabotează, dar nu cred în implicarea SecUnităţii noastre.

Cu un ton hotărât, Bharadwaj a spus:

— Volescu şi Ratthi au dreptate. În cazul în care compania i-ar fi comandat SecUnităţii să ne ucidă, am fi deja morţi.

Overse părea supărată.

— Ne-a spus despre modulul de luptă. Ne-a cerut să o ucidem. De ce dracu’ ar fi reacţionat astfel dacă voia

să ne facă rău?

Îmi plăcea şi de ea. Deşi să mă implic în conversaţia asta era ultimul lucru pe care mi-l doream, era cazul să vorbesc pentru mine.

Am ţinut ochii închişi, privindu-i prin camera de securitate, fiindcă îmi era mai uşor. M-am simţit obligat să intervin:

— Compania nu încearcă să vă ucidă.

Asta i-a uimit. Gurathin a început să vorbească şi Pin-Lee i-a făcut semn să tacă. Mensah a înaintat un pas, privindu-mă cu îngrijorare. Stătea lângă mine, cu Gurathin şi ceilalţi adunaţi în jurul ei. Bharadwaj se afla cel mai departe, şezând pe un scaun. Mensah a întrebat:

— SecUnitate, de unde ştii?

Chiar şi prin intermediul videocamerei era dificil. Am încercat să mă prefac că mă întorsesem în rezervă.

— Pentru că, dacă ar fi vrut să vă saboteze, compania v-ar fi otrăvit proviziile folosind sistemele de reciclare. Mai degrabă vă ucide accidental.

A existat un moment în care toţi s-au gândit la cât de uşor i-ar fi fost companiei să-şi saboteze propriile setări de mediu. Ratthi a început:

— Dar, cu siguranţă, ar fi...

Expresia lui Gurathin era mai rigidă decât de obicei.

— Unitatea asta a mai ucis oameni pe care fusese angajată să-i protejeze. A omorât cincizeci şi şapte de membri ai unei operaţiuni miniere.

Ce v-am spus despre cum îmi spărsesem modulul administrator fără să mă transform în vinovat de genocid? A fost doar pe jumătate adevărat, fiindcă *eram* deja vinovat. Nu voiam să dau explicaţii, însă trebuia să o fac.

— Nu mi-am spart modulul administrator ca să-mi ucid clienţii. Modulul a funcţionat prost, fiindcă idioţii din companie cumpără doar cele mai ieftine

componente. S-a defectat, am pierdut controlul sistemelor şi i-am ucis. Compania m-a recuperat şi a instalat un nou modul. L-am spart pentru ca situaţia să nu se repete.

Cred că asta s-a întâmplat. Tot ce ştiu cu siguranţă este că cele petrecute nu au avut loc după ce am spart modulul. Şi astfel devine o poveste mai credibilă. Mă uit la suficiente seriale încât să ştiu cum ar trebui să sune o poveste verosimilă.

Volescu s-a întristat şi a ridicat din umeri.

— Ce am văzut în jurnalul personal al Unităţii obţinut de Gurathin îi confirmă spusele.

Gurathin s-a întors îngrijorat spre el.

— Jurnalul confirmă fiindcă asta crede Unitatea că s-a întâmplat.

Bharadwaj a oftat.

— Dar iată că eu sunt în viaţă.

De data asta, s-a lăsat o tăcere grea. Prin canalul de comunicaţii, am văzut-o pe Pin-Lee mişcându-se nesigură, privind spre Overse şi spre Arada. Ratthi şi-a frecat faţa cu mâinile. Apoi Mensah a zis încet:

— SecUnitate, ai un nume?

Nu eram sigur ce dorea.

— Nu.

— Îşi spune „AsaSint”, a intervenit Gurathin.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el. Nu m-am putut abţine. Din expresiile lor, am ştiut că tot ce simţeam mi se citea pe faţă. Urăsc asta. Am scrâşnit:

— Era ceva intim.

S-a lăsat o tăcere prelungă, întreruptă de Volescu.

— Gurathin, ai vrut să ştii ce face în timpul liber. Asta căutai, de fapt, în jurnale. Spune-le.

Mensah a ridicat din sprâncene.

— Deci?

Gurathin a ezitat.

— De când am aterizat, a descărcat şapte sute de

ore de programe de divertisment. Majoritatea sunt seriale, în special unul numit *Luna-sanctuar*. Le foloseşte, probabil ca să codifice date pentru companie. Nu poate să se uite la ele, nu la volumul acesta. Am fi observat.

Am pufnit. Mă subestima.

Ratthi a spus:

— Este cel în care avocatul coloniei l-a ucis pe supraveghetorul terraformării, care era donatorul secundar pentru copilul ei implantat?

Din nou, nu m-am putut abţine:

— Nu l-a ucis, e o minciună sfruntată.

Ratthi s-a întors spre Mensah.

— Chiar urmăreşte serialul.

Cu o expresie fascinată, Pin-Lee a întrebat:

— Dar cum ţi-ai putut sparge propriul modul administrator?

— Toate echipamentele companiei sunt la fel. Am primit cândva un transfer de date ce includea toate specificaţiile sistemelor. Cum tot stăteam în rezervă şi nu aveam ce face, m-am folosit de el ca să aflu codurile modulului.

Gurathin părea să insiste asupra subiectului, dar nu a zis nimic. M-am gândit că asta era tot ce avea şi că acum venise rândul meu.

— Nu ai dreptate. HubSystemul ţi-a permis să-mi citeşti jurnalul, te-a lăsat să afli despre modulul spart. Asta face parte din operaţiunea de sabotaj. Vrea să nu mai aveţi încredere în mine, fiindcă eu încerc să vă ţin în viaţă.

Gurathin a spus:

— Nu trebuie să avem încredere în tine. Trebuie doar să te ţinem imobilizat.

Da, foarte amuzant.

— Nu ar funcţiona.

— De ce, mă rog?

M-am rostogolit de pe masă, l-am apucat pe Gurathin de beregată şi l-am trântit de perete. Am fost rapid, mult prea rapid ca ei să poată reacţiona. Le-am oferit o secundă să-şi dea seama ce se petrecuse şi lui Volescu să scoată un sunet de uimire, apoi am spus:

— Fiindcă HubSystemul te-a minţit când ţi-a spus că *sunt* imobilizat.

Gurathin se înroşise la faţă, însă nu atât cât ar fi devenit dacă începeam să aplic presiune. Înainte ca altcineva să se poată mişca, Mensah a intervenit, calmă:

— SecUnitate, aş aprecia dacă l-ai lăsa jos pe Gurathin. Te rog.

Este un comandant foarte bun. Vreau să intru în dosarul ei şi să adaug asta. Dacă s-ar fi enervat, ar fi strigat sau le-ar fi permis celorlalţi să intre în panică, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

I-am spus lui Gurathin:

— Nu-mi placi deloc. Dar îmi plac ceilalţi şi, dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg, ei te plac pe tine. Pe urmă l-am pus jos.

M-am dat la o parte. Overse a făcut un pas spre el, iar Volescu l-a apucat de umăr, dar Gurathin i-a îndepărtat. Nici măcar nu-i lăsasem vreun semn pe gât.

Încă îi priveam prin cameră, fiindcă era mai uşor decât să îi privesc direct. Pielea-costum era sfâşiată, dezvelind câteva articulaţii ale părţilor mele organice şi anorganice. Detest asta. Toată lumea era încă încremenită, şocată, nesigură. După care Mensah a inspirat adânc şi a zis:

— SecUnitate, poţi împiedica HubSystemul să acceseze înregistrările de securitate din această încăpere?

Am privit peretele de lângă capul său.

— I-am oprit accesul când Gurathin a spus că a aflat

că modulul meu administrator a fost spart, apoi am şters bucata aceea. Transferul audiovizual de la SecSystem la HubSystem are cinci secunde întârziere.

— Foarte bine, a încuviinţat Mensah. (Încerca să stabilească un contact vizual, însă nu eram capabil de aşa ceva). Fără modulul administrator, nu trebuie să te supui ordinelor noastre, dar nici ale altcuiva. Asta a fost situaţia de când ne aflăm aici.

Ceilalţi tăceau şi mi-am dat seama că spunea totul atât pentru ei, cât şi pentru mine.

A continuat:

— Mi-ar plăcea să rămâi parte din grupul nostru, cel puţin până când părăsim planeta şi ajungem într-un loc sigur. Abia atunci putem discuta despre ce doreşti să faci. Dar îţi jur că nu voi spune nici companiei, nici altcuiva în afara celor prezenţi, despre tine sau despre modulul spart.

Am oftat, reuşind să păstrez aproape totul în interior. Fireşte că trebuise să spună aşa ceva! Ce altceva putea să facă? Am încercat să decid dacă să o cred sau nu, sau dacă măcar conta, când am fost lovit de un val de *nu-mi pasă.* Şi
chiar nu-mi păsa. Aşa că am zis:

— OK.

Am văzut prin cameră cum Ratthi şi Pin-Lee au schimbat o privire. Gurathin s-a strâmbat, emanând scepticism prin fiecare por. Mensah a mai spus:

— Există posibilitatea ca HubSystemul să ştie despre modulul tău?

Detestam să recunosc asta, dar trebuiau să afle. Să obţin acces neautorizat la datele din propriul sistem e o treabă, însă pătrunsesem şi în alte sisteme şi nu ştiam cum aveau să reacţioneze dacă recunoşteam ceea ce făcusem.

— Am accesat HubSystemul când am ajuns, ca să nu remarce faptul că ordinele trimise către modulul

administrator nu erau urmate de fiecare dată. Dar nu ştiu dacă a funcţionat în cazul în care HubSystemul a fost compromis de un agent exterior. Însă cu siguranţă nu va şti că voi aţi aflat.

Ratthi şi-a încrucişat braţele, lăsându-şi umerii în jos.

— Trebuie să-l închidem sau ne va ucide, a zis el, pe urmă a tresărit şi s-a uitat la mine. Scuze! Mă refeream la HubSystem.

— Nu-i problemă, am spus.

— Deci credem că HubSystemul a fost compromis de un agent din exterior, a spus Bharadwaj încet, parcă încercând să se convingă. Cum putem şti cu siguranţă că nu este vorba despre companie?

— S-a declanşat baliza de urgenţă a Grupului DeltFall?

Mensah s-a încruntat, iar Ratthi a părut din nou gânditor şi a zis:

— Am verificat la întoarcere, după ce te-am stabilizat. Fusese distrusă. Nu exista niciun motiv pentru atacatori să facă asta dacă ar fi fost aliaţii companiei.

Expresiile lor îmi spuneau că se gândeau intens. HubSystemul care le controla habitatul, de care depindeau pentru hrană, adăpost, aer filtrat şi apă, încerca să-i ucidă. Şi tot ce aveau de partea lor era un AsaSint care voia doar ca toţi să tacă şi să-l lase în pace, ca să urmărească toată ziua canalul de divertisment.

Apoi Arada m-a bătut pe umăr.

— Îmi pare rău. Cred că totul e foarte neplăcut. După ce ţi-a făcut cealaltă Unitate... Te simţi bine?

Mi se acorda prea multă atenţie. M-am întors şi am mers într-un colţ, cu spatele la ei. Am spus:

— Au existat alte două situaţii de tentativă de sabotaj despre care ştiu. Când Inamicul Numărul Unu i-a atacat pe doctorii Bharadwaj şi Volescu şi am mers

să le ofer ajutor, am primit de la HubSystem, prin modulul administrator, o comandă de anulare. Am crezut că a fost o eroare cauzată de canalul de urgenţă al MedSystemului, care încerca să obţină prioritate înaintea HubSystemului. Când doctorul Mensah pilota hopperul mic şi verifica cele mai apropiate anomalii ale hărţii, pilotul automat s-a întrerupt chiar când survolam un şir de munţi. Asta cred că a fost tot. Ah, da. HubSystemul a descărcat un pachet de optimizare pentru mine, de pe satelit, înainte să plecăm spre DeltFall. Nu l-am implementat. Probabil că ar trebui să verificaţi ce mi-ar fi spus să fac.

Mensah a spus:

— Pin-Lee, Gurathin, puteţi închide HubSystemul fără să ne compromiteţi sistemele de mediu? Şi să declanşaţi baliza noastră fără să interfereze?

Pin-Lee l-a privit pe Gurathin şi a încuviinţat.

— Depinde de starea în care te aştepţi să fie după ce am terminat.

— Să zicem că nu e cazul să-l aruncaţi în aer, însă nici să vă purtaţi cu mănuşi, a zis Mensah.

Pin-Lee a încuviinţat iar.

— Putem face asta.

Gurathin şi-a dres glasul.

— Va şti ce facem. Dar dacă nu are instrucţiuni să ne oprească, dacă încercăm, e posibil să nu intervină.

Bharadwaj s-a aplecat în faţă, încruntându-se.

— Va raporta cuiva. Dacă are şansa de a avertiza că-l închidem, cineva ar putea trimite instrucţiuni.

— Trebuie să încercăm, a spus Mensah. La treabă.

Pin-Lee a pornit spre uşă, însă Gurathin a avut o ezitare şi i s-a adresat lui Mensah:

— Veţi fi în siguranţă aici?

Întreba dacă erau în siguranţă cu mine. Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, a spus Mensah cu fermitate şi cu o urmă de

parcă-am-zis-acum.

L-am privit prin camerele de securitate, când a plecat după Pin-Lee, în caz că încerca să facă ceva.

Volescu părea agitat.

— Trebuie să ne uităm la transferul de date dinspre satelit. Am obţine multe informaţii dacă aflăm ce voia SecUnitatea.

Bharadwaj s-a ridicat, uşor nesigură.

— MedSystemul este izolat de HubSystem, nu? De aceea nu a dat erori. Ai putea să-l foloseşti pentru dezarhivarea transferului de date.

Volescu a luat-o de braţ şi s-au dus în următoarea cabină, la suprafaţa de afişare de acolo.

A urmat o tăcere scurtă. Ceilalţi ne ascultau pe canalul de comunicare, dar măcar nu se aflau în cameră, iar eu am simţit că mi se relaxează umerii şi spatele. Acum îmi era mai uşor să gândesc. Mă bucurasem când Mensah le spusese să declanşeze baliza noastră de urgenţă. Chiar dacă unii dintre ei erau încă bănuitori faţă de companie, nu exista nicio altă cale de a pleca de aici.

Arada a luat-o pe Overse de mână şi a spus:

— Dacă nu compania face asta, atunci cine?

— Trebuie să mai fie cineva aici. Mensah şi-a masat tâmplele, tresărind. Cele două SecUnităţi suplimentare de la DeltFall au venit de undeva. SecUnitate, presupun că, pentru a ascunde existenţa pe planetă, compania ar putea fi mituită să ascundă existenţa unei a treia echipe de evaluare.

— Compania ar putea fi mituită să ascundă existenţa pe planetă a câtorva sute de echipe de evaluare. Echipe de evaluare, oraşe întregi, colonii pierdute, circuri ambulante – câtă vreme consideră şefii companiei că pot scăpa.

Dar nu-mi puteam imagina cum credeau că ar putea scăpa de răspundere dacă făceau să dispară una – sau

chiar două – dintre echipele de evaluare. Sau de ce ar fi vrut să facă asta. Existau prea multe companii aici, era prea multă competiţie. Clienţii morţi erau o afacere proastă.

— Nu cred că ar risca cineva să piardă nişte clienţi pentru a-i ucide pe alţii, am continuat apoi. Aţi semnat un contract prin care compania vă garantează siguranţa sau plăteşte compensaţii în caz de deces ori de accident. Chiar dacă reprezentanţii companiei nu pot fi traşi la răspundere, nici măcar parţial, pentru decesele voastre, tot ar trebui să plătească urmaşilor voştri. DeltFall era o operaţiune de amploare. Compensaţia de deces acordată va fi deja uriaşă. (Iar compania detestă să cheltuiască bani. Îţi dai seama de asta doar privind tapiţeria reciclată de pe mobilierul din habitat). Şi dacă toată lumea crede că la uciderea clienţilor au contribuit SecUnităţi defecte, compensaţia va fi, după încheierea tuturor procedurilor legale, mult mai mare.

Pe măsură ce înţelegeau, vedeam pe camere încuviinţările şi expresiile gânditoare ale oamenilor. Probabil că îşi aminteau că aveam experienţă cu ce se întâmpla după ce SecUnităţile funcţionau prost şi îşi ucideau clienţii.

— Aşadar, compania a luat mită pentru a ascunde acest al treilea grup de evaluare, însă nu şi pentru a-l lăsa să ne ucidă, a spus Overse. Unul dintre lucrurile bune în ceea ce îi priveşte pe clienţii care sunt oameni de ştiinţă este că se prind repede. Asta înseamnă că trebuie să rămânem în viaţă până când ajunge transportorul pentru evacuare.

— Dar cine este? a întrebat Arada, vizibil agitată. Ştim că, oricine ar fi, trebuie să fi preluat fraudulos controlul asupra satelitului. În camera de securitate, i-am văzut privirea îndreptată spre mine. Aşa au reuşit să preia şi SecUnităţile DeltFall? Printr-un transfer de

date?

Era o întrebare pertinentă.

— Posibil. Dar asta nu explică de ce una dintre cele trei Unităţi DeltFall a fost ucisă în afara spaţiului comun, cu un burghiu pentru forare sonică. În principiu, nu puteam refuza un transfer de date, iar eu mă îndoiam că existau şi alte SecUnităţi care ascundeau module administrator sparte. Dacă Grupul DeltFall a refuzat transferul datelor pentru SecUnităţile lor, fiindcă se confruntau, asemenea nouă, cu aceeaşi sporire a erorilor echipamentului, cele două Unităţi neidentificate ar fi putut fi trimise să infecteze manual Unităţile DeltFall.

Ratthi privea în gol şi am văzut prin canalul camerei că se uita iar la imaginile camerei mele de teren preluate din habitatul DeltFall. A arătat spre mine, încuviinţând:

— Sunt de acord, dar asta ar însemna că Grupul DeltFall a permis accesul în habitat al Unităţilor neidentificate.

Probabil că aşa o fi fost. Verificaserăm ca să ne asigurăm că toate hopperele lor erau acolo, dar nu era posibil să ne dăm seama dacă un altul aterizase şi decolase iar, la un moment dat. Ceea ce-mi amintea să fac o verificare rapidă a canalului de securitate, ca să văd cum arăta perimetrul nostru. Dronele patrulau mai departe, iar alarmele noastre cu senzori au răspuns toate la ping-uri.

Overse a spus:

— Dar de ce să permită unui grup străin accesul în habitat? Un grup a cărei existenţă le fusese ascunsă?

— Şi voi aţi proceda la fel, am spus. (Ar fi trebuit să tac, să mă considere mai departe o SecUnitate normală, obedientă, să nu-şi mai amintească ce eram. Dar voiam să aibă grijă). Dacă nişte străini ar ateriza aici şi ar avea o atitudine firească, spunând că tocmai

au ajuns şi că le-a funcţionat prost echipamentul, că MedSystemul e la pământ şi că vă cer ajutorul, i-aţi lăsa să intre. Chiar dacă v-aş spune să n-o faceţi, fiindcă încalcă protocolul de securitate al companiei, nu m-aţi asculta. Poate nu mi-ar păsa prea tare. Multe dintre regulile companiei sunt stupide sau făcute doar pentru maximizarea profitului, însă unele au la bază un motiv temeinic. Unul dintre acestea este interzicerea accesului străinilor în habitat.

Arada şi Ratthi au schimbat o privire crispată. Overse a cedat:

— Da, poate.

Mensah, care tăcuse până acum, preferând să ne asculte, a intervenit:

— Probabil că a fost mai uşor decât atât. Cred că s-au dat drept noi.

Era atât de simplu, încât m-am întors şi am privit-o. Era încruntată şi îngândurată. A continuat:

— Aterizează, pretind că suntem noi şi că au nevoie de ajutor. Dacă au acces la HubSystemul nostru, ar fi foarte uşor să ne supravegheze prin sistemul de comunicaţii.

Am spus:

— Dacă vin aici, nu vor proceda aşa.

Depindea de ce avea acel alt grup de evaluare, dacă venise pregătit să scape de echipe rivale sau dacă hotărâse să facă asta după ce ajunsese aici. Ar fi putut avea vehicule aeriene dotate cu armament, SecUnităţi de luptă, drone înarmate. Am extras câteva exemple din baza de date şi le-am trimis prin fluxul de informaţii, ca oamenii să le vadă.

Canalul MedSystemului m-a informat că bătăile inimilor lui Ratthi, Overse şi Arada tocmai se acceleraseră. A lui Mensah, nu, fiindcă deja se gândise la toate astea. De aceea îi trimisese pe Pin-Lee şi pe Gurathin să închidă HubSystemul. Agitat, Ratthi a

spus:

— Ce facem dacă vin aici?

— Vom fi în altă parte, am spus.

Ar fi putut părea ciudat că Mensah era singurul om care se gândea să abandoneze habitatul, în timp ce aşteptam baliza de urgenţă să ne aducă ajutor, însă, aşa cum am mai spus, actualii mei clienţi nu erau exploratori galactici neînfricaţi. Erau oameni care îşi făceau treaba şi, dintr-odată, se treziseră într-o situaţie cumplită.

Li se spusese, încă din timpul sesiunii de orientare organizate înainte de expediţie, prin declaraţiile pe propria răspundere pe care trebuiseră să le semneze pentru companie, prin pachetele de evaluare ce conţineau toate informaţiile privind riscurile, prin instruirea la faţa locului cu SecUnitatea, că era vorba despre o regiune necunoscută, cu potenţial de risc, de pe o planetă majoritar nemonitorizată. Nu aveau voie să părăsească habitatul fără precauţii de securitate şi nu se făceau deplasări de evaluare peste noapte. Ideea de a trebui să umple ambele hoppere cu provizii de urgenţă şi de a o lua la sănătoasa, pentru că aşa ar fi fost mai în siguranţă decât în habitat, era dificil de acceptat.

Însă, după ce Pin-Lee şi Gurathin au închis HubSystemul, iar Volescu a dezarhivat transferul de informaţii primit de la satelit şi care-mi fusese menit, au înţeles foarte repede.

Bharadwaj ne-a rezumat situaţia, prin canalul de comunicare, în timp ce eu îmi puneam ultima piele-costum şi ultima armură pe care le mai aveam.

— Trebuia să preia controlul SecUnităţii şi instrucţiunile erau foarte clare. Odată ce SecUnitatea s-ar fi aflat sub control, ei ar fi primit acces la MedSystem şi la SecSystem.

Mi-am pus casca şi am opacizat vizorul. Uşurarea era intensă, cam egală cu vestea că modulul de luptă cu acces superior fusese îndepărtat. Te iubesc, armură, şi nu te voi mai părăsi niciodată!

Mensah a intervenit.

— Pin-Lee, ce se întâmplă cu baliza?

— Am primit un semnal de pornire când am iniţializat lansarea. Pin-Lee părea şi mai exasperată decât de obicei Dar nu pot primi confirmarea cu HubSystemul închis.

Le-am spus, prin fluxul de informaţii, că aş putea trimite o dronă ca să verifice. Lansarea balizei era importantă acum Mensah mi-a dat acordul şi am înaintat ordinul către una dintre dronele mele.

Baliza noastră era la câţiva kilometri distanţă de habitat, pentru siguranţă, însă m-am gândit că ar fi trebuit să auzim lansându-se. Sau poate că nu. Nu mai fusesem niciodată nevoit să fac asta.

Mensah îi organizase deja pe oameni şi îi pusese în mişcare, aşa că, de îndată ce am avut armele pregătite şi mi-am încărcat dronele de rezervă, am luat câteva lăzi. Prindeam fragmente de conversaţie prin camerele de securitate.

(„Trebuie să te gândeşti la el ca la o persoană”, i-a spus Pin-Lee lui Gurathin. *„Este* o persoană”, a insistat Arada.)

Ratthi şi Arada au trecut în fugă pe lângă mine ducând provizii medicale şi acumulatori de rezervă. Ne extinseserăm perimetrul dronelor cât de mult se putuse. Nu ştiam dacă oricine atacase DeltFall avea să apară din senin, însă era o posibilitate. Gurathin trebuise să iasă ca să verifice sistemele hopperelor, atât cel mare, cât şi cel mic pentru a se asigura că nimeni în afară de noi nu mai avea acces la ele şi că HubSystemul nu se amestecase în codurile lor. L-am urmărit prin una dintre drone. Se tot uita, sau încerca

să nu se uite la mine, ceea ce era şi mai rău. Nu trebuia să fiu distras acum. Următorul atac avea să fie rapid.

(„Dar mă gândesc la el ca la o persoană”, a spus Gurathin. „O persoană furioasă, înarmată, care nu are niciun motiv să aibă încredere în noi.” „Atunci, nu mai fi rău cu el”, i-a spus Ratthi. „Ar putea fi de folos.”)

— Ştiu că SecUnităţile lor au instalat cu succes modulul de luptă pe SecUnitatea noastră, a spus Mensah prin canalul de comunicaţii. Şi trebuie să presupunem că au primit suficiente informaţii de la HubSystem încât să fi aflat că l-am eliminat. Ceea ce nu ştiu e că le-am dedus logic existenţa. Când SecUnitatea a întrerupt accesul HubSystemului, încă presupuneam că este vorba despre un sabotaj din partea companiei. Nu-şi vor da seama că venirea lor nu constituie un secret pentru noi.

Tocmai de aceea trebuia să ne mişcăm. Ratthi şi Arada s-au oprit să răspundă la o întrebare despre acumulatorii echipamentului medical, iar eu i-am trimis înapoi la habitat, după următoarea tură.

Problema cu care mă confruntam era modul de luptă al AsaSinţilor, ce se aruncau spre o ţintă şi încercau s-o ucidă ştiind că 90% din trupurile noastre pot fi regenerate sau înlocuite într-o rezervă. Aşadar, nu era nevoie de fineţe.

Părăsind habitatul, pierdeam accesul la rezervă. Chiar dacă am fi ştiut cum să o dezmembrăm, era prea mare ca să încapă în hopper şi avea nevoie de prea multă energie.

Exista posibilitatea ca aceia pe care urma să-i înfruntăm să aibă roboţi de luptă reali, nu de securitate, ca mine, iar dacă era adevărat, trebuia să ne ţinem departe de ei până la sosirea transportorului. Asta dacă celălalt grup de evaluare nu mituise deja pe cineva din companie ca să întârzie operaţiunea de

salvare. Nu menţionasem încă posibilitatea respectivă.

Aveam totul aproape gata când Pin-Lee ne-a spus prin canalul de comunicare:

— Am găsit! Au ascuns un cod de acces în HubSystem. Nu le trimitea date audio sau video, nici nu le permitea să ne acceseze canalele, însă primea periodic comenzi. Astfel, a scos informaţii din pachetul nostru de hărţi şi a trimis comanda către pilotul automat al hopperului mic, anulându-l.

Gurathin a adăugat:

— Ambele hoppere sunt în regulă acum şi am iniţializat verificările dinaintea decolării.

Mensah spunea ceva, însă eu tocmai primisem o alertă de la SecSystem. O dronă îmi trimitea un semnal de urgenţă.

O clipă mai târziu, am primit imaginile dronei de pe terenul unde era instalată baliza noastră. Coloana de lansare a trepiedului căzuse într-o parte, iar bucăţi din capsulă se împrăştiaseră în jur.

Am trimis imaginile spre canalul general, iar oamenii au tăcut.

— Rahat, a şoptit Rahti.

— Continuaţi, a spus Mensah, prin canalul de comunicare, cu o voce aspră.

Cu HubSystemul nefuncţional, nu aveam niciun scaner, însă eu lărgisem pe cât posibil perimetrul. SecSystemul tocmai pierduse contactul cu una dintre dronele aflate departe în sud. Am aruncat ultima ladă în magazia pentru provizii, am dat comenzi dronelor şi am strigat prin canalul de comunicaţii:

— Vin! Trebuie să ne ridicăm în aer *acum!*

A fost neaşteptat de stresant să mă plimb încolo şi încoace în faţa hopperelor, aşteptând după oameni. Volescu a ieşit cu Bharadwaj, ajutând-o să se deplaseze pe terenul nisipos. Apoi au apărut Overse şi Arada, cu genţile aruncate peste umeri, strigând la

Ratthi, care se afla în spatele lor, să ţină pasul. Gurathin era deja în hopperul mare, iar Mensah şi Pin-Lee au ieşit ultimele.

Pin-Lee, Volescu şi Bharadwaj s-au îndreptat apoi spre micul hopper, iar ceilalţi, spre cel mare. M-am asigurat că Bharadwaj se descurca să folosească rampa. Am avut o problemă la trapa hopperului mare, unde Mensah a vrut să intre ultima, în timp ce eu voiam acelaşi lucru. Drept compromis, am prins-o de talie şi ne-am strecurat amândoi prin trapă, chiar în momentul ridicării rampei. Am lăsat-o jos şi a spus, sub privirile uimite ale celorlalţi:

— Mulţumesc, SecUnitate.

Casca uşura puţin lucrurile, însă avea să-mi lipsească tamponul confortabil al camerelor de securitate.

Am rămas în picioare, ţinându-mă de bara de deasupra, în timp ce ceilalţi îşi puneau centurile, iar Mensah se îndrepta spre scaunul pilotului. Micul hopper a decolat primul, iar ea i-a dat timp să se îndepărteze, înainte să ne ridicăm şi noi de la sol.

Acţionam pe baza presupunerii că ei, oricine ar fi fost, nu ştiau că aflaserăm de prezenţa lor, aşa că trimiseseră o singură navă. Se aşteptau să ne surprindă în habitat şi probabil că veneau pregătiţi să distrugă hopperele pentru a ne ţine pe loc, şi abia apoi să atace oamenii. Aşadar, ştiind că veneau dinspre sud, eram liberi să alegem o direcţie. Hopperul mic a cotit spre vest şi noi l-am urmat.

Speram doar ca hopperul lor să nu aibă raza de acţiune a scanerelor mai mare decât a scanerelor noastre.

Vedeam majoritatea dronelor pe canalul hopperului, un punct strălucitor care se forma pe cele trei dimensiuni ale hărţii. Grupul Unu îmi urma indicaţiile, îndreptându-se spre un punct de întâlnire situat în

apropierea habitatului. Aveam un calcul în desfăşurare, estimând momentul sosirii inamicului. Chiar înainte să trecem în afara perimetrului, le-am comunicat dronelor să se îndrepte spre nord-est. În câteva clipe, au ieşit din câmpul meu vizual. Aveau să urmeze ultimele instrucţiuni până când îşi consumau acumulatorii.

Speram ca a doua echipă de evaluare să le intercepteze şi să le urmărească. De îndată ce aveau o imagine a habitatului nostru, văzând că hopperele nu erau la locul lor, urmau să-şi dea seama că fugiserăm. Ar fi renunţat astfel să intre în habitat, însă le-ar fi dat posibilitatea să identifice direcţia spre care ne îndreptaserăm. Era imposibil să-mi dau seama cum vor decurge lucrurile.

Ceea ce ştiam cu siguranţă era că, în timp ce zburam spre munţii îndepărtaţi, nu ne-a urmărit nimeni.

Capitolul 6

Oamenii dezbătuseră încotro să mergem. Sau discutaseră atât cât fusese posibil în timp ce calculau cu disperare cât din ce aveau nevoie pentru supravieţuire puteau îndesa în hoppere. Ştiam că grupul, pe care Ratthi îl numea acum ExploRea, avusese acces la HubSystem şi cunoştea toate locurile pe care le vizitaserăm în timpul misiunilor. Aşa că trebuia să mergem în altă parte.

Ne-am îndreptat spre un loc propus de Overse şi de Ratthi în urma unei examinări rapide a hărţii. Era o serie de coline stâncoase, în mijlocul unei jungle tropicale, cu un spectru larg de faună, suficient cât să deruteze scanările după semne de viaţă. Mensah şi Pin-Lee au coborât hopperele şi le-au pilotat printre stânci. Am trimis câteva drone să verifice terenul din diverse unghiuri şi am ajustat de câteva ori poziţiile

hopperelor, apoi am stabilit un perimetru.

Nu ne simţeam în siguranţă. Chiar dacă aveam cu noi câteva kituri de supravieţuire, nimeni nu a sugerat să le montăm. Oamenii urmau să rămână deocamdată în hoppere, comunicând pe canalul de comunicaţii şi prin fluxul de informaţii limitat dintre cele două. Nu avea să fie deloc confortabil pentru ei (echipamentele sanitare şi de igienă nu întruneau standardele, în primul rând), însă era mai sigur. Exemplare mai mari şi mai mici ale faunei se mişcau în perimetrul scanerelor, curioase şi posibil la fel de periculoase ca oamenii care voiau să-mi ucidă clienţii.

Am ieşit afară însoţit de câteva drone, ca să inspectez zona şi să mă asigur că nu exista nimic suficient de mare încât să se furişeze în miez de noapte şi să atace hopperele. Asta mi-a oferit şi posibilitatea să mă gândesc.

Clienţii mei ştiau despre modulul administrator, mai exact despre lipsa lui, şi chiar dacă Mensah jurase că nu mă va raporta, trebuia să-mi clarific intenţiile.

Era o greşeală să te gândeşti la un construct ca jumătate robot, jumătate om. Ar fi dat impresia că jumătăţile erau distincte, că robotul ar fi dorit să urmeze ordinele şi să-şi facă treaba, iar jumătatea umană ar fi dorit să se protejeze şi să scape naibii de acolo. Realitatea era însă diferită: eram o entitate confuză, fără nicio idee despre ce doream să fac. Ce ar fi trebuit să fac. Ce eram nevoit să fac.

Probabil i-aş fi putut lăsa să se descurce pe cont propriu. Mi-am imaginat că procedam astfel, că Arada şi Ratthi au fost prinşi de SecUnităţi rebele, şi am simţit că mi se face rău. Detest să am emoţii despre realitate. Prefer să le am despre *Luna-sanctuar.*

Cum ar fi trebuit să acţionez? Să plec de capul meu pe planeta asta şi să trăiesc până când îmi cedau acumulatorii? Dacă urma să fac asta, ar fi trebuit să

planific totul mai bine şi să descarc mai multe seriale. Nu credeam că aş fi putut stoca suficiente până la epuizarea acumulatorilor. Specificaţiile mele îmi spuneau că asta urma să se întâmple doar peste multe sute de mii de ore.

Totuşi, până şi mie mi se părea un lucru prostesc.

★

Overse instalase câteva echipamente de identificare la distanţă care urmau să ne avertizeze dacă cineva încerca să scaneze zona. Când oamenii s-au urcat înapoi în cele două hoppere, am numărat repede câţi erau, prin canal, asigurându-mă că nu lipsea niciunul. Mensah a aşteptat la rampă, indicându-mi că dorea să vorbim între patru ochi.

Am oprit atât canalul de comunicaţii, cât şi fluxul de informaţii, iar ea a spus:

— Ştiu că îţi este mai comod să menţii casca opacizată, însă situaţia s-a schimbat. Trebuie să te vedem.

Nu voiam s-o fac. Acum, mai mult ca niciodată. Ştiau prea multe despre mine. Dar trebuia să aibă încredere în mine, ca să-i menţin în viaţă şi să-mi continui treaba. Versiunea bună, nu cea de mântuială pe care o făcusem înainte ca elemente străine să înceapă să-mi ucidă clienţii. Însă tot nu voiam să o fac.

— De obicei, este mai bine dacă oamenii mă consideră doar un robot, am spus.

— Poate în condiţii normale. Privea uşor într-o parte, fără să se uite direct la mine, şi am apreciat asta. Dar situaţia este acum diferită. Ar fi mai bine dacă s-ar gândi la tine ca la o persoană care încearcă să ajute. Fiindcă eu aşa te consider.

M-am topit pe dinăuntru. E singurul mod în care aş putea descrie senzaţia. După un minut, când am reuşit să îmi controlez expresia, mi-am făcut vizorul transparent şi mi-am retras casca în armură.

A spus „Mulţumesc” şi am urmat-o în hopper.

Ceilalţi stivuiau echipamentele şi proviziile care fuseseră aruncate înăuntru înainte să decolăm.

— ...dacă repun în funcţiune satelitul, spunea Ratthi.

— Nu voi risca asta până când... doar dacă ne găsesc, a spus Arada.

Pe canalul de comunicare, Pin-Lee a oftat, furioasă şi frustrată.

— Dacă am şti cine sunt nenorociţii!

— Trebuie să discutăm despre următoarea acţiune.

Mensah a întrerupt discuţiile şi s-a aşezat în spate, de unde putea vedea întregul compartiment. Ceilalţi s-au aşezat şi ei, cu faţa spre ea. Ratthi a întors unul dintre scaunele mobile. M-am aşezat şi eu pe banca de lângă peretele de tribord. Canalul ne oferea imaginea compartimentului din micul hopper, unde şedea restul echipei, făcând semne că ascultau. Mensah a continuat:

— Mai există o întrebare la care mi-ar plăcea să am răspuns.

Gurathin m-a privit, aşteptând. *Nu vorbeşte despre mine, idiotule.*

Ratthi a încuviinţat mohorât.

— De ce? De ce fac asta? Ce înseamnă pentru ei?

— Trebuie să aibă legătură cu secţiunile ascunse de pe hartă, a spus Overse, accesând imaginile stocate pe canalul ei. Acolo se află, în mod evident, ceea ce-şi doresc, ceva nu vor să găsim noi sau DeltFall.

Mensah s-a ridicat, începând să se plimbe.

— Aţi găsit ceva în urma analizelor efectuate?

Pe canal, Arada s-a consultat rapid cu Bharadwaj şi cu Volescu.

— Încă nu, dar nu am încheiat toate testele. Deocamdată nu am găsit nimic interesant.

— Oare chiar au impresia că vor scăpa cu bine după toate astea? Ratthi s-a întors spre mine, parcă

aşteptând un răspuns. Evident, pot să exploateze deficienţele sistemelor companiei şi ale satelitului, folosind SecUnităţile drept ţapi ispăşitori, dar... Investigaţia va fi foarte minuţioasă. Trebuie să ştie asta.

Erau prea mulţi factori în joc şi prea multe necunoscute iar eu trebuie să răspund întrebărilor directe. Chiar şi fără modulul administrator, vechile obiceiuri dispar greu.

— Ar putea considera că oricine ar fi beneficiarii voştri dar şi compania, nu vor încerca să caute dincolo de teoria SecUnităţilor rebele. Dar nu pot să facă să dispară două echipe de evaluare, dacă entităţii lor corporatiste sau politice nu-i pasă de ele. Lui DeltFall îi pasă? Entităţii voastre îi pasă?

Asta i-a făcut pe toţi să se uite lung la mine, nu ştiu din ce motiv. A trebuit să mă întorc şi să privesc prin hublou. Voiam atât de mult să-mi închid casca, încât părţile mele organice au început să transpire, dar am revăzut conversaţia cu Mensah şi am reuşit să mă abţin.

Volescu a spus:

— Nu ştii cine suntem? Nu ţi-au spus?

— În transferul de date iniţial era un pachet informativ.

Mă uitam încă la încrengătura luxuriantă, verde, de dincolo de stânci. Nu voiam să ajung la partea despre cât de puţin îmi păsa *mie* de ceea ce făceam.

— Nu l-am citit.

Arada a spus cu blândeţe:

— De ce?

Mă priveau toţi, aşa că nu puteam inventa o minciună

— Fiindcă nu mi-a păsat.

— Şi vrei să te credem? a întrebat Gurathin.

Am simţit că mi se încleştează maxilarul. Era o

reacţie fizică pe care n-o puteam împiedica.

— Voi încerca să fiu mai precis. Mi-a fost indiferent şi am fost uşor iritat. Asta puteţi crede?

— De ce nu vrei să ne uităm la tine? a întrebat din nou Gurathin.

Maxilarul meu era atât de încordat, încât a declanşat o alertă de securitate pe canalul meu. Am spus:

— Nu e nevoie să mă priviţi. Nu sunt un sexbot.

Ratthi a scos un sunet între oftat şi pufnet de exasperare. Nu era menit pentru mine:

— Ţi-am zis, Gurathin. E timid.

Overse a adăugat:

— Nu vrea să interacţioneze cu oamenii. Şi de ce ar vrea? Ştii cum sunt tratate constructele, în special în mediile corporatist-politice.

Gurathin s-a întors spre mine.

— Deci nu ai un modul administrator, dar te putem pedepsi dacă ne uităm la tine.

L-am privit şi eu.

— Probabil până când îmi amintesc de armele încorporate în braţe.

Cu un ton ironic, Mensah a spus:

— Iată, Gurathin. Te-a ameninţat, însă nu a recurs la violenţă. Eşti mulţumit?

Gurathin s-a lăsat pe spate.

— Deocamdată. Aşadar, mă testa. Uau, cât curaj! Şi cât de prostesc. Apoi mi s-a adresat mie: Vreau să mă asigur că nu te afli sub niciun fel de constrângere exterioară.

— Ajunge. Arada s-a ridicat şi a venit să se aşeze lângă mine. Nu voiam să-i fac loc, aşa că am stat amândoi înghesuiţi. A continuat: Trebuie să-i daţi timp. Nu a mai interacţionat cu oamenii ca agent liber. Este o experienţă de învăţare pentru toţi.

Ceilalţi au încuviinţat, de parcă ce spunea ea avea sens.

Mensah mi-a trimis pe fluxul informativ un mesaj privat! *Sper că eşti bine.*

Fiindcă ai nevoie de mine. Nu ştiu de unde mi-a venit. OK! a venit de la mine, însă Mensah era clientul meu. Eram o SecUnitate. Nu exista niciun contact emoţional între noi. Nu aveam niciun motiv raţional să mă exprim ca un smiorcăit.

Fireşte că am nevoie de tine. Nu am experienţă cu nimic de genul ăsta. Niciunul dintre noi nu are. Uneori, oamenii nu se pot abţine şi permit emoţiilor să inunde fluxul de informaţii. Mensah era furioasă şi speriată, nu pe sau de mine, ci pe şi de oamenii care ar face una ca asta, care ar ucide, care ar măcelări o întreagă echipă de evaluare şi ar arunca vina pe SecUnităţi. Se lupta cu furia, deşi pe faţa ei se citea doar o preocupare calmă. Prin fluxul de informaţii am simţit că se oţeleşte. *Eşti singurul dintre noi care nu va fi cuprins de panică. Cu cât durează mai mult situaţia, ceilalţi... Trebuie să rămânem uniţi şi să fim atenţi.*

Era perfect adevărat. Şi puteam ajuta, chiar şi fiind o SecUnitate. Eram singurul menit să ţină lumea în siguranţă. *Eu intru în panică mereu, doar că voi nu vedeţi,* i-am spus. Am adăugat un marcaj textual pentru „glumă”.

Nu a răspuns, dar a privit în jos, zâmbind pentru sine.

— Mai există o întrebare. Unde sunt? Au venit spre habitatul nostru dinspre sud, însă asta nu ne spune nimic, a zis Ratthi.

Am încercat să-l lămuresc:

— Am lăsat trei drone lângă habitatul nostru. Nu au funcţia de scanare, fiindcă HubSystemul este oprit, însă înregistrările audio-video vor funcţiona. Am putea recepţiona ceva care să ne răspundă la întrebări.

Lăsasem o dronă într-un copac, cu bătaie lungă spre habitat, una vârâtă sub acoperişul extensibil de la

intrare şi una în interiorul domului comun, ascunsă sub o consolă. Le setasem să fie aproape inerte, doar să înregistreze, aşa că, atunci când ExploRea scana, dronele aveau să fie îngropate în citirile energiei ambientale de pe sistemul de mediu al habitatului. Nu reuşisem să conectez dronele la SecSystem, cum făceam de obicei, ca să pot stoca datele şi să pot filtra părţile plicticoase. Ştiam că ExploRea avea să verifice şi de aceea integrasem memoria SecSystem în Sistemul hopperului mare şi apoi îl curăţasem.

Nu voiam nici să ştie mai multe despre mine decât ştiau deja.

Toată lumea mă privea din nou. Erau surprinşi că AsaSintul avusese un plan. Sincer, nu-i puteam învinui. Modulele noastre de instruire nu aveau nimic similar inclus, dar era o altă situaţie în care thrillerele pe care le citisem şi filmele de aventură pe care le vizionasem începeau să se dovedească utile. Mensah a ridicat din sprâncene, apreciativ, şi a spus:

— Dar de aici nu le poţi recepţiona semnalul.

— Nu, va trebui să mă întorc ca să obţin datele, i-am spus.

Pin-Lee s-a aplecat şi mai mult în imaginile de la camera hopperului mic.

— Aş putea să ataşez la o dronă unul dintre scanerele mici. Va fi mai lentă, însă asta ne-ar oferi şi altceva în afara materialelor audiovizuale.

Mensah a încuviinţat.

— Fă-o, însă nu uita că avem resurse limitate. A tastat pe fluxul informativ, ca să ştiu că vorbea cu mine fără să mă privească. Cât crezi că va rămâne în habitatul nostru al doilea grup?

Volescu a gemut din celălalt hopper.

— Toate mostrele noastre. Avem datele, însă, dacă ne distrug munca...

Ceilalţi erau de acord cu el, exprimându-şi frustrarea

şi îngrijorarea. M-am deconectat şi i-am răspuns lui Mensah.

— Nu cred că va rămâne mult timp. Nu avem nimic pe care să-l vrea.

Pentru o clipă, Mensah şi-a permis să arate cât era de îngrijorată.

— Fiindcă ne vrea pe noi, a spus încet.

Avea perfectă dreptate şi în această privinţă.

★

Mensah a stabilit un program de cart, incluzând perioade în care eu puteam intra în standby şi puteam efectua cicluri de diagnosticare şi de reîncărcare. Plănuiam să mă folosesc de acele pauze pentru a privi noi episoade din *Luna-sanctuar* şi pentru a-mi reîmprospăta abilitatea de a mă descurca în spaţii reduse, cu oameni alături, fără a-mi pierde minţile.

După ce oamenii s-au liniştit, fie adormind, fie adânciţi în propriile fluxuri informative, am verificat dronele din perimetru. Noaptea era mai mult zgomot decât ziua, însă, până acum, nu identificasem nimic mai mare decât insectele şi cele câteva reptile care se apropiaseră de hoppere. Când am înconjurat trapa hopperului mare, Ratthi era de cart, şezând în carlingă, cu ochii la scanere. Am trecut prin secţiunea destinată echipajului şi m-am aşezat lângă el. Mi-a făcut un semn din cap şi a spus:

— E totul bine?

— Da. Nu voiam, însă trebuia să întreb.

Când căutam o stocare permanentă pentru toate descărcările ce conţineau divertisment, pachetul informativ fusese unul dintre fişierele pe care le eliminasem. (Ştiu, dar sunt obişnuit să dispun de spaţiu suplimentar de stocare în SecSystem.) Amintindu-mi ce spusese Mensah, mi-am retras casca. Era mai uşor dacă de faţă era doar Ratthi şi amândoi priveam consola.

— De ce a crezut toată lumea că e atât de ciudat să întreb dacă entitatea voastră politică v-ar simţi lipsa?

Ratthi a zâmbit spre consolă.

— Fiindcă doctorul Mensah este entitatea noastră politică. A făcut un gest scurt, cu degetul arătător orientat în sus. Suntem de la Alianţa pentru Conservare, una dintre entităţile necorporatiste ale sistemului. Doctorul Mensah este directorul administrativ în funcţie al comitetului director. Este o poziţie aleasă, pe termen limitat. Dar unul dintre principiile casei noastre este că administratorii trebuie să-şi continue munca obişnuită, oricare ar fi aceea. Munca ei obişnuită necesita această evaluare, aşa că iat-o aici, cu noi.

Mda. Acum mă simţeam stupid. Încă procesam când a spus:

— Ştii, în teritoriile controlate de Alianţă, roboţii sunt consideraţi cetăţeni cu drepturi egale. Un construct ar face parte din aceeaşi categorie.

A spus-o ca şi cum mi-ar fi vândut un pont.

În fine. Roboţii care sunt „cetăţeni cu drepturi egale” tot trebuie să aibă un tutore uman sau uman augmentat, de obicei angajatorul lor. Am văzut asta pe canalele de ştiri. Şi pe cel de divertisment, pe care roboţii erau servitori fericiţi sau îndrăgostiţi în secret de tutorii lor. Dacă i-ar fi arătat petrecându-şi timpul vizionând canalul de divertisment, tot ciclul zilnic, fără ca nimeni să încerce să-i facă să vorbească despre sentimentele lor, aş fi fost mult mai interesat.

— Dar compania ştie cine e.

Ratthi a oftat.

— Da, ştie. Nu ţi-ar veni să crezi cât am plătit pentru garanţia evaluării. Ticăloşii ăştia corporatişti sunt nişte hoţi.

Asta însemna că, dacă reuşeam să lansăm baliza de urgenţă, compania nu avea să ezite, iar transportorul

urma să ajungă aici rapid. Nicio mită de la ExploRea nu îl putea opri. Ar fi putut chiar trimite o navă de securitate mai rapidă care să verifice situaţia, înainte de sosirea transportorului. Garanţia plătită pentru un lider politic era mare, însă compensaţia pe care ar fi trebuit să o achite compania dacă i se întâmpla ceva depăşea orice imaginaţie. Plata imensă, umilinţa în faţa altor companii şi pe canalele de ştiri... M-am sprijinit de spătar şi mi-am închis casca pentru a mă gândi.

Nu ştiam cine erau ExploRea, cu cine aveam de-a face Dar pariez că nici ei. Statutul lui Mensah era inclus doar în pachetul informativ stocat în SecSystem, la care nu avuseseră niciodată acces. În cazul în care ni se întâmpla ceva, investigaţiile aveau să fie minuţioase. Compania ar fi căutat cu disperare un vinovat, iar beneficiarii ar fi dat vina pe companie. Nimeni nu avea să se lase multă vreme păcălit de scenariul cu SecUnităţile rebele.

Nu-mi dădeam seama cum ne puteam folosi de asta, însă în niciun caz acum. Nu mă liniştea şi eram convins că nici oamenii nu aveau să se simtă mai bine dacă ştiau că nenorocita de companie îi va răzbuna dacă sau când erau ucişi.

★

Aşadar, ziua următoare, chiar în toiul după-amiezii m-am pregătit să iau hopperul mic şi să mă întorc în perimetrul habitatului, sperând să pot obţine informaţii de la drone. Voiam să merg singur, dar, cum nu mă asculta nimeni, Mensah, Pin-Lee şi Ratthi au insistat să mă însoţească.

Fusesem deprimat în dimineaţa aceea. Încercasem să mă uit la seriale noi, cu o seară înainte, şi nici măcar acelea nu mă putuseră destinde. Realitatea se suprapunea brutal. Era dificil să nu mă gândesc la tot ce ar fi putut merge prost şi la cum ar fi putut muri

toţi, iar eu puteam sfârşi în mii de bucăţele sau cu un nou modul administrator.

Gurathin a venit la mine în timp ce pregăteam zborul şi a spus:

— Vin cu voi.

Era tot ce îmi lipsea. Am încheiat diagnosticarea acumulatorilor.

— Credeam că eşti mulţumit.

I-a luat un minut să înţeleagă ce voisem să spun.

— Despre ce am vorbit seara trecută, da.

— Îmi amintesc fiecare cuvânt care mi-a fost adresat vreodată. Era o minciună. Cine şi-ar dori aşa ceva? Şterg aproape tot din memoria permanentă.

Nu a zis nimic. Pe fluxul de informaţii, Mensah mi-a transmis că nu trebuia să-l iau dacă nu voiam sau dacă eram de părere că asta ar compromite siguranţa echipei. Ştiam că Gurathin continua să mă testeze, însă, în cazul în care se întâmpla ceva şi era ucis, nu m-aş fi supărat la fel de mult ca în cazul celorlalţi. Mi-aş fi dorit ca Mensah, Ratthi şi Pin-Lee să nu vină. Nu voiam să le pun vieţile în pericol. În cursul călătoriei destul de lungi, Ratthi ar fi putut fi tentat să mă facă să vorbesc despre sentimentele mele.

I-am spus lui Mensah că era în regulă şi ne-am pregătit pentru decolare.

★

Îmi propusesem să facem un ocol amplu către vest, astfel încât, dacă ExploRea ne identifica, nu ar fi putut extrapola localizarea oamenilor doar pe baza rutei parcurse. Când am ajuns în poziţia de abordare a habitatului, lumina deja scădea. Urma să atingem zona-ţintă doar la căderea întunericului.

Oamenii nu avuseseră parte de prea mult somn noaptea trecută, din cauza îngrămădelii şi a posibilităţii unei morţi iminente. Mensah, Ratthi şi Pin-Lee erau prea obosiţi să vorbească şi adormiseră. Gurathin

şedea în scaunul copilotului şi nu rostise încă niciun cuvânt.

Zburam în modul camuflaj, fără lumini, fără transmisiuni. Eram conectat la fluxul informativ limitat, intern, al hopperului mic, ca să pot urmări cu atenţie scanările. Gurathin era conştient de flux, prin implantul lui – îi simţeam prezenţa –, însă nu îl folosea decât ca să ştie unde ne aflam.

Când a spus „Am o întrebare”, am tresărit. Tăcerea de până atunci îmi dăduse o senzaţie de falsă securitate.

Nu mi-am întors privirea spre el, deşi ştiam că se uită la mine. Nu-mi închisesem casca fiindcă nu simţeam că ar trebui să mă ascund de el. După o clipă, mi-am dat seama că îmi aştepta permisiunea. Asta era ceva nou. Eram tentat să-l ignor, însă mă întrebam care avea să fie noul test. Ceva ce nu voia să audă ceilalţi?

— Dă-i drumul, am spus.

— Ai fost pedepsit pentru decesul celor din echipa de mineri?

Nu a fost tocmai o surpriză. Cred că toţi voiau să ştie răspunsul, însă Gurathin era, poate, singurul suficient de abraziv. Sau de curajos. Una e să zgândări un AsaSint cu modul administrator şi cu totul altceva să zgândări unul rebel.

— Nu aşa cum crezi. Nu aşa cum ar fi pedepsit un om. M-au închis pentru o vreme şi apoi m-au reactivat la anumite perioade.

A ezitat.

— Nu ai fost conştient?

Sigur, ar fi fost cea mai uşoară cale.

— Părţile organice dorm, în mare parte, însă nu întotdeauna. Ştii că se întâmplă ceva. A fost încercată metoda curăţării memoriei. Suntem prea scumpi ca să fim distruşi.

Gurathin a privit din nou pe geam. Zburam la altitudine mică, pe deasupra copacilor, şi eram foarte atent la senzorii de teren. Am simţit pe canal că Mensah devine conştientă. Probabil se trezise când a vorbit Gurathin, care a continuat:

— Nu dai vina pe oameni pentru ce ai fost obligat să faci? Pentru ce ţi s-a întâmplat?

De asta mă bucur că nu sunt om. Ei vin cu chestii de genul ăsta.

— Nu. E un lucru uman. Constructele nu sunt atât de fraiere.

Ce era să fac, să ucid toţi oamenii fiindcă cei care se ocupau de constructele din companie dăduseră dovadă de superficialitate? Era adevărat că îmi plăceau mai mult oamenii de pe canalul de divertisment decât cei din realitate, însă nu-i puteam avea pe unii fără ceilalţi.

Restul echipajului a început să se agite, trezindu-se şi revenind în şezut, astfel că Gurathin nu m-a mai întrebat nimic.

★

Când am ajuns în perimetru, era o noapte senină, iar Inelul strălucea pe cer ca o panglică. Redusesem viteza şi ne mişcăm încet peste copacii rari care decorau dealurile de la marginea câmpiei pe care se afla habitatul. Aşteptasem un semnal de la drone, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă schema ar fi funcţionat şi dacă ExploRea nu le-ar fi găsit.

Când am simţit pe fluxul informativ primul contact prudent, am oprit hopperul şi am coborât dincolo de liziera pădurii. Am aterizat pe o pantă a dealului, iar tălpicile hopperului s-au extins ca să-l echilibreze. Oamenii aşteptau, nervoşi şi nerăbdători, însă nimeni nu vorbea. Nu vedeam nimic de aici, cu excepţia următorului deal şi a multor trunchiuri de copaci.

Toate cele trei drone erau încă active. Am răspuns la semnale, încercând să transmit cât de repede posibil.

După un moment încordat, a început transferul de informaţii. Îmi dădeam seama, după marcajele de timp, că, fiindcă nu le dăduse nimeni instrucţiuni să n-o facă, dronele înregistraseră totul din clipa în care le instalasem. Chiar dacă ceea ce ne interesa se afla la început, trebuiau procesate multe date. Nu voiam să stau aici cât să le analizez singur, aşa că i-am transmis jumătate din ele lui Gurathin, prin intermediul fluxului de informaţii. Nu a zis nimic, doar s-a întors pe scaun ca să se lase pe spate, a închis ochii şi a început să le examineze.

Am verificat mai întâi drona staţionată în copac, rulând înregistrările video la viteză maximă, până când am găsit momentul în care captase o imagine bună a aparatului de zbor al celor de la ExploRea.

Era un hopper mare, un model mai nou decât al nostru, fără niciun semn distinctiv. Ocolise de câteva ori habitatul, probabil scanând, apoi aterizase pe o rampă liberă.

Ştiau probabil că plecaserăm, fiindcă pe rampele de lansare nu se afla niciun aparat de zbor şi nu primeau niciun răspuns prin canalul de comunicare, aşa că nu s-au obosit să pretindă că se aflau acolo să împrumute unelte sau să facă schimb de date despre teren. Cinci SecUnităţi au năvălit afară din capsulele pentru provizii, toate înarmate cu lansatoarele mari de proiectile alocate pentru protejarea echipelor de evaluare de pe planetele cu faună periculoasă. După modelul de pe pieptarele armurilor, două erau supravieţuitoarele de la DeltFall. Probabil fuseseră duse în rezerve după ce fugiserăm din habitatul lor.

Trei aparţineau de ExploRea, care avea un logo gri, pătrat. Am focalizat-o şi le-am trimis-o celorlalţi.

— GrayCris, a citit Pin-Lee, cu voce tare.

— Aţi auzit vreodată de ei? a întrebat Ratthi, iar răspunsul celorlalţi a fost negativ.

Toate cele cinci SecUnităţi aveau probabil instalat modulul de luptă cu acces superior. Erau urmate şi de cinci oameni, anonimi în costume de teren codificate pe culori. Oamenii aveau asupra lor armele de mână furnizate de companie, care trebuiau utilizate doar pentru urgenţe legate de faună.

Am focalizat pe oameni cât de mult îmi permitea calitatea imaginii. Au petrecut ceva timp scanând şi verificând eventualele capcane, iar eu m-am bucurat că nu irosisem timpul instalând vreuna. Dar ceva mă făcea să cred că nu erau profesionişti. Nu păreau a fi soldaţi, nu mai mult decât mine. SecUnităţile lor nu erau unităţi de luptă, ci de securitate, închiriate de la companie, ceea ce reprezenta o consolare. Cel puţin, nu eram singurul care nu avea idee ce se petrecea.

În sfârşit, i-am văzut intrând în habitat, după ce lăsaseră două SecUnităţi afară, să păzească hopperul. Am marcat secţiunea, i-am trimis-o lui Mensah şi celorlalţi, pentru analiză, şi am continuat să privesc.

Gurathin s-a ridicat brusc şi a mormăit o înjurătură într-o limbă necunoscută mie. Am notat-o, ca să o caut mai târziu în centrul lingvistic al hopperului mare, dar am uitat de ea când a zis:

— Avem o problemă.

Am oprit transferul de informaţii al dronelor şi m-am uitat la secţiunea marcată de una dintre ele. Sursa o constituia drona ascunsă în domul comun.

Imaginea era neclară şi prezenta un suport curbat, însă pe înregistrarea audio se auzea o voce umană, care spunea, uzitând lexicul standard, fără niciun accent:

— Ştiaţi că venim, aşa că presupun că aveţi o metodă de a ne urmări cât suntem aici. V-am distrus baliza. Veniţi la aceste coordonate... (A rostit un set de cifre reprezentând latitudinea şi longitudinea, pe care micul hopper le-a cartografiat pentru mine, şi un

moment în timp.), ...la ora asta, şi putem ajunge la o înţelegere. Nu trebuie să se termine violent. Vă putem plăti fără probleme sau vă oferim ce doriţi.

Nu a mai urmat altceva, doar paşii care s-au îndepărtat până ce uşa s-a închis.

Gurathin, Pin-Lee şi Ratthi au început să vorbească toţi odată, însă Mensah a intervenit şi le-a cerut să tacă.

— Linişte! SecUnitate, ce părere ai?

Din fericire, îmi formasem una. Până în momentul în care obţinusem descărcarea de la dronă, opinia mea fusese, în mare parte, că suntem într-un mare rahat. Am spus:

— Nu au nimic de pierdut. Dacă mergem la întâlnire, ne pot ucide şi nu mai au niciun stres cu noi. Dacă nu mergem, până la încheierea proiectului au timp să ne caute.

Gurathin revizuia înregistrarea video a aterizării:

— Încă un semn că nu este vorba despre companie. Evident, nu vor să ne vâneze până la data încheierii proiectului.

— V-am zis că nu este compania.

Mensah l-a întrerupt pe Gurathin înainte să răspundă.

— Ei cred că ştim de ce sunt aici şi de ce fac asta.

— Se înşală, a spus Ratthi frustrat.

Mensah s-a încruntat, în timp ce explica problema celorlalţi oameni.

— Dar de ce ar crede asta? Probabil fiindcă ştiu că am mers într-una dintre regiunile necartografiate. Asta înseamnă că datele pe care le-am colectat trebuie să conţină răspunsul.

Pin-Lee a încuviinţat.

— Deci ceilalţi e posibil să ştie deja.

— Asta ne oferă un avantaj, a spus Mensah gânditoare. Dar ce putem face?

A fost momentul în care mi-a venit o idee minunată.

Capitolul 7

În ziua următoare, la ora stabilită, Mensah şi cu mine zburam spre punctul de întâlnire.

Gurathin şi Pin-Lee luaseră una dintre dronele mele şi o reconstruiseră, ataşându-i un scaner limitat. (Limitat fiindcă drona era prea mică pentru majoritatea componentelor de care ar fi avut nevoie un scaner cu o rază de acţiune mai mare.) Seara trecută, o trimisesem în atmosfera superioară, pentru a ne oferi o perspectivă asupra terenului.

Locul se afla în apropiere de baza lor de explorare, care era la doar doi kilometri distanţă: un habitat similar cu cel al Grupului DeltFall. După dimensiunea şi numărul de SecUnităţi, incluzând-o pe cea pe care Mensah o doborâse cu burghiul pentru forare sonică, echipa lor avea între treizeci şi patruzeci de membri. Erau, desigur, foarte încrezători, însă avuseseră acces la domul nostru spaţiu comun şi ştiau că se confruntau cu un grup mic de oameni de ştiinţă şi de cercetători şi cu o SecUnitate la mâna a doua, confuză emoţional.

Speram doar că nu-şi dădeau seama cât de confuz emoţional eram, de fapt.

Când hopperul a recepţionat primul semn de contact al scanerului, Mensah a intrat imediat pe canalul de comunicare.

— GrayCris, echipa mea a salvat dovezi despre activităţile desfăşurate de voi pe această planetă şi le-a ascuns în diverse locuri, de unde vor fi transmise navei de preluare când va ajunge aici. A lăsat informaţia să fie recepţionată, timp de trei secunde, şi a adăugat: Ştiţi că am găsit secţiunile; care lipseau de pe hartă.

A urmat o pauză lungă. Eu încetineam, scanând

după arme, chiar dacă existau şanse mari să nu aibă.

Canalul de comunicare a înviat şi o voce a spus:

— Putem discuta despre situaţia în care ne aflăm. Poate ajungem la o înţelegere. (Aveau loc atâtea operaţiuni de scanare şi anti-scanare, încât vocea părea alcătuită din paraziţi. Era bizară). După ce aterizaţi putem sta de vorbă.

Mensah a aşteptat un minut, de parcă s-ar fi gândit, apoi a răspuns:

— Trimit SecUnitatea să discute cu voi.

După care a închis canalul de comunicare.

Când ne-am apropiat, am avut o imagine a locului. Era un platou jos, înconjurat de copaci. Habitatul lor era vizibil spre vest. Deoarece tabăra era înconjurată de vegetaţie, domurile şi rampa de aterizare pentru vehicule erau ridicate pe nişte platforme vaste. Compania impunea asta ca măsură de securitate în cazul în care baza se afla într-un loc fără teren deschis în jurul ei. Costurile erau mai mari, iar dacă respectiva caracteristică de securitate nu era acceptată, garanţia era şi mai scumpă. Constituia unul dintre motivele pentru care crezusem că ideea mea măreaţă va funcţiona.

În zona deschisă a platoului se aflau şapte siluete, patru SecUnităţi şi trei oameni în costume adaptate la mediu, codificate pe culori – albastru, verde şi galben. Asta însemna că, dacă respectaseră regula de o SecUnitate la zece oameni, în habitat rămăseseră o altă SecUnitate şi probabil încă douăzeci şi şapte sau mai mulţi oameni. Am aterizat dincolo de platou, pe o stâncă relativ plată, cu vederea blocată de tufişuri şi de copaci.

Am pus consola pilotului în standby şi am privit-o pe Mensah. Strângea din buze, de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă se abţinea. Apoi a dat ferm din cap şi mi-a spus:

— Succes!

Simţeam că ar fi trebuit să-i răspund, dar nu ştiam ce, aşa că am privit-o stânjenit câteva secunde, după care mi-am închis casca şi am ieşit din hopper cât de repede am putut.

Am mers printre copaci, ciulind urechile după a cincea SecUnitate, în caz că se ascundea undeva, aşteptându-mă, însă nu am sesizat nicio mişcare. Am ieşit de la adăpost şi am urcat pe panta stâncoasă ce ducea spre platou, apoi am mers spre celălalt grup, ascultând pocnetele de pe canalul de comunicare. Voiau să mă lase să mă apropii, ceea ce era o uşurare. Nu mi-ar fi plăcut să greşesc. M-ar fi făcut să mă simt foarte prost.

M-am oprit la câţiva metri, am deschis canalul şi am spus:

— Sunt SecUnitatea alocată echipei de evaluare ConservareAux. Am venit să discut cu voi despre aranjament.

Atunci am simţit pulsul, un pachet de semnale, menit să-mi preia modulul administrator şi să-l blocheze, scoţându-mă din funcţiune. Ideea lor era, evident, să mă imobilizeze, apoi să introducă din nou în portul meu de date modulul de luptă cu acces superior.

De aceea aranjaseră întâlnirea într-un loc atât de aproape de tabăra lor. Aveau nevoie de echipamentul de acolo pentru a face asta – nu era ceva ce puteau trimite prin fluxul informativ.

Era deci bine că modulul meu nu funcţiona, pentru că tot ce am simţit a fost o gâdilătură uşoară.

Unul dintre oameni a început să avanseze spre mine şi i-am spus:

— Presupun că încercaţi să instalaţi un alt modul de luptă cu acces superior şi să mă trimiteţi înapoi să-mi ucid clienţii. Mi-am deschis porturile şi mi-am scos

armele din braţe, după care le-am vârât înapoi. Nu recomand o astfel de acţiune.

SecUnităţile au intrat în modul de alertă. Omul care începuse să avanseze a încremenit, apoi a dat înapoi. Limbajul lor corporal comunica uimire, siderare. Îmi dădeam seama, după paraziţii slabi de pe canalul de comunicare, că discutau între ei în propriul sistem.

— Aveţi vreun comentariu?

Asta le-a captat atenţia. Nu au răspuns, dar nu a fost o surpriză. Singurii oameni pe care-i întâlnisem şi care doriseră să intre într-o conversaţie cu SecUnităţile erau ciudaţii mei.

— Am o soluţie alternativă la ambele probleme.

Cel în costum albastru a spus:

— Ai o soluţie?

Vocea era identică cu a celui care ne făcuse oferta când eram încă în habitat. Mi se adresa de parcă ar fi vorbit cu un hopper sau cu o piesă de echipament minier.

— Nu aţi fost primii care au spart HubSystemul echipei ConservareAux, i-am răspuns.

Deschisese canalul lor de comunicare pentru a vorbi cu mine şi am auzit altă voce şoptind:

— E o păcăleală. Unul dintre cei care ne monitorizează îi dictează ce să spună.

— Scanările voastre ar trebui să vă indice că mi-am închis canalul de comunicare. (Trebuia să o spun. Părea încă dificil, deşi ştiam că nu aveam de ales, chiar dacă făcea parte din planul meu nenorocit). Modulul meu de administrator nu funcţionează. (Odată trecând peste asta, m-am bucurat să revin la partea cu minciuna). Clienţii mei nu ştiu asta. Sunt dispus la un compromis favorabil atât pentru voi, cât şi pentru mine.

Liderul în albastru a continuat:

— Au spus adevărul când au afirmat că ştiu de ce

suntem aici?

Asta încă mă enerva, deşi ştiam că alocasem suficientă vreme părţii cu pricina.

— Aţi folosit module de luptă cu acces superior pentru a face SecUnităţile DeltFall să se comporte necorespunzător. Dacă mai credeţi că o SecUnitate cu adevărat rebelă trebuie să vă răspundă la întrebări, următoarele câteva minute vor fi foarte educative. Liderul Albastru m-a scos de pe canalul lor de comunicare. S-a lăsat o tăcere lungă în timp ce discutau între ei. Apoi a revenit şi a spus:

— La ce fel de compromis te-ai gândit?

— Pot să vă ofer informaţiile de care aveţi nevoie cu atâta disperare. În schimb, mă veţi lua cu voi în nava de colectare, însă mă veţi trece în inventarul de obiecte distruse. Asta ar însemna ca nimeni din companie să nu se aştepte să mă întorc şi că m-aş putea strecura, în mijlocul confuziei, când transportorul ar andoca la staţia de tranzit. Teoretic.

A urmat altă ezitare, ceea ce m-a făcut să presupun că trebuiau să dea impresia că se gândeau la ofertă. Liderul Albastru a continuat:

— Suntem de acord. Dacă minţi, te distrugem.

Era o afirmaţie ridicolă. Intenţionau ca înainte de a părăsi planeta să introducă în mine un modul de luptă cu acces superior.

— Care sunt informaţiile? a întrebat cel în costum albastru.

— Mai întâi, scoateţi-mă din inventar. Ştiu că încă sunteţi conectaţi la reţeaua noastră.

Liderul Albastru a făcut un gest nerăbdător spre Galben care a spus:

— Va trebui să le repornim HubSystemul. Va dura ceva timp.

— Iniţializaţi repornirea, puneţi comanda în aşteptare şi introduceţi-mă pe canalul vostru. Abia

după aceea vă ofer informaţiile.

Liderul Albastru mi-a închis accesul la canalul de comunicare şi a vorbit iar cu Galben. Am aşteptat trei minute, apoi canalul s-a redeschis şi am primit acces limitat la canalele lor. Comanda se afla în aşteptare, deşi, fireşte, aveau timp să o şteargă mai târziu. Punctele esenţiale erau că HubSystemul nostru fusese reactivat şi că puteam să simulez că le dau crezare. Mă uitasem la oră şi ne încadrasem în timp. Nu aveam niciun motiv să amân, aşa că am spus:

— Pentru că aţi distrus baliza clienţilor mei, au trimis un grup la baliza voastră, ca s-o declanşeze manual.

Chiar şi cu acces limitat la canalul lor, mi-am dat seama că asta le pusese capac. Limbajul corporal oscila între confuzie şi teamă. Cel îmbrăcat în costum galben s-a mişcat nesigur, iar cel în verde a privit spre Liderul Albastru, care, cu accentul său plat, a avut putere să răspundă:

— Imposibil.

— Unul dintre ei este un om augmentat, un inginer de sistem. Poate lansa baliza. Verificaţi datele de la HubSystemul vostru. Este geodezul dr. Gurathin.

Liderul Albastru devenise tensionat. Chiar nu-şi dorea să vină cineva aici, pe planetă, nu înainte să se fi ocupat de problema martorilor.

— Minte, a zis Verde.

Cu o urmă de panică în voce, Galben a spus:

— Nu putem risca.

— Deci este posibil? l-a chestionat Liderul Albastru.

Galben a ezitat.

— Nu ştiu. Sistemele companiei sunt licenţiate, însă, dacă au un om augmentat care le poate decoda…

— Trebuie să mergem acolo acum, a spus Liderul Albastru, apoi s-a întors spre mine. SecUnitate, cere-i clientei tale să iasă din hopper şi să vină aici. Spune-i că am ajuns la o înţelegere.

Uau. Asta nu făcea parte din plan. Ar fi trebuit să plece fără noi.

(Seara trecută, Gurathin spusese că planul avea un punct slab şi că în acest moment urma să pice. Era iritant că nu se înşelase.)

Nu puteam deschide canalul de comunicare cu hopperul sau fluxul de informaţii al vehiculului fără ca GrayCris să ştie. Şi trebuia să-i facem pe ei şi pe SecUnităţile lor să plece din habitat. Am spus:

— Ştie că vreţi să o ucideţi. Nu va veni. Apoi am avut o altă idee genială şi am adăugat: Este administrator planetar pentru o entitate politică necorporatistă din sistem şi nu este deloc proastă.

— Ce? a spus Verde. Ce entitate politică?

— De ce credeţi că echipa se numeşte „Conservare”?

De data asta nu s-au mai obosit să închidă canalul de comunicare.

— N-o putem ucide. Investigaţia…

Galben a vrut să mai zică ceva, însă Verde l-a întrerupt:

— Are dreptate. O putem reţine şi o eliberăm după semnarea acordului de colonizare.

Liderul Albastru s-a răstit:

— Nu merge aşa! Dacă lipseşte, investigaţia va fi şi mai detaliată. Trebuie să oprim lansarea balizei, pe urmă mai vedem. Du-te după ea, mi s-a adresat. Fă-o să coboare din hopper şi adu-o aici.

A închis din nou comunicarea. Imediat, una dintre SecUnităţile DeltFall a început să înainteze. S-a întors spre mine şi a mai spus:

— Unitatea aceasta te va ajuta.

Am aşteptat să ajungă la mine, apoi m-am întors şi am mers alături de ea, coborând panta către copaci.

Ce am făcut mai departe se baza pe presupunerea că SecUnitatea DeltFall primise ordin să mă ucidă.

Dacă mă înşelam, ne puneam într-o situaţie dificilă, iar Mensah şi cu mine urma să murim. Astfel, planul de a salva restul grupului avea să eşueze şi ConservareAux avea să revină de unde pornise, doar că fără lider, fără SecUnitate şi fără hopperul mic.

Când am părăsit panta stâncoasă şi ne-am întors spre copaci, iar tufişurile şi crengile ne ascundeau de marginea platoului, am cuprins cu braţul gâtul celeilalte Unităţi, mi-am scos arma manuală şi am tras în cască, în zona în care se află canalul de comunicare. SecUnitatea a căzut într-un genunchi, şi-a îndreptat spre mine arma cu proiectile, iar armele energetice i-au ieşit de sub armură.

Deşi avea modulul de luptă cu acces superior, comunicarea fusese întreruptă, astfel că nu putea striga după ajutor. În funcţie de cât de strict îi limitaseră acţiunile voluntare, era posibil să nu poată cere ajutor decât dacă îi spuneau asta oamenii de la GrayCris. Poate că aşa a fost, fiindcă tot ce a făcut a fost să încerce să mă ucidă. Ne-am rostogolit peste pietre şi tufişuri, până când am reuşit să-i smulg arma. După aceea, a fost uşor să termin treaba. Fizic, cel puţin.

Ştiu că am spus că SecUnităţile nu au sentimente unele pentru celelalte, însă mi-am dorit să nu fi fost una dintre Unităţile DeltFall. Era acolo, undeva, captivă în propriul cap, poate conştientă, poate nu. Nu că ar conta. Nu aveam de ales.

M-am ridicat chiar când Mensah a năvălit printre tufişuri, cu burghiul în mâini. I-am spus:

— A mers prost. Trebuie să simulaţi că sunteţi prizoniera mea.

S-a uitat la mine, apoi la Unitatea DeltFall.

— Cum vei explica asta?

Am început să-mi scot armura, fiecare piesă cu logoul ConservareAux, şi m-am aplecat peste Unitatea

DeltFall în timp ce piesele cădeau.

— Vom face schimb de identităţi.

Mensah a lăsat jos burghiul şi s-a aplecat să mă ajute. Nu am avut timp să schimbăm toată armura. Mişcându-ne repede, am înlocuit piesele pentru braţe şi umeri de ambele părţi, pe cele pentru picioare care aveau codul de inventar al armurii, piesele pentru piept şi spate care aveau sigle. Mensah mi-a mânjit cu noroi, sânge şi lichide de la Unitatea moartă piesele de armură rămase, aşa că, dacă ratasem ceva distinctiv, GrayCris nu avea să remarce. SecUnităţile sunt identice ca înălţime şi constituţie, în felul în care se mişcă. Nu eram sigur, dar ar fi putut funcţiona. Dacă fugeam acum, planul eşua. Trebuia să-i facem să plece de pe platou. Când mi-am închis din nou casca, i-am spus lui Mensah:

— Să mergem.

A încuviinţat, respirând greu, mai mult de nervi decât de uşurare.

— Sunt gata.

Am luat-o de braţ şi m-am prefăcut că o forţam să se îndrepte spre Grupul GrayCris. A strigat şi s-a zbătut convingător tot drumul.

Când am ajuns pe platou, un hopper GrayCris deja ateriza.

În timp ce o trăgeam spre Liderul Albastru, Mensah a întrebat:

— Deci ăsta este aranjamentul propus?

Liderul Albastru a întrebat-o la rândul lui:

— Eşti administratorul planetar de la Conservare?

Mensah nu s-a uitat la mine. Dacă cineva intenţiona să-i facă rău, aş fi încercat să-l opresc şi totul se ducea dracului. Dar Verde se urca deja în hopper. Alţi doi oameni se aflau în scaunele pilotului şi copilotului. Mensah a răspuns:

— Da.

Galben s-a apropiat de mine şi mi-a atins casca în lateral. Am avut nevoie de un efort considerabil să nu-i smulg braţul, ceea ce mi-ar plăcea să se noteze, vă rog. A spus:

— Canalul de comunicare a picat.

Liderul Albastru i-a spus lui Mensah:

— Ştim că unul dintre oamenii tăi încearcă să declanşeze manual baliza noastră. Dacă vii cu noi, nu-i vom face rău şi putem să discutăm despre situaţia în care ne aflăm. Nu trebuie să iasă prost pentru nimeni.

Era foarte convingătoare. Probabil că ea fusese cea care vorbise cu DeltFall prin canalul de comunicare, cerând să i se permită accesul în habitat.

Mensah a ezitat. Ştiam că nu voia să pară că ar fi cedat prea uşor, însă trebuia s-o tulim de acolo urgent. A spus:

— Prea bine.

♦

Nu mai călătorisem de ceva vreme într-un container pentru provizii. Ar fi fost comod şi plăcut, doar că nu-mi aparţinea.

Hopper-ul acesta era, totuşi, un produs al companiei, aşa că-i puteam accesa fluxurile de informaţii. Trebuia să fiu foarte discret, ca să nu mă observe cineva, însă orele petrecute devorând pe ascuns media s-au dovedit utile.

SecSystemul lor înregistra mai departe. Probabil voiau să şteargă totul înainte să ajungă transportorul de colectare. Grupurile de clienţi mai încercaseră să ascundă de companie date pentru a nu fi vândute ulterior, iar analiştii de sistem ai companiei erau puşi în alertă, însă nu ştiam dacă oamenii ăştia îşi dădeau seama de ceea ce se întâmpla. Compania i-ar fi putut prinde chiar dacă noi nu supravieţuiam. Nu era, totuşi, un gând prea liniştitor.

Când am accesat înregistrarea, am auzit-o pe

Mensah spunând:

— ...ştiu despre vestigiile din zonele necartografiate. Au fost suficient de puternice să ne deruteze funcţiile de cartografiere. Aşa le-aţi găsit?

Cu o seară înainte, Bharadwaj îşi imaginase o astfel de situaţie. Secţiunile necartografiate nu erau o eroare intenţionată, ci doar una cauzată de vestigiile îngropate sub pământ şi sub piatră. Planeta aceasta fusese locuită, la un moment dat, ceea ce însemna că ar fi fost plasată sub interdicţie şi deschisă doar cercetărilor arheologice. Chiar şi compania trebuia să respecte asta.

Ilegal, se puteau face bani frumoşi excavând şi extrăgând vestigiile acelea, şi exact asta era ceea ce dorea GrayCris.

— N-ar trebui să avem discuţia asta, a spus Liderul Albastru. Aş vrea să ştiu la ce înţelegere putem ajunge.

— N-o să vă las să ne ucideţi cum aţi făcut cu cei de la DeltFall, a spus Mensah păstrându-şi calmul. După ce îi contactăm din nou pe cei de acasă, putem aranja un transfer de fonduri. Dar cum putem avea încredere că ne veţi lăsa în viaţă?

Tăcere. Grozav, nici ei nu ştiau. Apoi Liderul Albastru a spus:

— N-aveţi de ales decât să vă încredeţi în noi.

Deja încetineam, pregătindu-ne de aterizare. Nu existase nicio alertă în fluxul informativ şi eram optimist, însă precaut. Eliberasem terenul pentru Pin-Lee şi pentru Gurathin, pe cât fusese posibil. Trebuiseră să spargă perimetrul fără ca acea ultimă SecUnitate să observe şi să se apropie suficient cât să acceseze canalele HubSystemului GrayCris. (Speram să fi fost ultima SecUnitate şi să nu fi existat alte zece în habitatul lor.)

Gurathin învăţase cum să utilizeze codul spart din HubSystemul lor în al nostru, ca să aibă acces, însă

trebuia să fie aproape de habitatul lor, ca să le declanşeze baliza. De aceea trebuia să înlăturăm celelalte SecUnităţi. Sau cel puţin asta era ideea. Probabil că planul nostru putea fi aplicat fără a o pune pe Mensah în pericol, însă era cam târziu să mai lansez presupuneri.

Când am aterizat cu un bufnet, care, probabil, făcuse dinţii oamenilor să clănţăne, a fost o uşurare. Am ieşit din capsulă cu celelalte Unităţi.

Ne aflam la câţiva kilometri de habitatul lor, pe o stâncă înaltă de deasupra unei păduri dese, cu multe aviare şi alţi reprezentanţi zgomotoşi ai faunei, tulburaţi de aterizarea bruscă. Se adunaseră norii, ameninţând cu ploaia şi obstrucţionând vederea spre Inel. Vehiculul balizei era într-un trepied de lansare, la zece metri distanţă, şi – hopa! – asta însemna mult prea aproape.

M-am alăturat celorlalte SecUnităţi, creând o formaţiune standard de securitate. Din aparatul de zbor au fost lansate mai multe drone, pentru a crea un perimetru. Nu m-am uitat la oameni în timp ce coborau pe rampă. O căutam din priviri pe Mensah, pentru instrucţiuni. Dacă eram singur, aş fi putut sprinta spre capătul platoului, însă trebuia să o scot de acolo.

Liderul Albastru a păşit în faţă, alături de Verde, iar ceilalţi s-au adunat într-un cerc în spatele ei, de parcă s-ar fi temut să iasă în evidenţă. Unul dintre ei, care probabil că primea rapoarte de la SecUnităţi şi drone, a spus:

— Nu avem niciun semn de la nimeni.

Liderul Albastru nu a răspuns, însă cele două SecUnităţi GrayCris au alergat către baliză.

Aşa cum am mai spus, compania făcea economii. Când este vorba despre ceva ca o baliză, care trebuie să fie lansată doar o dată, dacă apare o urgenţă, să expedieze o transmisie prin gaura de vierme, şi apoi să

nu mai fie recuperată, ea este foarte ieftină. Balizele nu aveau caracteristici de securitate, toate foloseau cele mai ieftine vehicule de lansare. Exista un motiv pentru care se amplasau la o distanţă de câţiva kilometri de un habitat şi se declanşau de la depărtare. Mensah şi cu mine trebuia să le distragem atenţia celor de la GrayCris şi SecUnităţilor lor, să-i scoatem din habitat şi să nu sfârşim prăjiţi în timpul lansării balizei.

Din cauza întârzierii pricinuite de hotărârea Liderului Albastru de a o captura pe Mensah, timpul era aproape de limită. Cele două SecUnităţi au dat târcoale trepiedului, căutând semne de manipulare, iar eu nu am mai suportat şi m-am îndreptat spre Mensah.

Galben m-a remarcat. Cred că i-a spus ceva Liderului Albastru, pe fluxul lor de informaţii, fiindcă s-a întors să mă privească.

Când SecUnitatea DeltFall rămasă s-a întors brusc spre mine şi a deschis focul, am ştiut că înţeleseseră jocul. M-am aruncat şi m-am rostogolit, ridicându-mă cu lansatorul de proiectile scos. Încasam lovituri în toată armura, dar trăgeam şi eu în cealaltă SecUnitate. Mensah s-a ascuns în partea laterală a hopperului, iar eu am simţit un bufnet care a zgâlţâit platoul. Propulsia principală a balizei căzuse din carcasă la fundul trepiedului, gata de lansare. Celelalte două SecUnităţi se opriseră, fiindcă uimirea Liderului Albastru le încremenise.

Am sărit, am încasat o lovitură într-o articulaţie slabă a armurii, care mi-a trecut prin coapsă, şi am înconjurat hopperul. Am azvârlit-o pe Mensah, de pe marginea stâncii, întorcându-mă ca să aterizez pe spate, protejându-i capul de impact cu braţul meu. Ne-am rostogolit peste bolovani şi ne-am lovit de copaci, apoi focul s-a revărsat peste platou şi mi-a...

UNITATE OFFLINE

Ah, ce tare durea! Zăceam într-o râpă, sub ameninţarea stâncilor şi a copacilor de deasupra noastră. Mensah stătea lângă mine, ţinându-se de un braţ care părea să fie rănit, iar costumul ei era plin de pete.

Şuşotea către cineva pe canalul de comunicare.

— Ai grijă! Dacă te reperează pe scaner...

UNITATE OFFLINE

— De aceea trebuie să ne grăbim, a spus Gurathin, care apăruse brusc lângă noi.

Mi-am dat seama că mai ratasem o perioadă de timp.

Gurathin şi Pin-Lee merseseră pe jos, croindu-şi drum spre habitatul GrayCris la adăpostul pădurii. Intenţionaserăm să-i luăm de pe drum în hopperul mic dacă nu se ducea totul dracului. Ceea ce se şi întâmplase, însă, din fericire, numai parţial.

Pin-Lee s-a aplecat deasupra mea, iar eu am spus:

— Unitatea asta are funcţionalitate minimă şi se recomandă s-o eliminaţi.

Este o reacţie automată, declanşată de o disfuncţionalitate catastrofică. De asemenea, nu voiam să încerce să mă mişte, fiindcă mă durea îngrozitor şi aşa.

— Contractul vostru vă permite...

— Taci! s-a răstit Mensah. Taci dracului! Nu te lăsăm aici.

Mi s-a înceţoşat iar vederea. Încă mă aflam acolo, cumva, însă îmi dădeam seama că mă apropiam vertiginos de o defecţiune majoră a sistemului. Aveam momente în care eram online şi apoi offline. Interiorul hopperului mic, oamenii mei vorbind, Arada ţinându-mă de mână.

Apoi, în hopperul mare, care se ridica de la pământ, îmi dădeam seama după zgomot, după frânturile de pe

fluxul de informaţii, că transportorul de evacuare îl aducea la bord.

Era o alinare. Însemna că toţi erau în siguranţă, iar eu mă puteam relaxa.

Capitolul 8

Mi-am revenit în interiorul unei rezerve, în mirosul acru, atât de cunoscut, şi în zumzetul sistemelor care mă reconstituiau. Apoi mi-am dat seama că nu mă aflam în rezerva din habitat. Era un model mai vechi – o instalaţie permanentă.

Revenisem în staţia companiei.

Iar oamenii ştiau despre modulul meu de administrator.

L-am atins. Încă funcţiona. Memoria mea încărcată cu media, era, de asemenea, intactă. Uf!

Când s-a deschis rezerva, a intrat Ratthi. Purta hainele civile obişnuite pentru staţie, însă cu jacheta cenuşiu-deschis cu sigla ConservareAux. Părea fericit şi mult mai curat decât ultima dată când îl văzusem.

— Veşti bune! mi-a spus. Dr. Mensah ţi-a cumpărat definitiv contractul, deci vii cu noi acasă!

Asta da surpriză!

♦

Încă ameţit, m-am dus să finalizez procesarea. Mi s-a părut genul de lucru care s-ar fi întâmplat într-un serial, aşa că am continuat să operez diagnostice şi să verific diversele canale disponibile, ca să mă asigur că nu mă mai aflam în rezervă, halucinând. Exista un raport la ştirile staţiei locale despre DeltFall, GrayCris şi investigaţie. Dacă halucinam, compania nu cred că nu ar fi reuşit compania să iasă din toată povestea asta drept eroina care salvase ConservareAux.

Mă aşteptam la un costum şi la o armură, însă Unităţile staţiei care ne ajutau după ce ieşeam din

procesare, după ce suferem accidentări catastrofice, mi-au dat în schimb uniforma cenuşie de evaluare a ConservareAux. Mi-am pus-o, simţindu-mă ciudat, în timp ce Unităţile staţiei m-au privit stând în jurul meu. Nu suntem amici, dar, de obicei, îmi transmit ştirile, noutăţi despre următoarele contracte. M-am întrebat dacă şi ele se simţeau la fel de ciudat ca mine. Câteodată, SecUnităţile erau cumpărate în grupuri, alături de rezerve, de către alte companii. Dar nimeni nu venise dintr-o misiune decis să-şi păstreze Unitatea.

Când am ieşit, Ratthi era tot acolo. M-a luat de braţ şi m-a tras după el, dincolo de câţiva tehnicieni umani, apoi prin două niveluri de uşi securizate şi în zona de afişare. Aici se aranjau închirierile şi era mai plăcut decât în restul centrului de livrare, cu covoare şi canapele. Pin-Lee se afla în centru, purtând un costum business la patru ace. Arăta ca desprinsă din serialele mele preferate. Avocatul dur, dar plin de compasiune, care ne salvează de urmăririle penale nedrepte. Doi oameni în uniformele companiei păreau să caute motiv de ceartă, însă ea îi ignora, jucându-se nonşalant cu un cip pentru date.

Unul dintre ei ne-a văzut pe mine şi pe Ratthi şi a spus:

— Din nou, este ceva neobişnuit. Curăţarea memoriei Unităţii înainte de a deveni proprietatea altcuiva nu este doar o metodă, ci este în interesul...

— Repet, am o sentinţă judecătorească, a spus Pin-Lee apucându-mă de celălalt braţ.

Apoi m-au condus afară.

Nu mai văzusem niciodată zonele umane ale staţiei. Am coborât pe inelul central cu mai multe niveluri, am trecut de birouri şi de centre comerciale, aglomerate de tot felul de oameni şi de roboţi, cu afişaje de date care ţâşneau în jurul nostru şi o sută de canale publice

diferite care-mi atingeau uşor senzorii. Era ca unul dintre locurile din seriale, însă mai mare, mai strălucitor şi mai zgomotos. Mirosea bine.

M-a surprins că nu se holba nimeni la noi. Nimeni nu ne-a aruncat o a doua privire. Uniforma, compusă din pantaloni, bluză cu mâneci lungi şi jachetă, îmi acoperea toate părţile anorganice. Dacă cineva remarca portul de date de la ceafă, credea probabil că eram un om augmentat. Nu eram decât trei oameni care îşi croiau drum în josul Inelului. Mi-am dat seama că eram la fel de anonim într-un grup de oameni care nu se cunoşteau unii cu alţii ca în interiorul armurii, într-un grup de alte SecUnităţi.

Ne-am îndreptat spre un bloc hotelier şi am tastat pe un flux public ce furniza informaţii despre staţie. Am salvat o hartă şi un grafic de transport, apoi am trecut prin uşile ce dădeau spre holul principal.

Copăcei în ghivece se răsuceau într-o fântână sculptată în sticlă şi atârnată de perete. Era reală, nu o holograma. Privind-o, aproape că nu i-am văzut pe reporterii care se repezeau spre noi. Erau oameni augmentaţi, însoţiţi de câteva drone cu camere. Unul a încercat s-o oprească pe Pin-Lee, iar instinctul meu a preluat controlul şi l-am împinşi cu umărul din calea ei.

A părut uimit, însă fusesem blând, aşa că n-a căzut.

— Nu răspundem acum la întrebări, a spus Pin-Lee, împingându-l pe Ratthi în capsula de transport a hotelului, apoi apucându-mă de braţ şi trăgându-mă şi pe mine după ea.

Am ajuns în holul unui apartament mare. Am urmat-o pe Pin-Lee. În spatele meu, Ratthi vorbea cu cineva pe canalul lui de comunicare. Era la fel de elegant ca tot ce vedeam în seriale, cu mobilă, covoare şi ferestre mari, care dădeau în grădină şi spre sculpturile din holul principal. Doar încăperile erau mai mici. Presupun că acelea din seriale sunt mai mari ca să le ofere

unghiuri mai bune dronelor cu camere.

Clienţii mei – foştii clienţi, noii proprietari? – se aflau aici, doar că toată lumea arăta diferit în haine obişnuite.

Dr. Mensah s-a apropiat de mine şi a întrebat:

— Eşti bine?

— Da.

Aveam imagini clare de la camera mea de teren, cu ea rănită, însă între timp se refăcuse. Arăta diferit purtând haine business, la fel ca Pin-Lee.

— Însă nu înţeleg ce se petrece.

Era stresant. Simţeam canalul de divertisment, acelaşi pe care îl puteam accesa din zona de procesare a Unităţilor, şi era dificil să nu mă afund în el.

— Ţi-am cumpărat contractul. Vii cu noi la Conservare. Poţi fi agent liber.

— Sunt scos din inventar. Îmi spuseseră asta şi poate era adevărat. Am voie să port armură?

Armura le spunea oamenilor că eram o SecUnitate. Dar nu mai eram Sec, ci doar Unitate.

Ceilalţi erau atât de tăcuţi! La fel de calmă, dr. Mensah a continuat:

— Putem aranja asta atât timp cât crezi că ai nevoie. Nu ştiam dacă am sau nu nevoie.

— Nu am o rezervă.

Vocea lui Mensah era liniştitoare.

— Nu vei avea nevoie de aşa ceva. Oamenii nu vor mai trage asupra ta. Dacă eşti rănit, sau dacă ai o parte deteriorată, poţi fi reparat într-un centru medical.

— Dacă oamenii nu vor trage în mine, ce voi face?

Poate urma să fiu garda ei de corp.

— Cred că poţi învăţa să faci tot ce doreşti. A zâmbit. Vorbim despre asta după ce te ducem acasă.

Arada a intrat, a venit la mine şi m-a bătut pe umăr.

— Suntem atât de bucuroşi că eşti cu noi... a spus.

Apoi s-a întors spre Mensah: Reprezentanţii DeltFall sunt aici.

Mensah a încuviinţat.

— Trebuie să discut cu ei, mi-a spus. Fă-te comod. Dacă doreşti ceva, ne spui.

Am stat într-un colţ şi am privit cum în apartament veneau şi plecau tot felul de oameni doritori să vorbească despre ceea ce se întâmplase. Majoritatea erau avocaţi. Ai companiei, ai DeltFall, de la cel puţin alte trei entităţi politice corporatiste şi una independentă, chiar şi din partea companiei-mamă a GrayCris. Au pus întrebări, s-au certat, au privit înregistrările de securitate, le-au arătat lui Mensah şi Pin-Lee alte înregistrări de securitate. Şi s-au uitat la mine. Gurathin mă privea şi el, dar tăcea. Mă întrebam dacă îi spusese lui Mensah să nu mă cumpere.

M-am uitat puţin pe canalul de divertisment, ca să mă calmez, apoi am descărcat de la centrul de informaţii al staţiei tot ce am găsit despre Alianţa pentru Conservare. Nimeni nu avea să tragă în mine, fiindcă aici nu se împuşcau oameni. Mensah nu avea nevoie de gardă de corp – nimeni nu avea. Părea un loc minunat de trăit, indiferent că erai un simplu om sau unul augmentat.

Ratthi a venit să vadă dacă mă simt bine, iar eu i-am cerut să-mi povestească despre Conservare şi despre cum trăia Mensah acolo. Mi-a spus că, atunci când nu se ocupa de administrare, locuia la o fermă situată în afara oraşului-capitală, cu doi parteneri maritali, sora şi fratele ei şi cei trei parteneri ai lor, dar şi cu o grămadă de rude şi de copii, cărora Ratthi le pierduse şirul. A fost chemat să răspundă la întrebările unui avocat, iar asta mi-a dat timp de gândire.

Nu ştiam ce aş fi putut face la o fermă. Curăţenie? Părea mult mai plictisitor decât paza şi protecţia. Poate că se va rezolva. Asta se presupunea că vreau. Asta

era ce mi se spusese întotdeauna că se presupunea să vreau.

Se presupunea să vreau.

Trebuia să mă prefac că eram un om augmentat, iar asta avea să fie dificil. Trebuia să mă schimb, să mă forţez să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. De exemplu, să discut cu oamenii de parcă aş fi fost unul dintre ei. Ar fi trebuit să renunţ la armură.

Dar poate că nu mai aveam nevoie de ea.

♦

Într-un târziu, lucrurile s-au domolit şi a fost adusă cina. Mensah a venit să mai vorbească puţin cu mine despre Conservare, despre opţiunile mele, despre cum aveam să locuiesc la ea până îmi dădeam seama ce voiam să fac. Era cam aşa cum mă gândisem şi eu, din ce-mi spusese Ratthi.

— Ai fi tutorele meu, am spus.

— Da. Era bucuroasă că înţelegeam. Există atât de multe oportunităţi educaţionale... Poţi face orice doreşti.

„Tutore” era un cuvânt mai plăcut decât „proprietar”.

Am aşteptat până la mijlocul perioadei din afara turelor, când fie adormiseră, fie erau adânciţi în propriile fluxuri informative, lucrând la analiza materialelor de evaluare. M-am ridicat de pe canapea, am ieşit pe coridor şi m-am strecurat pe uşă.

Am folosit capsula de transport şi m-am întors în holul principal, apoi am părăsit hotelul. Aveam harta pe care o descărcasem mai devreme, aşa că ştiam cum să cobor pe Inel şi apoi să ajung în zonele de lucru ale portului. Purtam uniforma echipei de evaluare şi treceam drept om augmentat, astfel că nu m-a oprit nimeni şi nu am fost privit insistent.

La marginea zonei de lucru, am trecut printre barăcile docherilor, apoi am intrat în depozitul de

echipament. Pe lângă unelte, lucrătorii umani aveau acolo şi boxe pentru depozitare. Am spart un dulăpior şi am furat o pereche de cizme de lucru, o jachetă de protecţie, o mască de oxigen şi alte accesorii. Dintr-un alt dulăpior am luat un sac de voiaj, am rulat jacheta cu logoul echipei şi am vârât-o în el – acum arătam ca un om augmentat care călătorea undeva. Am ieşit din zona de lucru şi am străbătut coridorul central spre zona de îmbarcare. Eram doar unul dintre sutele de călători care se îndreptau către inelul navelor.

Am verificat programul şi am aflat că una dintre navele care se pregăteau de plecare era un transportator de marfă condus de un robot. M-am logat în accesul lui, dinspre staţie, şi l-am salutat. Ar fi putut să mă ignore, însă se plictisea, aşa că mi-a răspuns la salut şi a deschis un canal pentru mine. Roboţii care sunt şi nave nu vorbesc în cuvinte. I-am trimis un gând despre cum eram un robot servitor fericit care trebuia să-l reîntâlnească pe dragul său tutore, aşa că oare voia companie în călătoria lungă? I-am arătat cât de multe ore de seriale, cărţi şi alte elemente media salvasem pentru partajare.

Se pare că şi roboţii transportatori de marfă se uită la canalele de divertisment.

Nu ştiu ce vreau. Am mai spus-o, la un moment dat. Dar nu este asta, ci faptul că nu vreau să-mi spună nimeni ce vreau sau să ia decizii pentru mine.

De aceea te-am părăsit, doctore Mensah, omul meu preferat. Când vei primi acest mesaj, eu voi fi părăsit deja Inelul Corporaţiei. Şters din inventar şi dispărut.

Mesaj AsaSint terminat.

Stare artificială

Capitolul 1

SecUnităţilor nu le pasă de ştiri. Chiar şi după ce mi-am spart modulul administrator şi am dobândit acces la fluxurile de informaţii, nu le-am dat niciodată prea multă atenţie, parţial fiindcă descărcarea elementelor media pentru divertisment era mai puţin probabil să declanşeze vreo alarmă care ar fi putut fi instalată în reţelele de sateliţi şi de staţii; ştirile politice şi economice erau transmise la niveluri diferite, mai apropiate de schimburile de date protejate. Dar, mai ales, fiindcă ştirile erau plicticoase şi nu-mi păsa deloc ce îşi făceau oamenii unii altora câtă vreme nu trebuia să: a) opresc asta sau b) curăţ după ei.

Însă, în timp ce traversam centrul comercial de pe inelul de tranzit, o explozie de ştiri recente de la Staţie a apărut în direct, trecând de pe un flux public pe altul. Am citit în diagonală, însă atenţia mea era dedicată străbaterii mulţimii în timp ce mă prefăceam că sunt un om augmentat obişnuit, nu un AsaSint înfricoşător. Asta implica şi să nu intru în panică de fiecare dată când cineva făcea contact vizual cu mine.

Din fericire, atât oamenii simpli cât şi cei augmentaţi erau prea ocupaţi, încercând să ajungă oriunde se îndreptau sau căutând pe fluxurile informative indicaţii şi grafice de transport. Trei transporturi de pasageri trecuseră prin găuri de vierme împreună cu transportorul de marfă condus de robot în care mă îmbarcasem, iar centrul comercial uriaş dintre diferitele zone de îmbarcare era aglomerat. Pe lângă oameni, mai vedeam roboţi de toate formele şi dimensiunile, drone care zumzăiau deasupra mulţimii

şi cargouri care se deplasau pe căile aeriene. Dronele de securitate nu aveau să scaneze după SecUnităţi decât dacă primiseră instrucţiuni specifice în acest sens, însă până acum nimic nu încercase să-mi trimită vreun semnal, ceea ce era o uşurare.

Fusesem şters din inventarul companiei, iar deocamdată nu părăsisem Inelul Corporaţiei şi încă aparţineam cuiva.

Cu toate acestea, mă simţeam minunat de cât de bine mă descurcasem până atunci, ţinând cont că era doar al doilea inel de tranzit prin care treceam. SecUnităţile erau expediate către contractori ca încărcătură şi nu treceau niciodată prin staţiile sau inelele de tranzit menite pentru oameni. Fusesem nevoit să-mi las armura în urmă, în centrul de livrare din Staţie, însă, în mulţime, eram aproape la fel de anonim ca şi cum încă aş fi purtat-o. (Da, este ceva ce trebuia să-mi tot repet.) Purtam haine de lucru cenuşii cu negru, iar mânecile lungi ale bluzei, pantalonii şi cizmele îmi acopereau toate părţile anorganice. Aveam şi un sac de voiaj. Nu ieşeam în evidenţă în acea diversitate de haine colorate, de păr, de piele şi de chipuri din mulţime. Portul de date de la ceafă era vizibil, dar conceptul era prea apropiat de interfeţele pe care oamenii augmentaţi şi le implantau adesea, deci nu atrăgea bănuieli. De asemenea, nimeni nu se gândeşte că un AsaSint ar putea traversa ca o persoană oarecare un centru comercial de tranzit.

Brusc, parcurgând în grabă fluxul de ştiri, am remarcat o imagine. Eram eu.

Nu m-am oprit, fiindcă sunt antrenat să nu reacţionez fizic la situaţii, oricât de mult m-ar şoca sau m-ar oripila. Poate că mi-am pierdut pentru o secundă controlul expresiei. Eram obişnuit să port mereu cască şi să-i menţin opacitatea cât mai mult posibil.

Am trecut de o arcadă înaltă, care ducea către

diverse tejghele ce serveau mâncare şi m-am oprit lângă deschiderea către zona comercială. Cine mă vedea putea presupune că scanam fluxul în căutare de informaţii.

Imaginea de la ştiri mă arăta în holul principal al hoteului Staţiei, alături de Pin-Lee şi de Ratthi. Camera se concentra pe Pin-Lee, pe expresia ei hotărâtă, pe încruntarea iritată şi pe hainele ei business la patru ace. Ratthi şi cu mine, purtând uniforme de evaluare ConservareAux, ne aflam în fundal. Pe imagine eram etichetat ca „garda de corp”, ceea ce era o uşurare, dar m-am pregătit pentru ce era mai rău când am derulat povestea.

Staţia pe care o considerasem STAŢIA, locul în care se aflau birourile companiei şi centrul de livrare unde eram depozitat de obicei, se numea de fapt Portul Comerţului Liber. Nu ştiusem. (Când mă aflam acolo, petreceam cea mai mare parte a timpului într-o rezervă pentru reparaţii, într-o ladă de transport sau în standby, aşteptând un contract.) Crainicul a menţionat, în trecere, cum dr. Mensah achiziţionase SecUnitatea care îi salvase viaţa. (Era, în mod evident, remarca pozitivă, menită să îndulcească povestea morbidă, cu un număr mare de victime.) Dar jurnaliştii erau obişnuiţi să vadă SecUnităţi purtând armură, sau într-o grămadă însângerată de piese disparate, când evenimentele o luau razna. Nu făcuseră legătura dintre SecUnitatea cumpărată şi ceea ce presupuneau ei că ar fi fost persoana augmentată, obişnuită, care pătrunsese în hotel cu Pin-Lee şi cu Ratthi. Asta era bine.

Partea ciudată era că fuseseră făcute publice unele dintre înregistrările noastre de securitate: din punctul meu de observaţie, când căutam prin habitatul DeltFall şi am găsit trupurile, imagini captate de camerele montate pe căştile lui Gurathin şi Pin-Lee, când ne

găsiseră pe Mensah şi ce mai rămăsese din mine, după explozie. Le-am scanat rapid, asigurându-mă că nu existau imagini clare cu chipul meu uman.

Restul poveştii era despre cum compania şi DeltFall, alături de Conservare şi de alte trei entităţi politice necorporatiste care avuseseră civili în habitatul DeltFall, se coalizaseră împotriva GrayCris. Se derula şi o luptă între avocaţi aflaţi în multe colţuri ale ringului, în care unele dintre entităţile aliate în investigaţie se războiau pentru răspundere financiară, jurisdicţie şi garanţii de exploatare. Nu ştiam cum reuşeau oamenii să nu piardă şirul. Nu existau prea multe detalii despre ce se petrecuse, de fapt, după ce ConservareAux reuşise să contacteze transportorul de salvare, însă era suficient să sper că oricine ar fi căutat SecUnitatea cu pricina şi-ar fi imaginat că stătusem cu Mensah şi cu ceilalţi. Mensah şi ceilalţi, fireşte, cunoşteau realitatea.

Apoi am verificat ora şi am văzut că era un calup de ştiri vechi, publicat în cursul ciclului de după părăsirea staţiei. Poate că ajunseseră printr-o gaură de vierme cu unul dintre transporturile de pasageri mai rapide. Asta însemna că, probabil, canalele de ştiri oficiale dispuneau deja de informaţii mai recente.

Mda. Mi-am spus că nimeni de pe acest inel de transport nu avea cum să caute o SecUnitate rebelă. Din informaţiile disponibile pe canalul public, nu existau aici centre de livrare pentru vreo companie de explorare sau de securitate. Avusesem întotdeauna contracte pe exploataţii izolate sau pe planete de evaluare nelocuite şi mă gândeam că aceasta era procedura standard. Nici serialele şi emisiunile de pe canalul de divertisment nu arătau niciodată SecUnităţi care primeau angajamente pentru a păzi birouri, depozite de marfă, şantiere de construcţii navale sau orice alt tip da afaceri tipice inelelor de transport. Şi toate SecUnităţile din media purtau întotdeauna

armură, erau lipsite de chip şi îi îngrozeau pe oameni.

M-am amestecat în mulţime şi mi-am reluat plimbarea prin mall. Trebuia să fiu atent dacă mergeam în locuri în care puteam fi scanat de arme, adică acolo de unde puteau fi selectate mijloacele de transport, inclusiv micile tramvaie care înconjurau Inelul. Puteam sparge un scaner de arme, însă protocoalele de securitate sugerau că, în spaţiile destinate pasagerilor, acestea erau foarte multe, iar eu mă puteam descurca numai cu un număr limitat. În plus, ar fi trebuit să sparg sistemul de plăţi, însă pe moment asta părea mult mai complicat decât merita. Drumul până în acea parte a Inelului destinată transportoarelor conduse de roboţi care plecau a fost lung, dar mi-a dat timp să descarc conţinut nou de pe canalul de divertisment.

Îndreptându-mă spre inelul de tranzit, singur pe transportorul meu de marfă, avusesem şansa să mă gândesc mult la motivele pentru care o părăsisem pe Mensah, dar şi la ce voiam să fac de acum încolo. Ştiu, fusese o surpriză şi pentru mine. Însă chiar şi eu conştientizam că nu-mi puteam petrece solitar restul vieţii, călătorind cu transportoare de marfă şi consumând media, oricât de atrăgătoare ar fi fost perspectiva.

Acum aveam un plan. Sau aş fi avut un plan odată ce primeam răspunsul la o întrebare importantă.

Pentru a căpăta răspunsul, trebuia să ajung undeva. Existau două transportoare conduse de roboţi care mergeau acolo în perioada următoare. Primul era un transportor de marfă deloc diferit de cel pe care-l folosisem ca să ajung în acel loc. Pleca mai târziu şi era o opţiune mai bună, fiindcă aş fi avut mai mult timp să ajung la robot şi să-l conving să mă lase să urc la bord. Aş fi putut sparge sistemul unui transportor, însă preferam să evit asta. Mi se părea straniu să

petrec atât de mult timp cu un lucru care nu te dorea în preajmă sau pe care îl convinseseşi cu forţa să creadă că te dorea alături.

Fluxul informativ oferea hărţi şi orare conectate la toate punctele de navigaţie de pe Inel, aşa că am putut să găsesc drumul spre zona de încărcare a mărfurilor, să aştept schimbul de tură şi să ajung în zona de îmbarcare. A trebuit să sparg un sistem de screening pentru identificare şi câteva drone care scanau după arme la nivelul de deasupra zonei, apoi am primit un semnal de la un robot care păzea intrarea în zona comercială. Nu l-am vătămat, doar am pătruns în canal prin firewallul lui şi i-am şters din memorie orice înregistrare a întâlnirii cu mine.

(Am fost conceput pentru a crea o interfaţă cu SecSystemele companiei, pentru a fi, practic, o componentă activă a unuia dintre ele. Măsurile de securitate din această staţie nu erau tehnologie licenţiată pentru companie, însă se apropiau suficient. De asemenea, nimeni nu e la fel de paranoic precum compania cu privire la protejarea datelor pe care le colectează şi/sau sustrage, aşa că eram obişnuit cu sisteme de securitate mult mai robuste decât acela.)

Odată intrat la etajul de acces, trebuia să acţionez cu mare grijă, fiindcă nu exista niciun motiv ca o persoană care nu lucra acolo să se afle în zonă. Mai mult, deşi aproape toată munca era executată de boţi cărăuşi, prezenţa oamenilor şi a oamenilor augmentaţi îmbrăcaţi în uniforme era numeroasă, peste estimările mele.

Mulţi oameni se strânseseră în zona din care ar fi trebuit să plece transportorul meu. Am verificat canalul de alerte şi am aflat că se produsese un accident ce implicase un cărăuş. Cei prezenţi acolo încercau să estimeze pagubele şi vinovatul. Aş fi putut aştepta până când se dădeau la o parte, însă voiam să ies de

pe Inel şi să continui să avansez. Sincer, imaginea mea apărută pe canalul de ştiri mă tulburase şi voiam doar să mă afund în programele mele de divertisment şi să mă prefac că nu exist. Aveam însă nevoie de siguranţa oferită de un transportor automatizat sigilat, gata să părăsească Inelul.

Am verificat din nou hărţile, studiind cu atenţie a doua posibilitate. Transportorul era ataşat de un alt doc, marcat pentru traficul privat, necomercial. Dacă mă mişcăm repede, aş fi putut ajunge acolo înainte să plece.

Orarul îl prezenta ca pe o navă de cercetare de cursă lungă. Suna a ceva cu echipaj şi, probabil, pasageri, însă informaţiile ataşate susţineau că este condus de roboţi şi că primise sarcina de a descărca marfa transportată exact la destinaţia spre care îmi doream să merg. Verificasem istoricul şi deplasările şi aflasem că nava era deţinută de o universitate cu sediul pe o planetă din acest sistem, iar între misiuni, ca să-i plătească întreţinerea, o închiria pentru a transporta diverse mărfuri. Călătoria către destinaţia mea urma să dureze 21 de cicluri şi abia aşteptam izolarea.

A fost uşor să pătrund pe docurile private dinspre cele comerciale. Am obţinut controlul sistemului de securitate suficient cât să-i spun să nu remarce faptul că nu aveam autorizaţie, apoi am intrat în urma unui grup de pasageri şi de membri ai echipajului.

Am găsit docul navei de cercetare şi i-am trimis un semnal prin portul de comunicare. Mi-a răspuns aproape imediat. Toate informaţiile pe care reuşisem să le obţin de pe canal spuneau că era pregătită pentru o cursă automatizată, însă, doar ca să mă asigur, am trimis o solicitare către echipajul uman. Răspunsul a fost nul. Nu era nimeni acasă.

Am trimis din nou un ping navei şi am repetat oferta

în schimbul cursei: sute de ore de seriale, cărţi şi muzică, inclusiv câteva emisiuni noi, pe care abia le descărcasem în drum spre centrul comercial de tranzit. I-am comunicat că eram un robot liber, care încerca să ajungă înapoi la tutorele lui uman. (Treaba cu „robotul liber” este înşelătoare. Roboţii sunt consideraţi cetăţeni în anumite entităţi politice necorporatiste, precum Conservare, dar li se alocă tutori umani. Uneori, constructele se încadrează în aceeaşi categorie ca roboţii, alteori sunt considerate arme letale – informativ, nu e o categorisire favorabilă.) De aceea eram agent liber printre oameni de mai puţin de şapte cicluri, incluzând perioada petrecută de unul singur în transportor, şi totuşi aveam deja nevoie de o vacanţă.

A urmat o pauză, apoi nava de cercetare a trimis o confirmare şi mi-a deschis sasul.

Capitolul 2

Am aşteptat până am fost sigur că sasul s-a închis şi că nu existau alarme dinspre Inel, apoi am intrat pe coridorul de acces. Din schema disponibilă pe canalul de la bord am înţeles că transportorul folosea compartimente de marfă, care erau de fapt spaţii modulare de laborator normale. Cu laboratoarele sigilate şi duse în depozitul de la doc al universităţii, exista suficient spaţiu pentru încărcătură. Mi-am trimis pachetul media arhivat în canalul transportorului, ca să ia tot ce dorea.

Restul spaţiului era conceput în mod obişnuit, din depozite pentru provizii, cabine, infirmerie, sală de mese, la care se adăugau o zonă recreativă de mari dimensiuni şi câteva spaţii pentru predare. Mobila era acoperită cu tapiţerie albastru cu alb, care fusese curăţată recent, deşi încă se simţea mirosul de ciorapi murdari care pare să plutească în jurul oricărui spaţiu

locuit de oameni. Era linişte, cu excepţia zgomotelor slabe emise de sistemul de climatizare, iar cizmele mele nu se auzeau pe puntea căptuşită.

Eu nu aveam nevoie de provizii. Sistemul meu era auto- reglabil, nu necesitam mâncare, apă, nici să elimin lichide sau solide, şi nici nu-mi trebuia prea mult aer. Aş fi putut rezista cu susţinerea minimală a vieţii, care era furnizată când nu se aflau oameni la bord, însă transportorul îmbunătăţise puţin condiţiile – mi s-a părut drăguţ din partea lui.

Am acoperit întregul perimetru, verificând totul din priviri, ca să-mi dau seama dacă se potrivea cu schemele, asigurându-mă că era în regulă. Am făcut asta chiar şi ştiind că patrularea era un obicei la care trebuia să renunţ. Existau multe lucruri pe care trebuia să le depăşesc.

Când au fost realizate primele constructe, scopul lor iniţial a fost de a deţine un nivel de inteligenţă intuitiv, ca un soi de varietate mai slabă de robot. Dar nu poţi pune ceva la fel de prost ca un robot cărăuş să se ocupe de securitate fără să cheltuieşti şi mai mulţi bani pentru supraveghetori angajaţi de companie, foarte scumpi. Aşa că ne-au făcut mai deştepţi. Anxietatea şi depresia erau efectele secundare.

În centrul de livrare, în timp ce explicase de ce nu dorea să mă închirieze ca parte a contractului de garanţie pentru exploatare, dr. Mensah numise această sporire a inteligenţei un „compromis malefic”.

Nava aceasta nu era răspunderea mea şi nu existau clienţi umani la bord pe care să-i feresc de rău ori să-i împiedic să-şi facă rău singuri sau unii altora. Dar era o navă frumoasă cu un nivel al securităţii surprinzător de scăzut, ceea ce mă făcuse să mă întreb de ce proprietarii nu lăsaseră câţiva oameni la bord, ca s-o supravegheze. La fel ca pentru majoritatea transportoarelor conduse de boţi, diagramele arătau că

la bord existau drone pentru reparaţii.

Am patrulat mai departe, până când am simţit puntea vibrând de zgomotele care anunţau că nava tocmai se desprinsese de Inel şi se pusese în mişcare. Tensiunea care mă menţinuse la 96% eficienţă s-a calmat. Viaţa unui AsaSint este stresantă, în general, însă avea să treacă multă vreme până să mă obişnuiesc să străbat spaţii populate de oameni fără armură şi fără o cale de a-mi ascunde faţa.

Am găsit sub puntea de control un spaţiu de întâlnire pentru echipaj şi m-am aşezat pe unul dintre scaunele capitonate. Rezervele pentru reparaţii şi lăzile de transport nu sunt căptuşite, aşa că pentru mine era o noutate să călătoresc confortabil. Am început să sortez noile seriale pe care le descărcasem pe inelul de tranzit. Câteva canale de divertisment nu fuseseră disponibile în porţiunea companiei din Portul Comerţului Liber şi includeau o mulţime de seriale noi tip dramă şi acţiune.

Nu mai avusesem niciodată parte de perioade lungi de timp liber nesupravegheat. Plăcerea de a sorta totul şi de a organiza, cu toată atenţia, fără să fiu nevoit să monitorizez simultan sisteme multiple şi canalele clienţilor era ceva cu care încă mă obişnuiam. Înainte, fie fusesem de gardă, disponibil la apel, fie într-o rezervă, în standby, aşteptând să fiu reactivat pentru vreun contract.

Am ales un serial nou, care părea interesant (etichetele promiteau explorare intergalactică, acţiune şi mister), şi am pornit primul episod. Eram pregătit să mă fac comod până era cazul să mă gândesc la ce urma să se întâmple după ce ajungeam la destinaţie – ceva ce intenţionam să amân până în ultima clipă. Apoi, pe canalul de comunicare, ceva a zis: *Ai avut noroc.*

M-am ridicat. Fusese atât de neaşteptat, încât am

avut o eliberare de adrenalină de la părţile organice.

Transportoarele nu vorbeau în cuvinte, nici măcar prin canalele de comunicare. Foloseau imagini şi şiruri de date pentru a alerta în privinţa problemelor, însă nu fuseseră concepute pentru conversaţie. Nu aveam nicio problemă cu asta, fiindcă nici eu nu eram proiectat să susţin conversaţii. Partajasem media din memoria mea cu primul transportor, ar el îmi dăduse acces la sistemul de comunicaţii şi la fluxul informativ, ca să mă asigur că nu ştia nimeni unde mă aflam, însă interacţiunea noastră se oprise acolo.

Am verificat cu atenţie fluxul, întrebându-mă dacă fusesem păcălit. Aveam abilitatea de a scana, însă, fără drone, marja îmi era limitată. Cu toate ecranările şi echipamentele din jurul meu, nu am surprins nimic în afară de fondul de date al sistemelor navei. Proprietarul ei dorea să permită cercetare licenţiată, singurele camere de securitate se aflau pe trape, iar în zonele pentru echipaj, nimic. Sau nimic din ce puteam accesa. Dar prezenţa de pe canalul de comunicare era prea mare şi difuză ca să fie un om sau un om augmentat. Îmi dădeam seama de asta chiar şi prin firewallurile canalului, care o protejau. Şi suna a robot. Când vorbesc pe canal, oamenii pronunţă clar cuvintele, iar vocea lor mintală tinde să sune ca vocea fizică. Până şi oamenii augmentaţi, cu interfeţe integrale, procedau la fel.

Poate că încerca să fie prietenos şi nu prea se pricepea la comunicare. Am spus cu voce tare:

— De ce am avut noroc?

Pentru că nu şi-au dat seama ce eşti.

Nu era prea liniştitor.

— Ce crezi tu că sunt? am întrebat precaut.

Dacă se dovedea ostil, nu aveam multe opţiuni. Roboţii de transport nu au alte trupuri în afara celor ale navelor Echivalentul creierului său era deasupra mea,

lângă punte, unde ar fi staţionat echipajul de zbor uman. Şi nu aveam nici unde să mă duc; părăseam Inelul şi ne îndreptam lent către gaura de vierme.

Eşti o SecUnitate rebelă, un construct robot/uman, cu un modul administrator spart. M-a atins prin canal şi am tresărit *Să nu încerci să-mi pătrunzi în sisteme.* Apoi, pentru 0,00001 secunde, a coborât firewallul.

A fost suficient să am o imagine vie a obiectului cu care aveam de-a face. O parte dintre funcţiile sale ţineau de analiza astronomică extragalactică, iar acum toată acea putere de procesare stătea degeaba în timp ce transporta marfă aşteptându-şi următoarea misiune. M-ar fi putut strivi prin canal ca pe o gânganie, ar fi putut pătrunde prin firewallul meu şi prin alte sisteme de apărare, furându-mi memoria. Şi toate astea, probabil, în timp ce îşi reprezenta grafic saltul prin gaura de vierme, estima necesităţile nutriţionale ale unui echipaj complet pentru următoarele 66.000 de ore, efectua mai multe operaţii neuronale şi îl bătea pe căpitan la table. Nu mai interacţionasem niciodată cu ceva atât de puternic.

Ai făcut o greşeală, AsaSint, o greşeală gravă. Cum naiba era să ştiu că existau transportoare suficient de inteligente încât să fie şi maliţioase? Desigur, pe canalul de divertisment văzusem roboţi malefici, însă nu erau reali, ci doar personaje dintr-o poveste de groază, o fantezie.

Crezusem că erau o fantezie.

— OK, am spus, apoi mi-am închis canalul şi m-am ghemuit în scaun.

De obicei, nu-mi este teamă de lucruri în sensul în care le este oamenilor. Am fost împuşcat de sute de ori, de atâtea ori încât nu am mai ţinut socoteala, de atâtea ori încât nici compania nu a mai ţinut socoteala. Fusesem mestecat de faună ostilă, strivit de maşini grele, torturat de clienţi plictisiţi, mi-a fost curăţată

memoria etc., etc. Dar memoria îmi aparţinea deja de mai mult de 33.000 de ore şi mă obişnuisem cu asta. Doream să mă păstrez intact.

Transportorul nu a răspuns. Am încercat să mă gândesc la contramăsuri pentru toate felurile în care m-ar fi putut răni şi la cum l-aş fi putut răni la rândul meu. Era mai degrabă SecUnitate decât robot, într-atât încât mă întrebam dacă era un construct şi dacă în sistemele sale exista ţesut cerebral organic donat. Nu mai încercasem niciodată să penetrez sistemul altei SecUnităţi. Ar fi fost, poate, mai sigur să intru în standby pe toată durata călătoriei şi să-mi programez trezirea pentru momentul în care ajungeam la destinaţie. Deşi asta m-ar fi lăsat vulnerabil în faţa dronelor.

Am privit secundele trecând şi am aşteptat să văd dacă robotul reacţiona. Eram bucuros că remarcasem lipsa camerelor şi nu mă obosisem să încerc să pătrund în sistemul de securitate. Înţelegeam acum de ce oamenii simţeau că nu avea nevoie de protecţie în plus. Un robot cu acest tip de control complet asupra mediului său şi cu iniţiativa şi libertatea de a acţiona ar fi putut respinge orice tentativă de îmbarcare.

Robotul deschisese trapa pentru mine. Mă voia aici.

Aha!

Apoi a spus:

Poţi continua să rulezi serialele.

Devenisem circumspect.

Apoi a adăugat:

Nu te îmbufna.

Mă temeam, însă asta mă enerva suficient cât să-i ară că tratamentul aplicat nu era ceva nou pentru mine. I-am transmis prin canal: *SecUnităţile nu se bosumflă. Asta ar însemna să fie pedepsite de modulul administrator,* apoi am ataşat câteva înregistrări scurte, din memoria mea, care arătat precis cum se

simţea asta.

Secundele s-au transformat într-un minut, apoi în altul apoi în alte trei. Nu ar părea prea mult pentru oameni, însă pentru o discuţie între roboţi, sau, mă scuzaţi, între un construct robot/uman şi un robot, era vreme îndelungată.

Pe urmă a spus: *Îmi pare rău că te-am speriat.*

Crede cineva că am înghiţit scuzele? Înseamnă că nu-i cunoaşteţi pe AsaSint. Cel mai probabil, se juca cu mintea mea. Am replicat:

— Nu vreau nimic de la tine. Nu-mi doresc decât să ajung la următoarea ta destinaţie.

Îi mai explicasem asta o dată, înainte să-mi deschidă trapa, însă trebuia să i-o repet.

L-am simţit retrăgându-se în spatele firewallului. Am aşteptat şi mi-am lăsat sistemul circulator să purjeze chimicalele generate de teamă. Timpul şi-a continuat cursul şi am început să mă plictisesc. Să stau acolo, aşa, era prea similar cu aşteptarea de a fi reactivat, într-o rezervă, pentru a fi preluat de noi clienţi şi a încheia un nou contract plictisitor. Dacă voia să mă distrugă, măcar aş fi putut să mă mai uit la câteva episoade. Am reluat noul serial, însă eram, în continuare, prea supărat ca să mă pot bucura de el, aşa că l-am pus pe pauză şi am început să mă uit din nou la un episod vechi din *Ascensiunea şi căderea lunii-sanctuar.*

După trei episoade, eram mai calm şi începeam, împotriva voinţei mele, să înţeleg şi punctul de vedere al transportorului. O SecUnitate ar fi putut produce mult rău la interior, dacă nu avea grijă, iar SecUnităţile rebele nu erau faimoase pentru evitarea problemelor. Eu nu făcusem niciun rău ultimului transportor în care călătorisem, însă cel de acum nu ştia asta. Nu pricepeam de ce, dacă nu voia să-mi facă rău, îmi permisese accesul la bord. Eu, să fi fost transportor, nu

aş fi avut încredere în mine.

Poate că era ca mine şi profitase de ocazie pentru că-i fusese oferită, nu fiindcă ştia ce vrea.

Dar tot era un ticălos.

Şase episoade mai târziu, l-am simţit din nou dându-mi târcoale. L-am ignorat, deşi cu siguranţă ştia că-i observasem prezenţa. În termeni umani, era ca şi cum ai fi încercat să ignori pe cineva mare, ce respira greu, în timp ce se uita la display peste umărul tău. În timp ce se sprijinea de tine.

♦

M-am mai uitat la şapte episoade din *Luna-sanctuar,* în timp ce robotul îşi făcea de lucru pe canalul meu. Apoi mi-a dat ping, de parcă nu aş fi ştiut că fusese acolo tot timpul, şi mi-a trimis solicitarea de a mă întoarce la noul serial de aventură pe care îl urmăream când mă întrerupsese.

(Se numea *Salturi între lumi* şi prezenta activitatea unor exploratori independenţi care extindeau reţelele de găuri de vierme şi de inele în sisteme de stele nelocuite. Părea foarte nerealist şi inexact – întocmai cum îmi plăcea mie.)

— Când am urcat la bord, ţi-am trimis o copie a întregului conţinut media pe care îl aveam stocat, i-am spus. Nu plănuiam să vorbesc cu el prin canal, de parcă ar fi fost un client. Te-ai uitat, măcar?

L-am examinat să văd dacă este infectat cu malware sau alte elemente de risc.

„Să te ia dracu’”, m-am gândit şi m-am întors la *Luna- sanctuar.*

Două minute mai târziu, a repetat ping-ul şi solicitarea.

— Uită-te singur, i-am răspuns.

Am încercat, dar prin filtrul tău procesez mai uşor conţinutul media.

Asta m-a făcut să mă opresc. Nu înţelegeam

problema.

Când echipajul meu urmăreşte conţinut media, eu nu pot procesa contextul. Interacţiunile şi mediile umane din afara carcasei mele îmi sunt foarte nefamiliare.

Acum pricepeam. Avea nevoie să citească reacţiile mele la serial ca să înţeleagă ce se întâmpla. Oamenii foloseau canalele în moduri diferite de ale roboţilor (şi constructelor), aşa că, atunci când echipajul lui se uita la conţinutul media, reacţiile lor nu deveneau parte din date.

Mi s-a părut straniu că transportorul era mai puţin interesat de *Luna-sanctuar,* a cărui acţiune se petrecea într-o colonie, decât de *Salturi între lumi,* care prezenta echipajul unei nave mari de explorare. Mă gândeam că semăna prea mult cu descrierea jobului. Eu evitam serialele despre echipe de explorare şi exploataţii miniere, însă poate că acest robot procesa mai uşor lucrurile cunoscute.

Am fost tentat să refuz. Dar, dacă avea nevoie de mine ca să privească serialul dorit, s-ar fi putut înfuria şi mi-ar fi prăjit creierul. În fond, voiam şi eu să mă uit la serial.

— Nu este realist, i-am spus. Nu ar trebui să fie realist. Este o poveste, nu un documentar. Dacă te plângi, mă opresc.

Mă voi abţine, a spus. (Imaginaţi-vă cel mai sarcastic ton la care vă puteţi gândi şi veţi avea o idee vagă despre cum sunase.)

Aşa că ne-am uitat la *Salturi între lumi.* Nu s-a plâns despre lipsa realismului. După trei episoade, a devenit agitat când era ucis câte un personaj minor. Când un personaj important a murit în al douăzecilea episod, a trebuit să fac o pauză de şapte minute, cât a stat pe canal ocupându-se cu echivalentul de robot al holbatului la un perete, pretinzând că avea de efectuat

diagnostice. Apoi, patru episoade mai târziu, personajul a revenit la viaţă şi robotul a fost atât de uşurat, încât a trebuit să ne uităm de trei ori la episod înainte să poată continua.

În punctul culminant al unuia dintre firele narative principale, intriga a sugerat că nava ar fi suferit avarii catastrofale iar membrii echipajului ar fi fost răniţi sau ucişi. Transportorului i-a fost teamă să se uite. (Fireşte că nu a formulat aşa, însă, da, i-a fost teamă.) Deja mă simţeam mult mai mărinimos faţă de el, aşa că am fost dispus să-i permit să se acomodeze cu episodul, uitându-mă doar la unu-două minute odată.

La finalul episodului, a rămas tăcut, fără ca măcar să mai pretindă că rulează vreun diagnostic. Am stat aşa vreo zece minute – o perioadă de procesare foarte lungă pentru un robot atât de sofisticat –, apoi a spus:

Din nou, te rog.

Aşa că am reluat de la primul episod.

♦

După încă două rulări de la cap la coadă ale serialului *Salturi între lumi,* robotul a dorit să vadă toate serialele pe care le aveam despre oamenii care trăiau la bordul navelor. Deşi, după ce am găsit unul care se baza pe o poveste adevărată, în care nava suferise o breşă în carcasă şi decompresia ucisese câţiva membri ai echipajului (definitiv, de data aceasta), s-a supărat foarte tare şi a trebuit să creez un filtru de conţinut. Ca să-i ofer o pauză, am sugerat *Luna-sanctuar.* A fost de acord.

După patru episoade, m-a întrebat:

Nu există SecUnităţi în povestea asta?

Probabil crezuse că *Luna-sanctuar* era favoritul meu pentru acelaşi motiv pentru care îi plăcea *Salturi între lumi.* I-am răspuns:

— Nu. Nu prea există seriale cu SecUnităţi. Totuşi, acolo unde apar sunt fie personajele negative, fie

trepăduşii lor.

Singurele SecUnităţi de pe canalele de divertisment erau pline de răutate, voiau să ucidă toţi oamenii, fiindcă probabil uitaseră cine le construise rezervele pentru reparaţii. În unele dintre cele mai proaste seriale, SecUnităţile făceau uneori sex cu personajele umane. Era foarte imprecis şi complicat din punct de vedere anatomic. Constructele care aveau părţi umane legate de actul sexual erau sexboţi, nu SecUnităţi. Sexboţii nu au sisteme interioare de arme, aşa că nu prea poţi să-i confuzi cu SecUnităţile. (Credeţi-mă, acestea din urmă au interes zero faţă de sexul cu oamenii sau de orice alt tip.)

Recunoşteam însă că ar fi fost dificil să prezinte SecUnităţi realiste în media vizuale, fiindcă ar fi însemnat ore întregi de letargie într-o plictiseală care amorţea creierul, în timp ce clienţii stresaţi se prefăceau că nu te aflai acolo. Dar nu existau SecUnităţi nici în cărţi. Presupun că nu poţi spune o poveste din punctul de vedere al cuiva despre care nu crezi că are un punct de vedere.

Reprezentarea nu este realistă.

(Ştiţi deja, imaginaţi-vă tot ce spunea pe cel mai sarcastic ton posibil.)

— Există nerealism care te îndepărtează de realitate şi nerealism care-ţi aminteşte că tuturor le este teamă de tine.

Pe canalul de divertisment, SecUnităţile erau ceea ce se aşteptau clienţii: maşini ucigaşe, lipsite de inimă, care se puteau revolta în orice clipă, fără a avea vreun motiv, în ciuda modulelor administrare.

Transportorul s-a gândit la ce-i spusesem timp de 1,6 secunde. Pe un ton mai puţin sarcastic, a spus:

Îţi displace funcţionalitatea ta. Nu înţeleg cum este posibil.

Funcţionalitatea sa era să călătorească prin ceea ce

considera a fi o senzaţie de spaţiu de o fascinaţie infinită şi să-i ferească de orice primejdie pe toţi pasagerii umani, şi nu numai, din interiorul trupului său metalic. Fireşte că nu înţelegea cum puteai să nu doreşti să-ţi îndeplineşti menirea, fiindcă a lui era grozavă.

— Îmi plac anumite părţi din funcţionalitatea mea.

Îmi plăcea să protejez oamenii şi lucrurile. Îmi plăcea să găsesc soluţii inteligente de a proteja oamenii şi lucrurile. Îmi plăcea să am dreptate.

Atunci, de ce te afli aici? Nu eşti un „robot liber” care-şi caută tutorele, căruia nu-i poţi trimite pur şi simplu un mesaj prin intermediul releului public de comunicaţii de pe inelul de tranzit pe care l-am părăsit recent.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu m-am gândit că putea fi interesat de altceva decât de el însuşi. Am ezitat, însă ştia deja că eram o SecUnitate şi că nu existau circumstanţe în care prezenţa mea acolo să fie legală şi în regulă. Putea la fel de bine să afle cine eram. I-am trimis exemplarul meu din calupul de ştiri din Portul Comerţului Liber.

— Eu sunt.

Dr. Mensah de la ConservareAux te-a cumpărat şi te-a lăsat să pleci?

— Da. Vrei să ne mai uităm o dată la *Salturi între lumi?*

Am regretat o clipă mai târziu. Ştia că fusese o încercare de a-l distrage.

Nu mi se permite să accept pasageri sau mărfuri neautorizate şi a trebuit să-mi modific jurnalul pentru a ascunde orice dovadă a prezenţei tale. A ezitat. *Aşa că amândoi avem câte un secret.*

Nu aveam niciun motiv să nu-i spun, cu excepţia temerii de a suna stupid.

— Am plecat fără permisiune. Mi-a oferit o casă pe

Conservare, însă nu are nevoie de mine acolo. Nu au nevoie de SecUnităţi. Iar eu... nu am ştiut ce voiam, dacă voiam să merg acolo sau nu. Dacă voiam un tutore uman, care e doar un cuvânt diferit pentru „proprietar”. Am ştiut că era mai uşor să fug din staţie decât de pe o planetă. Aşa că am plecat. De ce m-ai lăsat să urc la bord?

M-am gândit că l-aş fi putut distrage dacă îl făceam să vorbească despre el. Greşit.

Eram curios în privinţa ta, iar cursele cu marfă sunt anoste fără pasageri. Ai plecat spre Staţia Q a Centrului de Minerit RaviHyral. De ce?

— Am plecat ca să scap din Portul Comerţului Liber, ca să fug de companie. După un timp de gândire, am decis să Merg la RaviHyral. Trebuie să caut ceva şi acela e locul cel mai potrivit.

M-am gândit că, dacă aminteam de căutare, ar fi putut înceta cu întrebările, fiindcă înţelegea conceptul. Dar nu a tăcut. *Pe inelul de tranzit erau canale ale bibliotecilor publice şi exista posibilitatea schimbului de informaţii cu arhivele planetare. De ce nu ai căutat acolo? Arhivele de la bordul meu sunt foarte cuprinzătoare. De ce nu le-ai accesat?*

Nu am răspuns. A aşteptat treizeci de secunde întregi, apoi a spus:

Sistemele constructelor sunt inerent inferioare celor ale roboţilor avansaţi, însă nu eşti prost.

„Da, bine, du-te dracului”, m-am gândit şi am iniţializat o secvenţă de închidere.

Capitolul 3

M-am trezit brusc patru ore mai târziu, când a început ciclul meu automat de reîncărcare. Transportorul a spus imediat:

A fost inutil de copilăresc.

— Ce ştii tu despre copii?

Eram şi mai furios fiindcă avea dreptate. Închiderea şi timpul pe care-l petrecusem dezactivat ar fi făcut un om să renunţe sau l-ar fi distras, însă transportorul aşteptase doar reluarea disputei.

Echipajul meu cuprinde profesori şi elevi. Am acumulat multe exemple de comportament copilăros.

Am început să fumeg. Voiam să mă întorc la serialele mele, însă ştiam că asta ar fi însemnat acceptarea înfrângerii şi a inevitabilului. În întreaga mea existenţă, cel puţin din câte îmi aminteam, nu făcusem altceva decât să accept inevitabilul. Eram sătul.

Acum suntem prieteni. Nu înţeleg de ce nu vrei să discutăm despre planurile tale.

Era o declaraţie atât de uimitoare şi de enervantă!

— Nu suntem prieteni. Primul lucru pe care l-ai făcut după ce am pornit a fost să mă ameninţi.

Trebuia să mă asigur că nu încerci să-mi faci rău.

Am remarcat că spusese „încerci” şi nu „intenţionezi”. Dacă i-ar fi păsat de intenţiile mele, nu m-ar fi lăsat deloc la bord. Se bucurase să-mi arate că era mai puternic decât o SecUnitate.

Nu că ar fi greşit în privinţa „încercării”. În timp ce priveam episoadele, reuşisem să-l analizez, folosind schemele de pe propriul lui canal public şi specificaţiile unor transportoare similare, disponibile în secţiunile nesecurizate ale bazei sale de date. Găsisem douăzeci şi şapte de moduri diferite de a-l face neoperativ şi trei de a-l arunca în aer. Dar nu mă atrăgea un scenariu de distrugere reciprocă.

Dacă supravieţuiam, pentru următoarea călătorie trebuia să găsesc un transportor mai prietenos şi mai tăcut.

Nu răspunsesem şi ştiam că nu putea suporta asta. A spus: *Mi-am cerut scuze.* Tot nu am răspuns. A

adăugat: *Echipajul meu mă consideră mereu de încredere.*

N-ar fi trebuit să-l las să privească toate episoadele acelea din *Salturi între lumi.*

— Eu nu sunt echipajul tău. Nu sunt om. Sunt un construct. Constructele şi roboţii nu pot avea încredere unii în ceilalţi.

Timp de zece secunde preţioase a fost linişte, deşi îmi dădeam seama, după creşterea activităţii sale pe canal, că făcea ceva. Căuta probabil prin baza de date o cale de a-mi întoarce afirmaţia.

De ce nu?

Petrecusem atât de multă vreme prefăcându-mă că aveam răbdare cu oamenii care puneau întrebări stupide, că ar fi trebuit să am mai mult autocontrol.

— Fiindcă trebuie să urmăm ordinele oamenilor. Un om îţi poate spune să-mi ştergi memoria sau îmi poate spune mie să-ţi distrug toate sistemele.

M-am gândit că va argumenta că nu i-aş fi putut face rău, ceea ce ar fi deraiat întreaga conversaţie.

Însă a spus: *Aici nu sunt oameni acum.*

Mi-am dat seama că ajunsesem într-o situaţie fără ieşire, fiindcă transportorul pretindea să primească explicaţii pentru a mă face să le recunosc faţă de mine însumi. Nu ştiam dacă eram mai supărat pe mine sau pe el. Nu, în mod clar, pe el.

Am rămas acolo o vreme, dorindu-mi să revin la conţinutul media, la orice conţinut media, în loc să mă gândesc la subiect. Îl simţeam pe canal, aşteptând, privindu-mă cu toată atenţia, cu excepţia infimei cantităţi pe care o rezerva menţinerii cursului.

Chiar conta dacă ştia? Îmi era teamă, ştiind că şi-ar fi schimbat părerea despre mine? (Din câte îmi dădeam seama, părerea sa era deja foarte proastă.) Chiar îmi păsa ce credea despre mine un transportor de cercetare?

Nu ar fi trebuit să mă întreb asta. Am simţit un val de nepăsare pregătindu-se să mă lovească şi am ştiut că nu-i puteam permite. Dacă voiam să-mi urmez planul, trebuia să-mi pese. Dacă îmi permiteam să nu-mi pese, nu puteam şti unde aş fi ajuns. Aş fi călătorit cu transportoare proaste, uitându-mă la seriale până când cineva m-ar fi prins şi m-ar fi vândut probabil companiei. Sau m-ar fi ucis pentru părţile anorganice.

Am spus:

— La un moment dat, cu aproximativ 35.000 de ore în urmă, am fost repartizat, în urma unui contract, la Staţia Q a Centrului de Minerit RaviHyral. În timpul misiunii, am devenit instabil şi mi-am ucis un număr mare de clienţi. Memoria mea cu privire la incident a fost parţial curăţată. Memoriile SecUnităţilor se curăţă întotdeauna parţial, din cauza părţilor organice din capetele noastre. Curăţarea nu poate şterge amintirile din ţesutul neuronal organic. Trebuie să ştiu dacă incidentul s-a produs din cauza unei erori catastrofale a modulului meu administrator. Asta cred eu că s-a întâmplat, însă vreau să mă asigur. Am ezitat, dar, ce dracu’, oricum ştia deja restul! Trebuie să ştiu dacă mi-am distrus modulul administrator ca să provoc incidentul.

Nu ştiam la ce să mă aştept. Ştiam că TCT (Transportorul de Cercetare Ticălos) era profund ataşat de echipajul său, mai mult decât SecUnităţile faţă de clienţi. Dacă nu ar fi simţit asta pentru oamenii pe care-i transporta şi cu care lucra, nu ar fi fost atât de supărat de fiecare dată când li se întâmpla ceva personajelor din *Salturi între lumi.* N-ar fi trebuit să filtrez şi să elimin toate serialele bazate pe o poveste reală, în care echipajelor umane li se întâmpla ceva rău. Ştiam ce simţea, fiindcă asta simţeam pentru Mensah şi ConservareAux.

De ce ţi-a fost curăţată memoria?

Nu era întrebarea la care mă aşteptasem.

— Fiindcă SecUnităţile sunt scumpe, iar compania nu a vrut să irosească banii cheltuiţi cu mine.

Aş fi vrut să-i spun ceva atât de ofensator, încât să mă lase în pace. Nu voiam să mă mai gândesc la asta şi preferam să mă uit la *Luna-sanctuar.*

— Ori i-am ucis din cauza unei erori de funcţionare şi apoi mi-am distrus modulul administrator, ori am spart modulul ca să-i pot ucide. Sunt singurele posibilităţi.

Toate constructele sunt atât de iraţionale? a întrebat Transportorul de Cercetare Ticălos cu o capacitate de procesare imensă, a cărui mână metaforică trebuie s-o ţin fiindcă se compromisese emoţional privind un serial de ficţiune, înainte să pot spune asta, a adăugat: *Nu sunt primele două posibilităţi la care să te gândeşti.*

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună.

— OK, dar care sunt primele două posibilităţi?

Că fie s-a întâmplat, fie nu.

♦

A trebuit să mă ridic şi să fac câţiva paşi.

Ignorându-mă, TCT a continuat: *Dacă s-a întâmplat, tu ai fost cauza, sau o influenţă exterioară s-a folosit de tine ca să provoace incidentul? Dacă o influenţă exterioară a fost cauza, ce motiv ar fi avut? Cine beneficia de pe urma a ceea ce s-a întâmplat?*

TCT părea bucuros să exprime atât de limpede problema. Nu eram sigur că şi eu simţeam la fel.

— Ştiu că mi-aş fi putut distruge modulul administrator. Am arătat spre cap. Sunt aici fiindcă am făcut asta.

Dacă abilitatea ta de a obţine acces neautorizat asupra modulului a fost cauza incidentului, de ce nu ai fost verificat periodic, detectându-se astfel eventualele erori de sistem?

Nu avea sens să exploatez posibilele deficienţe ale modulului dacă nu puteam păcăli diagnosticele

standard. Dar... Compania era chibzuită în privinţa banilor şi totodată nepăsătoare, însă nu absurdă. Fusesem depozitat într-un centru de livrare anexat unor birouri corporatiste. Aşa că nu anticipase nimeni niciun pericol potenţial.

TCT a spus: *Ai dreptate. Trebuie efectuate şi alte investigaţii înainte ca incidentul să poată fi complet înţeles. Cum ai de gând să procedezi?*

M-am oprit. Ştiam cum plănuisem să procedez. Mergeam la RaviHyral şi căutam informaţii. Nu exista nimic în baza de date a companiei pe care să-l pot accesa fără să fiu prins, dar sistemele de la RaviHyral puteau să nu fie la fel de bine protejate. Şi poate că dacă revedeam locul, aveam să-mi amintesc ceva, datorită ţesutului neuronal uman. (Deşi nu-mi prea doream asta.) Mi-am dat seama că TCT îmi punea din nou întrebări la care trebuia să răspund, ca să mă încolţească şi să recunosc lucruri pe care nu voiam să le recunosc. Am decis să atac frontal.

— Ce vrei să spui?

Vei fi identificat ca SecUnitate.

Asta m-a durut puţin.

— Pot trece drept om augmentat.

Oamenii augmentaţi sunt consideraţi tot oameni. Nu ştiam dacă existau oameni augmentaţi cu suficiente implanturi ca să semene cu o SecUnitate. Părea improbabil ca un om să-şi dorească atâtea implanturi sau să supravieţuiască oricărui accident catastrofal care să le transforme în necesitate. Dar oamenii sunt ciudaţi. În fine, nu intenţionam să las pe nimeni să vadă mai mult decât doream.

Arăţi ca o SecUnitate. Te mişti ca o SecUnitate. Mi-a trimis pe canal o serie de imagini, comparând o înregistrare cu mine mişcându-mă pe coridoarele sale şi în cabine cu înregistrări cu diverşi membri ai echipajului, în aceleaşi spaţii. Mă relaxasem, uşurat că

scăpasem de pe inelul de tranzit, însă nu păream chiar atât de relaxat. Păream o SecUnitate care patrula.

— Pe inelele de tranzit nu a remarcat nimeni, am spus.

Ştiam că-mi asumam un risc. Ajunsesem atât de departe fiindcă atât oamenii obişnuiţi, cât şi cei augmentaţi de pe inelele de transport comerciale nu vedeau SecUnităţi decât pe canalele de divertisment sau la ştiri, unde, în principiu, ucideau persoane sau erau deja făcute bucăţi în urma unor explozii. Dacă mă remarca cineva care lucrase vreodată sub un contract pe termen lung împreună cu SecUnităţi, existau şanse mari să-şi dea seama ce eram.

TCT a încărcat o listă cu hărţi. Staţia Q a Centrului de Minerit RaviHyral era al treilea satelit natural al a unei gigante gazoase. Harta se rotea, iar diversele exploatări miniere şi centre de întreţinere, cât şi portul, ieşeau în evidenţă. Exista un singur port.

Aceste exploatări angajează ori au angajat SecUnităţi. Vei fi văzut de autorităţi umane care au lucrat cu SecUnităţi.

Detestam că TCT avea dreptate.

— Nu pot să fac nimic în privinţa asta.

Nu-ţi poţi schimba configuraţia.

Îi simţeam scepticismul prin canal.

— Nu. Caută specificaţiile pentru SecUnităţi.

SecUnităţile nu sunt modificate niciodată. Scepticismul robotului creştea. Fireşte, scosese din baza de date toate informaţiile despre SecUnităţi şi le asimilase.

— Nu, doar sexboţii pot fi transformaţi. (Cel puţin cei pe care-i văzusem eu fuseseră. Unii erau, în principiu, Unităţi standard cărora li se făcuseră câteva modificări, alţii erau radical diferiţi.) Dar asta se face în centrul de livrare, în rezervele pentru reparaţii. Ca să fac ceva de genul acesta, aş avea nevoie de un bloc

medical. De unul complet, nu doar de un kit pentru urgenţe.

Am un bloc medical complet. Acolo pot fi făcute modificări.

Era adevărat, dar chiar şi un bloc medical la fel de bun ca al lui TCT, capabil să efectueze pe oameni mii de proceduri neasistate, nu dispunea de programarea necesară pentru alterarea fizică a unei SecUnităţi. M-ar fi putut însă ghida de-a lungul procesului, numai că exista o mare problemă. Alterările componentelor mele organice şi anorganice ar fi cauzat o pierdere catastrofală a funcţionalităţii dacă nu eram dezactivat în timpul procedurii.

— Teoretic. Dar nu pot opera blocul medicinal în timp ce sunt modificat.

Eu pot.

Nu am spus nimic. Am început din nou să-mi sortez serialele.

De ce nu răspunzi?

Îl cunoşteam deja pe TCT suficient cât să-mi dau seama că nu avea să renunţe, aşa că am spus totul pe şleau.

— Vrei să am încredere în tine ca să-mi modifici configuraţia cât timp sunt inactiv şi neajutorat?

A avut tupeul să pară ofensat.

Îmi asist echipajul în multe proceduri.

M-am ridicat, m-am plimbat două minute, apoi am rula un diagnostic. Într-un târziu, am întrebat:

— De ce vrei să mă ajuţi?

Sunt obişnuit să acord asistenţă echipajului la analizarea datelor la scară largă, precum şi în numeroase alte experimente. În timpul modului de transport simt că mă oboseşte capacitatea mea neconsumată. Rezolvarea problemelor tale reprezintă un exerciţiu interesant de gândire laterală.

— Aşadar, te plictiseşti? Aş fi cea mai grozavă

jucărie pe care ai avut-o vreodată?

Când eram pe inventar, aş fi dat orice pentru douăzeci şi unu de cicluri de relaxare nesupravegheată. Nu puteam să simt compasiune pentru TCT.

— Dacă te plictiseşti, uită-te la serialele pe care ţi le-am dat.

Sunt conştient că ar fi în joc supravieţuirea ta ca Unitate rebelă.

Începusem să-l corectez, dar m-am oprit. Nu mă consideram rebel. Eu mi-am distrus modulul administrator, dar am continuat să urmez ordinele sau cel puţin majoritatea acestora. Nu fugisem de la companie, ci dr. Mensah mă cumpărase legal. Chiar dacă plecasem de la hotel fără permisiunea ei, nu-mi spusese să n-o fac. (Da, ştiam că ultima parte nu prea conta în favoarea argumentelor.)

Unităţile rebele îşi ucideau clienţii umani şi oamenii augmentaţi. Eu... făcusem asta o singură dată. Însă involuntar.

Trebuia să aflu adevărul.

— Supravieţuirea mea nu ar fi în joc dacă aş continua să călătoresc în transportoare neocupate.

Şi dacă aş învăţa să le evit pe cele ticăloase, care vor să mă ameninţe, să-mi pună la îndoială toate alegerile şi să încerce să mă convingă să intru în blocul medical, ca să poată efectua pe mine operaţii experimentale.

Asta e tot ce doreşti? Nu vrei să te întorci la echipajul tău?

I-am spus calm:

— Nu am echipaj.

Mi-a trimis o imagine din calupul de ştiri pe care i-l dădusem, o captură a grupului de la ConservareAux. Toată lumea era în uniforme cenuşii, zâmbind pentru un portret de grup care fusese făcut la începutul

contractului.

Nu sunt ei echipajul tău?

Nu ştiam cum să răspund.

Petrecusem mii de ore privind sau citind despre grupuri de oameni fictivi pe canalele media şi ajunsesem să-i îndrăgesc. Apoi supravegheasem şi începuse să-mi placă un grup de oameni, cineva încercase să-i ucidă şi, în timp ce îi protejam, fusesem nevoit să le spun că îmi distrusesem modulul administrator. Aşa că plecasem. (Da, ştiu că era mai complicat decât atât.)

Am încercat să mă gândesc de ce nu voiam să-mi modific configuraţia, chiar pentru a mă proteja. Poate fiindcă era ceva ce făceau oamenii cu sexboţii. Eu eram un AsaSint, deci trebuia să am standarde mai înalte?

Nu voiam să arăt mai uman. Deşi eram încă în armură, de îndată ce clienţii mei de la ConservareAux îmi văzuseră chipul uman, doriseră să mă trateze ca pe o persoană. Mă convinseseră să călătoresc în secţiunea destinată echipajului din hoppere, mă implicaseră în şedinţele strategice şi vorbiseră cu mine. Despre sentimentele mele. Nu puteam suporta aşa ceva.

Dar nu mai purtam armură. Aspectul meu, abilitatea de a trece drept om augmentat trebuiau să fie noua mea armură. Nu avea să funcţioneze dacă nu puteam să mă amestec printre oamenii familiarizaţi cu SecUnităţile.

Însă părea inutil şi am simţit un nou val de nepăsare. De ce să-mi pese? Îmi plăceau oamenii, îmi plăcea să-i privesc pe canalul de divertisment, unde nu puteau interacţiona cu mine. Unde eram în siguranţă, şi eu, şi ei.

Dacă m-aş fi dus pe Conservare, cu dr. Mensah şi cu ceilalţi, exista posibilitatea să-mi fie garantată

siguranţa, însă aş fi putut să le garantez lor siguranţa faţă de mine?

Alterarea configuraţiei mele fizice încă părea o acţiune drastică. Dar şi distrugerea modulului administrator fusese la fel. Chiar şi să o părăsesc pe dr. Mensah fusese drastic.

Aproape tânguindu-se, TCT mi-a întrerupt gândurile:

Nu înţeleg de ce este o alegere atât de dificilă.

Nici eu nu înţelegeam, însă nu aveam de gând să recunosc.

♦

Mi-a luat două cicluri să mă gândesc la asta. Nu am discutat cu TCT despre nimic, nici despre altceva, deşi am continuat să ne uităm împreună la seriale, iar el şi-a impus un autocontrol de care nu-l credeam capabil şi nu a provocat nicio dispută.

Ştiam că, până atunci, norocul fusese de partea mea. La bordul transportorului pe care-l folosisem pentru a pleca din Portul Comerţului Liber, mă comparasem cu înregistrări ale oamenilor, încercând să notez ce factori ar fi putut cauza identificarea mea drept SecUnitate. Cel mai recognoscibil model comportamental erau mişcările greu de stăpânit. Oamenii şi oamenii augmentaţi îşi schimbă centrul de greutate când se ridică, reacţionează la zgomote bruşte şi la lumină puternică, se scarpină, îşi aranjează părul, scotocesc în buzunare sau în genţi, căutând lucruri despre care ştiu deja că se află acolo.

SecUnităţile nu se mişcă. Starea noastră naturală este să stăm şi să privim lucrurile pe care le păzim. Parţial, acest lucru se datorează faptului că părţile noastre anorganice nu au nevoie de mişcare aşa cum au cele organice. Dar mai ales fiindcă nu vrem să atragem atenţia asupra noastră. Pentru o fiinţă umană, orice mişcare neobişnuită ar putea însemna că există ceva în neregulă cu noi, ceea ce ar spori vigilenţa.

Dacă ar fi vorba despre un contract nasol, asta i-ar putea convinge pe oameni să comande HubSystemului să ne folosească modulul administrator pentru a ne imobiliza.

După ce analizasem mişcările umane, am scris un cod pentru mine care să mă facă să execut o serie de mişcări aleatorii, periodic, dacă stăteam pe loc. Să-mi modific respiraţia ca reacţie la modificările calităţii aerului. Să-mi variez viteza de mers, ca să mă asigur că reacţionam fizic la stimuli, nu doar să-i scanez şi să-i observ. Codul acela mă ajutase să trec de al doilea inel de tranzit. Dar ar fi fost suficient pentru un inel sau o exploataţie frecventată de oameni care vedeau sau lucrau adesea cu SecUnităţi?

Mi-am ajustat puţin codul şi i-am cerut lui TCT să mă înregistreze iar, în timp ce mă deplasam pe coridoarele şi prin compartimentele sale.

Am încercat să arăt cât mai uman posibil. Din punct de vedere psihic, sunt obişnuit să mă simt inconfortabil în preajma oamenilor şi am preluat această senzaţie, încercând să o exprim cu ajutorul mişcărilor fizice. Rezultatul mi s-a părut destul de bun. Asta până când m-am uitat la înregistrări şi le-am comparat cu cele făcute de TCT membrilor echipajului său, dar şi cu imagini în care apăream alături de alte SecUnităţi.

Îmi furam singur căciula.

Schimbarea în mişcare mă făcea să arăt mai uman, însă proporţiile mele se potriveau perfect cu cele ale celorlalte SecUnităţi. Eram suficient de bun să-i păcălesc pe cei care nu mă căutau, fiindcă în spaţiile publice de tranzit oameni tind să ignore comportamentul care deviază de la standard Dar oricine ar fi fost decis să mă găsească şi era conştiet de posibilitatea existenţei unei SecUnităţi rebele n-ar fi fost păcălit, iar o simplă scanare calibrată pentru a căuta după dimensiunile şi greutatea unei SecUnităţi

m-ar fi identificat cu siguranţă.

Era alegerea logică, evidentă, şi aş fi preferat să-mi jupoi pielea umană decât să fac asta.

Însă nu aveam de ales.

After discuţii intense, am căzut de acord că ar fi fost cel mai simplu să tăiem doi centimetri din braţele şi din picioarele mele. Nu părea o schimbare foarte mare, dar însemna că proporţiile mele fizice nu se mai potriveau cu standardul unei Unităţi. Ar fi schimbat felul în care mergeam, în care mă mişcăm. Avea logică şi am acceptat.

Apoi TCT a spus că trebuia să schimbăm şi codul care-mi controla părţi organice, ca pe acestea să poată creşte păr.

Prima mea reacţie: „În niciun caz!” Aveam deja păr pe cap şi sprâncene; făcea parte din configuraţia SecUnităţiilor şi era comună cu a sexboţilor, deşi codul care o controla menţinea părut SecUnităţilor scurt, ca să-l împiedice să interfereze cu armura. Constructele sunt executate în aşa fel încât să pară umane, ca să nu-i indispună pe clienţi cu aspectul lor. (Le-aş fi putut spune celor de la companie că SecUnităţile erau maşini de ucis şi asta îi făcea, de fapt, pe oameni să fie stresaţi, indiferent de cum arătam noi, dar nimeni nu mă ascultă vreodată.) În rest, pielea mea este lipsită de păr.

I-am zis lui TCT că preferam ca lucrurile să rămână aşa şi că părul în plus n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra mea. A răspuns că se referea la firele de păr fine, rare, care le cresc oamenilor pe anumite părţi ale corpului. TCT efectuase câteva analize şi crease o listă de caracteristici biologice pe care oamenii le-ar fi putut remarca subliminal. Părul era singura pe care o puteam schimba alterând codul, iar el a propus să facem articulaţiile dintre părţile

organice şi anorganice ale braţelor, picioarelor, pieptului şi spatelui să arate mai mult ca nişte augmentări, acele părţi anorganice pe care şi le implementau oamenii din motive medicale sau de altă natură. Am argumentat că mulţi oameni obişnuiţi şi augmentaţi îşi îndepărtau părul de pe corp, din motive igienice sau cosmetice. De ce naiba ai fi vrut să ai păr? TCT a contraargumentat că oamenii nu trebuiau să-şi facă griji că ar putea fi identificaţi drept SecUnităţi, drept urmare, puteau face tot ce pofteau cu trupurile lor.

Mai aveam şi alte argumente, fiindcă nu voiam să fiu de acord cu nimic din ceea ce spunea TCT. Dar părea un aspect minor în comparaţie cu îndepărtarea a doi centimetri de os sintetic şi de metal din braţele şi din picioarele mele şi cu schimbarea codului privind felul în care părţile mele organice aveau să crească în jurul lor.

TCT avea un plan alternativ, mai drastic, ce implica adăugarea unei părţi sexuale, şi i-am spus că nu acceptam o astfel de opţiune. Nu aveam nicio parte legată de sex şi îmi plăceau lucrurile aşa cum erau. Văzusem oameni făcând sex, atât pe canalul de divertisment, cât şi în timpul contractelor, când mi se ceruse să înregistrez tot ce spuneau sau făceau clienţii. Nu, mersi. Nu!

Dar i-am cerut să opereze o modificare a portului de date de la ceafă. Era un punct vulnerabil şi nu voiam să ratez ocazia de a mă ocupa de el.

Odată ce am căzut de acord în privinţa procesului, m-am postat în faţa blocului medical. MedSystem tocmai îl sterilizase şi-l pregătise, iar în aer plutea un miros puternic de agenţi antibacterieni, care-mi amintea de fiecare dată când dusesem un client rănit într-o asemenea incintă. Mă gândeam la toate felurile în care lucrurile se puteau termine prost şi la toate

lucrurile teribile pe care, dacă voia, mi le putea face TCT.

Care e motivul întârzierii? Mai trebuie efectuată vreo procedură preliminară?

Nu aveam niciun motiv să am încredere în el, cu excepţia faptului că voia mereu să se uite la seriale care prezentau viaţa oamenilor aflaţi la bordul navelor şi că se supăra când violenţa devenea prea realistă.

Am oftat, mi-am scos hainele şi m-am întins pe platforma chirurgicală.

Capitolul 4

Am revenit online şi am constatat că eram la capacitate 26%, însă procentul creştea încet. Mă dureau îngrozitor articulaţiile genunchilor şi ale coatelor. Durerea era atât de intensă, încât nu puteam procesa. Pielea umană îmi producea mâncărimi şi aveam scurgeri de fluide. Detestam chestia asta.

Nu aveam capacitatea de a accesa sau de a urmări conţinut media. Tot ce puteam face era să zac în aşteptarea ajustării nivelurilor. Încercările de a mă mişca îmi complicau şi mai mult situaţia. Îmi doream să fi pus în aplicare Planul şaisprezece de a-l face pe TCT neoperativ, cel care avea cele mai mari şanse statistice de succes fără ca eu să sufăr daune catastrofale, în consecinţă. Planul doi, de a-l arunca în aer, îmi părea şi el destul de atrăgător. Toate acestea dovedeau că nu ar fi trebuit să accept modificările.

Mă simţeam ca într-o rezervă, după ce fusesem împuşcat până când nu mai rămăseseră decât bucăţi din mine, însă fără capacitatea rezervei de a opri funcţiile mai importante până la finalizarea reparaţiilor. Ştiusem că MedSystemul nu era capabil să-mi ajusteze nivelul de durere, însă nu mă gândisem că putea fi atât de rău. Nu îmi puteam regla temperatura, însă nu-

mi era frig, fiindcă MedSystemul controla temperatura ambientală şi platforma menţinea un anumit nivel de confort. Rezervele nu făceau asta, aşadar trebuia să recunosc că era plăcut.

Treptat, nivelurile mele au început să se regleze şi mi-am recăpătat suficient din funcţionalitate încât să-mi reduc senzorul de durere şi să mai calmez mâncărimile. Aveam nevoie de un pic de durere, să-mi spună ce să nu mişc până când se încheia regenerarea ţesutului meu organic.

TCT îmi survola canalul, dar, din fericire, încă nu intenţionase să-mi vorbească. Ajuns acum la 75%, am încercat să mă ridic.

MedSystemul a început să lanseze avertismente, iar TCT a decis că este momentul să întrerupă tăcerea: *Nu ai niciun motiv să te mişti. În timpul procedurii, am căutat în bazele de ştiri şi de informaţii publice de la bord date referitoare la accidentele neobişnuite produse în activitatea minieră. Doreşti să afli concluziile mele pe baza rezultatelor?*

M-am întins la loc, simţind cum părţile mele organice se lipeau de metalul cald al platformei. Acum aveam o scurgere de fluide din altă parte. I-am spus lui TCT că ştiam să interpretez rezultatele căutării.

Eu ţi-aş respecta experienţa în materie de împuşcat şi de ucis chestii. Ar trebui să o respecţi şi tu pe a mea cu privire la analiza datelor.

Am fost de acord. Nu credeam că informaţiile găsite de el conţineau ceva util.

Şi-a trimis concluziile prin intermediul fluxului informativ. Recunoşteam că avea sens ca un număr mare de decese petrecute în circumstanţe neobişnuite să sfârşească într-un fel de dosar public, disponibil canalelor de ştiri multiple, în acelaşi mod în care fusese tratat incidentul DeltFall. Incidentul RaviHyral o fi fost clasat drept accident, însă fusese implicată o

garanţie a companiei, aşa că fusese declanşată o luptă în justiţie. Deşi, dacă datele afirmau că o SecUnitate rebelă era cea care îi ucisese pe toţi, asta nu-mi oferea mai multe informaţii decât aveam deja.

Înregistrările difuzate de câteva canale de ştiri arhivate indică faptul că incidentul s-a petrecut, probabil, pe o exploataţie de mici dimensiuni, numită Puţul Ganaka. Informaţiile provin de la o sursă de pe Kalidon, o entitate politică ce face parte din Inelul Corporaţiei, de unde proveneau fondurile pentru Puţul Ganaka. Au fost declarate cincizeci şi şapte de decese. Cauza apare menţionată ca fiind o „eroare de echipament”.

SecUnităţile sunt înregistrate în inventar drept echipament.

TCT a aşteptat replica mea, dar pentru că nu am spus nimic, a adăugat:

Deci presupunerea ta iniţială a fost corectă. Incidentul a avut loc. Investigaţia poate să înceapă.

Am vrut să mă închid, dar acest lucru ar fi avut un efect negativ în procesul de vindecare.

TCT a întrebat:

Vrei să ne uităm la seriale?

Nu i-am răspuns, dar am început să rulez un episod din *Luna-sanctuar.*

♦

Când am fost în sfârşit capabil să mă ridic de pe platformă, am căzut pe punte, însă, până la finalul acelui ciclu, aproape că îmi revenisem complet. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă spăl de sânge şi de diverse fluide în anexa pentru baie a incintei MedSystemului. Camerele de securitate erau amenajate astfel încât te puteai curăţa de sânge şi de fluide după o luptă sau o sesiune de reparaţii, însă nu mai folosisem niciodată o baie construită pentru oameni. TCT dispunea de unele foarte bune, iar cu

lichidul de curăţare reciclat, care semăna atât de bine cu apa, era dificil să faci diferenţa fără o analiză chimică. Puteai ajusta temperatura şi înăuntru era înmiresmat. Iar eu miroseam acum ca un om curat, iar asta mi s-a părut straniu.

Peticele de păr fin care îmi apăruseră în diverse zone ale corpului mi se păreau ciudate, însă nu la fel de enervante cum anticipasem. Următoarea înveşmântare în pielea-costum avea să fie incomodă, însă oamenii cu păr nu păreau să se plângă atât de mult, aşa că m-am gândit că nu-mi va fi nici mie greu. Schimbarea codului îmi făcuse sprâncenele mai groase şi părul de pe cap cu câţiva centimetri mai lung. Acum îl simţeam şi mi se părea nefiresc.

M-am dus în spaţiul de recuperare al lui TCT şi am folosit banda de alergat şi celelalte echipamente pentru a mă testa, asigurându-mă că armele îmi funcţionau corect şi că nu aveam ţinta deviată. (Nu am testat puterea de foc, fiindcă TCT mă informase că aş fi declanşat sistemul de protecţie împotriva incendiilor.)

M-am privit multă vreme în oglindă.

Mi-am spus că arătam în continuare ca o SecUnitate fără armură, expusă pericolelor, dar adevărul era că arătam mai uman. Şi acum ştiam de ce nu voisem să fac asta.

Avea să fie şi mai dificil să simulez că nu eram o persoană.

Am ieşit din gaura de vierme conform programului. De îndată ce am intrat în perimetrul inelului de tranzit, TCT şi-a extins recepţia şi a preluat pachetul de informaţii referitor la destinaţia mea, care includea o hartă mai detaliată a RaviHyral. Rotind harta ca să o privesc din fiecare unghi, nu mi-a trezit nicio amintire. Dar era interesant că Puţul Ganaka nu apărea marcat

nicăieri.

Îl simţeam pe TCT pe canal, privindu-mi din nou peste umărul imaginar. Am verificat marcajele de timp şi am văzut că harta avusese parte de multe actualizări în perioada ce trecuse de la incidentul în care fusesem implicat.

— L-au scos de pe hartă.

Este ceva normal? a întrebat TCT. El avea de-a face numai cu hărţi stelare, iar eliminarea unui element de pe una dintre ele era o mare ispravă.

— Nu ştiu, însă are sens dacă ori compania, ori clienţii doreau să ascundă ceea ce s-a întâmplat.

Compania voia în continuare să încheie contracte pentru SecUnităţi cu alte exploataţii miniere, aşa că ascunderea faptului că avuseseră loc accidente era importantă. Poate că, în locul unei bătălii juridice, compania plătise rapid garanţiile, punând condiţia ca beneficiarul să minimalizeze în dosarele publice detaliile despre incidente.

Nu fusese o situaţie similară cu GreyCris *versus* DeltFall, unde existaseră mai multe părţi implicate, iar numele companiei apăruse pe toate canalele de ştiri, încercând să suscite simpatie.

Tot căutând numele instalaţiilor de exploatare şi ale puţurilor menţionate, TCT a extras şi alte informaţii referitoare la istoric. RaviHyral aparţinuse, iniţial, câtorva companii ce deţineau drepturi miniere asupra unor zone din interiorul satelitului. Dar, în ultimii doi ani potrivit timpului local, o companie numită Umro cumpărase unele dintre drepturi, deşi multe dintre companiile iniţiale operau încă în calitate de contractanţi. Niciunul dintre nume nu-mi suna cunoscut.

Înainte să pot merge acolo, trebuia să-mi dau seama unde se aflase Puţul Ganaka. Fusesem transportat în locul acela ca încărcătură, probabil, şi nu aveam nicio

amintire despre călătorie, cu sau fără memoria ştearsă. Am început să analizez restul pachetului informativ, căutând graficele de transport. Trebuia să iau o navetă de la inelul de tranzit către Portul RaviHyral. Asta urma să fie cu schepsis. De fapt, toată povestea era aşa. Din informaţiile privitoare la programul de transport, doar oamenii care aveau garanţii de angajare sau permise de la una dintre exploataţiile miniere ori de la serviciile de întreţinere primeau autorizaţia de a se îmbarca în navete. Nu exista turism, nimeni nu venea şi nu pleca fără autorizaţie oficială de la una dintre companiile sau de la unul dintre contractanţii de pe satelit. Fiindcă nu eram o persoană şi nu aveam garanţie de angajare, ar fi trebuit să-mi croiesc drum fraudulos într-una dintre navetele de marfă...

TCT continua să extragă date de pe canalul staţiei. *Am o sugestie,* mi-a spus, apoi a afişat o selecţie de anunţuri cu locuri de muncă. Le văzusem pe fluxurile informative din Portul Comerţului Liber şi de pe ultimul inel de tranzit, dar nu le dădusem atenţie. TCT a scos în evidenţă unul pentru un job ca agent de pază temporar pentru un grup de tehnologi, pe o perioadă determinată.

— Poftim? l-am întrebat. Nu înţelegeam de ce îmi arăta oferta aceea.

Dacă ai fi angajatul acestui grup, garanţia primită îţi va oferi posibilitatea de a călători spre exploataţie.

— Să mă angajeze. Avusesem mai multe contracte decât puteam număra (Literalmente. Multe dintre ele datau dinaintea curăţării memoriei), dar niciunul nu fusese voluntar. Compania mă scotea din depozit, mă prezenta clientului, apoi mă împacheta în compartimentul destinat mărfii. Ţi-ai pierdut minţile?

Echipajul meu angajează consultanţi pentru fiecare călătorie. TCT era nerăbdător fiindcă nu-i

complimentam deja ideea magnifică. *Procedura este simplă.*

— Pentru oamenii obişnuiţi şi cei augmentaţi, da.

Amânam. Ar fi trebuit să interacţionez cu oamenii ca om augmentat. Ştiam că acesta fusese scopul alterării configuraţiei mele, însă îmi imaginasem că avea să aibă loc de la distanţă sau în spaţiile unui inel de tranzit aglomerat. Interacţiunea însemna să vorbesc şi să am contact vizual.

Deja simţeam cum îmi scădea capacitatea.

Va fi uşor, a insistat TCT. *Te voi ajuta.*

Da, robotul transportator gigantic va ajuta construcţii SecUnitate să treacă drept om. Cu siguranţă avea să fi minunat.

După ce TCT a andocat, iar remorcherele pilotate de roboţii inelului de tranzit au început să îndepărteze modulele de marfă, a deschis trapa pentru mine, iar eu m-am strecurat în zona de îmbarcare.

Îmi dăduse acces la sistemul de comunicare, ca să aibe şi el acces la canalul meu prin inelul de tranzit. Pretindea că mă putea ajuta şi, deşi eram sceptic, ar fi putut să-mi ţină companie. În timp ce mă îndepărtam de siguranţa lui TCT, am scăzut din nou la 96% eficienţă. Am accesat canalele de divertisment ale staţiei, pentru noi descărcări, ca să încerc să mă calmez.

Deja trimisesem un mesaj către nodul de canale sociale, cu privire la anunţ, şi primisem un răspuns în care mi se comunicaseră locul şi ora întrevederii. Ultima dată când avusesem o întâlnire aranjată cu nişte oameni, o răpiseră pe Mensah şi mă aruncaseră în aer, deci nu putea fi mult mai rău.

Mi-am făcut loc prin sistemul de securitate al zonei de îmbarcare şi am ieşit în centrul comercial al Inelului. Era conceput să fie mai degrabă practic decât atractiv,

în comparaţie atât cu ultimul Inel, cât şi cu Portul Comerţului Liber. Fără capsule-grădină, fără sculpturi sau proiecţii holografice care făceau reclamă unor constructori de nave, transportatori de marfă sau altor afaceri, fără automate cu interfeţe strălucitoare. Nu existau nici transportatoare de pasageri, aşadar aglomeraţia nu era la fel de mare, indiferent că erau oameni sau roboţi. Ideea lui TCT începea să semene mai puţin a risc şi mai mult a necesitate. Să mă amestec în mulţime aici avea să fie mai dificil dacă toată lumea se afla pe drum spre şi dinspre exploatabile de pe Lună. L-am auzit pe TCT spunându-mi pe canalul de comunicare: *Ţi-am zis eu.*

Locul întâlnirii era situat undeva unde se servea mâncare, în zona principală a mall-ului. Se afla într-o bulă mare, albastră şi transparentă, de la al doilea etaj, care dădea spre căile de acces şi spre spaţiile de servicii de dedesubt, în interior existau mai multe niveluri deschise, cu mese şi scaune, şi era 40% plin de oameni obişnuiţi şi augmentaţi, în timp ce traversam spaţiul, am prins zumzetul ocazional al câte unei drone, însă nu am primit niciun ping. În aer pluteau aromele mâncărurilor şi mirosurile acide ale băuturilor alcoolice. Nu m-am obosit să încerc să le analizez şi să le identific, fiindcă eram prea stresat şi mă concentram pentru a arăta ca un om augmentat.

Oamenii pe care urma să-i întâlnesc îmi trimiseseră o imagine, ca să-mi fie mai uşor să-i identific. Erau trei la număr, purtând haine de lucru variate, fără logouri pe uniforme. O căutare rapidă descoperise înscrierea lor pe canalul social al inelului de tranzit. Se înregistraseră ca muncitori neafiliaţi, însă te puteai înregistra ca orice, fiindcă nu se verifica identitatea nimănui. Două erau femei şi una era *tercera,* un termen de gen folosit în grupul de entităţi politice necorporatiste cunoscut drept Grupul Divarti.

(Pentru a iniţializa întâlnirea, trebuise să mă înregistrez şi eu pe canalul social. Sistemul era extrem de vulnerabil, aşa că mi-am antedatat intrarea, ca să pară că ajunsesem cu un transport de pasageri anterior, am menţionat că eram „consultant de securitate” şi că aveam gen nedefinit. Pozând drept căpitanul lui, TCT îmi furnizase o recomandare pentru angajare.)

Le-am văzut la o masă din apropierea bulei cu vedere spre mall. Conversau în şoaptă, dar destul de încordat, limbajul trupului confirmându-mi că erau stresate. Când m-am îndreptat spre ele, am efectuat o scanare rapidă, care mi-a indicat doar mici surse de energie ale interfeţelor personale, fără vreun semn că ar fi fost înarmate. Una avea un implant, însă era doar un instrument de acces de nivel scăzut.

Exersasem această parte cu TCT, când mă apropiasem de Inel, înregistrându-mă astfel încât amândoi să putem analiza situaţia. Mi-am spus că puteam face asta. Mi-am afişat cea mai bună expresie neutră, cea pe care o foloseam când se detecta o activitate de descărcare suplimentară, iar supraveghetorul centrului de livrare dădea vina pe tehnicienii umani. M-am îndreptat spre masă şi am spus:

— Salut.

Toate trei au tresărit.

— Salut, a zis *tercera,* revenindu-şi mai repede.

Am preluat canalul camerei de securitate, ca să mă pot privi şi asigura că am sub control expresiile mele faciale şi era mai uşor să discut cu oamenii dacă îi priveam prin intermediul camerelor. Îmi dădeam seama că era o senzaţie falsă de distanţare faţă de situaţie, dar aveam nevoie de ea.

— Am stabilit o întâlnire. Sunt Eden, consultantul în securitate.

OK, era numele unuia dintre personajele din *Luna-sanctuar.* Probabil că nu vă surprinde.

Tercera şi-a dres glasul. Avea păr mov şi sprâncene roşii, care ieşeau în evidenţă pe pielea foarte palidă.

— Eu sunt Rami, iar ele sunt Tapan şi Maro.

S-a foit nervoasă şi a făcut semn spre scaunul gol.

TCT, considerabil mai iute decât mine la recuperarea datelor, a efectuat o căutare rapidă şi m-a informat că gestul reprezenta o invitaţie de a sta jos confirmată de mai mulţi indicatori culturali umani. Îmi oferea etimologia gestului în timp ce mă aşezam. Date fiind aceste circumstanţe, v-aţi putea gândi că o SecUnitate care fusese împuşcată de nenumărate ori, aruncată în aer, căreia i se curăţase memoria, iar o dată fusese parţial dezmembrată din greşeală nu s-ar fi aflat în pragul unui atac de panică. Aţi greşi.

Rami a adăugat:

— Păi, nu ştiu sigur de unde să încep.

Tapan a înghiontit-o, oferindu-i, se părea, susţinere. Tapan avea cosiţe multicolore înfăşurate în jurul capului şi o interfaţă în tonuri de piatră preţioasă albastră prinsă de o ureche. Pielea ei era uşor mai închisă decât a lui Rami. Maro avea un ten foarte închis şi nişte pompoane de păr argintiu – era aproape destul de frumoasă ca să joace în show-uri de divertisment. Sunt groaznic la estimările vârstelor, fiindcă nu este unul dintre lucrurile de care să-mi pese. Cele mai multe dintre experienţele mele sunt legate de oamenii care apar pe canalele de divertisment, iar ei nu seamănă defel cu cei din realitate. (Unul dintre multele motive pentru care nu sunt fan al realităţii.) Dar credeam că toate trei păreau tinere. Nu copii, însă nici departe de adolescenţă.

S-au uitat lung la mine şi mi-am dat seama că au nevoie de ajutor.

Am spus cu precauţie:

— Vreţi să angajaţi un consultant de securitate?

Asta postaseră pe canalul social şi, după numărul de solicitări similare, era ceva obişnuit pentru grupuri şi indivizi să angajeze pază privată înainte de a se îndrepta spre RaviHyral. Presupun că angajarea unor gărzi umane este singura soluţie când nu îţi permiţi o protecţie reală.

Rami a părut uşurată.

— Da, avem nevoie de ajutor.

Maro s-a uitat în jur şi a spus:

— Nu ar trebui să vorbim aici. Am putea merge în altă parte?

Fusese deja suficient de stresant să ajung aici. Nu voiam să merg nicăieri. Am scanat rapid după drone, apoi am iniţializat o eroare de conexiune între restaurant şi securitatea inelului de tranzit. M-am conectat la camere şi i-am arătat lui TCT ce voiam să facă. A preluat şi m-a eliminat din înregistrări, apoi a întrerupt camera care ţinea sub observaţie zona în care ne aflam. Am refăcut conexiunea la securitatea principală a Inelului, care nu avea să remarce lipsa alimentării camerei pentru scurta vreme pe care o petreceam acolo.

— Este în regulă. Nu suntem înregistraţi.

S-au uitat la mine, iar Rami a spus:

— Dar există un sistem de securitate. Ce ai făcut?

— Sunt consultant de securitate.

Nivelul meu de panică începea să scadă, mai ales fiindcă fetele erau atât de evident agitate. Oamenii devin neliniştiţi din cauza mea, fiindcă sunt un AsaSint înfiorător, şi eu sun nervos din cauza lor deoarece sunt oameni. Dar ştiam că fiinţele umane pot fi prevăzătoare şi irascibile chiar şi în situaţii lipsite de conflict, şi nu doar ca parte a unei poveşti. Asta părea să se întâmple acum, însă mi-am permis să simulez că era vorba despre afaceri, ca de obicei, într-una dintre

rarele ocazii în care clienţii îmi cereau sfaturi în privinţa securităţii.

Una dintre îndeletnicirile mele ca SecUnitate era să le ofer clienţilor consultanţă, fiindcă, teoretic, eram cel care avea toate informaţiile referitoare la securitate. Mulţi dintre ei nu le cer şi nici nu mă ascultă cu atenţie. Din fericire, n-am resentimente.

Tapan a părut impresionată.

— Eşti… matisat, nu-i aşa? Şi-a atins ceafa, arătând locul în care se afla portul meu de date. Ai augmentări? Ai acces suplimentar la canal?

„Matisat” era un termen informal pentru un om augmentat. Îl auzisem pe canalul de divertisment.

— Da. Printre altele.

Ca să-mi arate că a înţeles, Rami şi-a ridicat sprâncenele roşii, iar Maro, impresionată, a spus:

— Nu ştiu dacă ne putem permite. Contul nostru de credit este… Dacă ne obţinem datele înapoi, atunci…

— Atunci am putea să te plătim serios, a întrerupt-o Rami.

TCT, care părea foarte interesat de scenariul cu jobul, a început să caute pe canalele publice după rata onorariilor pentru consultanţii de securitate particulari. Mi-am reamintit că mă prefăceam că nu eram o SecUnitate, aşa că dacă le luam la întrebări n-ar fi părut dubios. Am decis să încep cu informaţiile de bază.

— De ce vreţi să mă angajaţi?

Rami s-a uitat la celelalte, a primit încuviinţări şi a spus, dregându-şi vocea:

— Lucram la RaviHyral, pentru Excavaţii Tlacey, unul dintre contractorii mai puţin importanţi ai Umro. Făceam cercetări în domeniul minereurilor şi al dezvoltării tehnologice.

Mi-a explicat apoi că erau un colectiv de tehnologi, şapte la număr, plus asistenţii, care treceau de la un

contract la altul. Ceilalţi aşteptau într-un apartament de hotel, iar Rami, Maro şi Tapan fuseseră însărcinate să acţioneze în numele grupului. Era o uşurare să aflu că aveau experienţă în tehnologie şi în cercetare. În cadrul contractelor miniere pe care le avusesem, tehnicienii stăteau, de obicei, în birouri lângă puţ şi nu-i vedeam decât dacă se îmbătau şi încercau să se ucidă între ei – ceea ce se întâmpla rar, recunosc.

— Condiţiile de la Tlacey erau grozave, dar poate grozave, dacă mă înţelegi, a adăugat Tapan.

TCT a căutat rapid şi şi-a exprimat părerea că era o figură de stil. I-am spus că ştiam asta.

Rami a continuat:

— Am acceptat contractul fiindcă ne-ar fi dat posibilitatea să lucrăm la ceea ce ne interesa. Avusesem ideea de a dezvolta un nou sistem de detectare a materialelor neobişnuite. RaviHyral a identificat multe depozite, aşa că este un loc grozav pentru cercetare.

Astfel de materiale erau elemente lăsate în urmă de civilizaţiile extraterestre. A face diferenţa între ele şi elementele produse natural, care nu fuseseră identificate anterior, constituia o problemă în minerit. La fel ca vestigiile ocupaţiei sau civilizaţiei extraterestre descoperite de GrayCris în timpul ultimului meu contract, se aflau în afara limitelor pentru dezvoltare comercială. Asta era tot ce aveam nevoie să ştiu, fiindcă fiecare job care implicase vreodată material extraterestru însemnase că doar eu îi păzeam pe oamenii care lucrau la asta. (TCT a încercat să-mi explice şi i-am comunicat să-mi povestească mai târziu, fiindcă trebuia să mă concentrez.)

Rami a continuat:

— Avansam binişor, dar, dintr-odată, grupul nostru fost dizolvat fără preaviz şi ne-a fost interzis accesul la

date...

Tapan a fluturat din mâini.

— Toată munca noastră! Nu avea deloc de-a face cu contractul pe care îl încheiaserăm...

— Tlacey ne-a furat datele şi a şters cea mai actuală versiune a lor din dispozitivele noastre. Aveam copii ale iteraţiilor mai vechi, însă tot ce am lucrat până acum s-a pierdut, a completat Maro.

— Am depus plângere la Umro, însă durează o veşnicie s-o proceseze. Nici nu ştim dacă se va rezolva ceva, a adăugat Rami.

— Ar trebui să vorbiţi cu un avocat.

Nu era ceva neobişnuit. Compania săpa şi ea după date, însă avea grijă ca încercarea de a şterge munca de pe dispozitivele originale ale creatorilor să nu fie evidentă. Dacă făcea asta, atunci creatorii nu s-ar fi întors şi nu ar fi semnat alte acorduri de garanţie, ceea ce ar fi oferit companiei acces la orice ar fi lucrat mai departe.

— Ne-am gândit să apelăm la un avocat, a spus Rami. Dar nu facem parte din sindicat, aşa că ne-ar fi costat mult. Între timp, Tlacey a răspuns ieri, în sfârşit, petiţiei noastre şi ne-a comunicat că putem primi înapoi fişierele dacă rambursăm suma plătită de companie ca bonificaţie pentru angajare. Însă trebuie să ne întoarcem la RaviHyral. De aceea am vrut să te angajăm, a încheiat ea rezemându-se de spătarul scaunului.

Începea să aibă sens.

— Nu aveţi încredere în Tlacey.

— Vrem să avem pe cineva alături, a explicat Tapan.

— Nu, nu avem deloc încredere în Tlacey, a contracarat Maro. Deloc. Tlacey ar trebui să ne întâlnească personal. Este înconjurat de gărzi de corp şi nu există securitate generală, cu excepţia agenţilor de pază pe care-i plasează Umro în zonele publice şi în

port.

Nu ştiam precis cum se conturau ideile lor, însă niciunul dintre scenariile pe care mi le puteam imagina nu era pozitiv.

Compania oferea SecUnităţi clienţilor pentru ca aceştia să nu fie nevoiţi să angajeze oameni pentru a se păzi unii pe alţii. Din ce văzusem în seriale, chiar şi atunci când făceam o treabă de mântuială, îmi executam sarcinile mai bine decât un om.

Ne priveam în continuare prin camera de securitate, chiar dacă nu-i permiteam să înregistreze. Aveam o expresie circumspectă, însă credeam că, dată fiind situaţia, îmi puteam permite să fiu neîncrezător.

— Întâlnirea cu Tlacey ar putea avea loc printr-un canal de comunicare securizat. Compania închiriază, pentru transferuri de fonduri şi de date, astfel de mijloace de comunicare, am rupt eu tăcerea ce se aşternuse.

Maro, a cărei expresie era chiar mai îndoielnică decât a mea, a spus:

— Da, însă Tlacey doreşte ne vedem.

Rami a recunoscut:

— Ştim că nu sună bine să mergem chiar noi.

Era o idee grozavă dacă voiau să fie ucise. Sperasem la o treabă mai simplă, de exemplu muncă de curierat sau ceva asemănător. Dar în cazul acesta aş fi protejat oameni hotărâţi să facă lucruri periculoase, adică exact tipul de job pentru care fusesem conceput. Ceea ce făcusem, mai mult sau mai puţin, adesea mai puţin decât s-ar fi putut, fie şi după ce îmi distrusesem modulul administrator. Eram obişnuit să am ceva folositor de făcut, să am grijă de ceva, chiar şi numai de un grup de oameni obligaţi prin contract, şi mă consideram norocos dacă eram tratat ca o unealtă, nu ca o jucărie.

După ConservareAux, îmi dădusem seama cât de

diferită ar fi fost activitatea mea dacă aş fi fost membru al echipajului pe care îl protejam. Socoteam că era motivul principal pentru care mă aflam acolo.

Am formulat o întrebare, fiindcă a te preface că soliciţi mai multe informaţii reprezintă cea mai bună cale de a-i face pe oameni să înţeleagă că făceau ceva prostesc.

— Deci credeţi că există un alt motiv pentru care Tlacey doreşte să vă vedeţi în persoană, în afară de... a vă ucide?

Tapan s-a strâmbat, de parcă fusese conştientă de posibilitate, însă încercase să nu se gândească la ea. Maro a lovit masa şi a arătat spre mine, ceea ce m-a alarmat uşor, până când TCT a identificat gestul drept unul de acord emfatic. Rami a inspirat adânc şi a spus:

— Credem... Nu terminaserăm ce aveam de făcut, procesul era incomplet, dar eram atât de entuziasmaţi... Credem că au tras cu urechea, folosindu-se de canalele de securitate, şi ne-au auzit vorbind. Şi-au imaginat probabil că eram mult mai avansaţi decât în realitate. Aşa că nu ştiu dacă pot completa datele. Poate şi-au dat seama că nu valorează cine ştie ce dacă nu suntem acolo să finalizăm treaba.

— Poate că Tlacey vrea să lucrăm iar pentru companie, a spus Tapan, plină de speranţă.

„Probabil înainte să vă ucidă”, am gândit eu.

Maro a pufnit.

— Aş prefera să locuiesc într-o magazie din mall decât să muncesc din nou pentru ei.

Odată ce începuseră să vorbească despre asta, le-a fost greu să se oprească. Complet divizate în privinţa următoarelor acţiuni, se părea că problema se complica pentru ele, fiindcă se obişnuiseră să fie de acord în privinţa tuturor aspectelor. Tapan, care, potrivit spuselor lui Maro, era prea naivă, credea că

merită încercat. Maro, care, potrivit spuselor lui Tapan, reprezenta un impediment cinic în calea distracţiei şi a progresului, considera că nu aveau nicio şansă şi că ar fi trebuit să-şi reducă pierderile. Asupra lui Rami nu se luase nicio decizie şi de aceea fusese aleasă conducătoarea grupului până la rezolvarea situaţiei în care le aflau. Ea nu părea încântată de încrederea colectivului, dar încerca să se descurce.

În sfârşit, Rami a încheiat:

— Aşadar, acestea sunt motivele pentru care vrem să te angajăm. Ne-am gândit că ar fi mai bine să negociem alături de cineva care ne poate proteja, care poate împiedica echipajul să ne atace, care poate dovedi că nu suntem neajutorate.

De fapt, aveau nevoie de o companie de securitate dispusă să le ofere o garanţie pentru întâlnire şi călătoria de întoarcere şi care să trimită o SecUnitate pentru a le asigura protecţia. Dar companiile de securitate sunt scumpe şi n-ar fi fost interesate de un job atât de mărunt.

M-au privit îngrijorate. Din imaginile camerei de securitate, din acel unghi, reieşea cât de mici erau. Arătau atât de blânde, cu părul lor pufos, multicolor. Şi stresate, însă nu din cauza mea. Am spus:

— Accept.

Rami şi Tapan au părut uşurate, iar Maro, care încă nu voia să facă asta, s-a resemnat şi a zis:

— Cu cât să te plătim? S-a uitat nesigură la ceilalţi. Adică… ne putem permite să te angajăm?

TCT pregătise deja un set de foi de calcul, însă nu voiam să le sperii cu o cifră prea mare.

— Cu cât vă plăteau înainte de întreruperea activităţii?

— Două sute de C.R. pe ciclu, pentru fiecare lucrător, pe durata determinată a contractului, a răspuns Rami.

Nu mi se părea că avea să dureze mai mult de un ciclu.

— Puteţi să mă plătiţi cu suma asta.

— Cu partea din contract aferentă unui ciclu? Serios? a întrebat Rami contrariată şi s-a ridicat de pe scaun.

Reacţia ei însemna că cerusem prea puţin, însă era prea târziu să mai corectez eroarea. Nu trebuia să le ofer un motiv pentru care eram dispus să accept o sumă mică, aşa că am decis că era cel mai bine să spun o jumătate de adevăr.

— Trebuie să ajung şi eu la RaviHyral şi am nevoie de un contract de angajare.

— De ce? a întrebat Tapan, iar Rami i-a dat un ghiont admonestând-o. Ştiu că nu avem dreptul să întrebăm, dar..

Nu avem dreptul să întrebăm. Aşa ceva nu mi se aplicase niciodată, înainte de ConservareAux. Am spus din nou adevărul.

— Trebuie să fac nişte investigaţii pentru un client.

La fel ca TCT, înţelegeau conceptul de cercetare, mai ales cea licenţiată, şi nu au mai întrebat nimic. Rami mi-a spus că erau programaţi pentru deplasarea la RaviHyral în următorul ciclu şi a adăugat că urma să solicite o garanţie de angajare. Am stabilit să ne întâlnim în apropierea accesului în zona de îmbarcare în navete şi am plecat. De îndată ce am părăsit raza lor vizuală, am repornit camera de securitate.

M-am întors la TCT şi m-am trântit pe scaun. În următoarele trei ore ne-am uitat împreună la câteva episoade, timp în care m-am liniştit. TCT a monitorizat canalul de alerte al inelului de tranzit, în cazul în care cineva îşi dăduse seama ce eram, însă nu a apărut nimic.

Ţi-am spus eu, a zis el. Din nou.

L-am ignorat. Nu fusesem detectat, aşa că sosise

momentul să mă gândesc la restul planului, care implica, mai nou, şi să am grijă de viaţa clienţilor mei.

Capitolul 5

M-am întâlnit cu ele în zona de îmbarcare. Îmi agăţasem de un umăr sacul de voiaj, care făcea parte din deghizarea mea umană, însă cel mai important lucru pe care-l luasem cu mine era interfaţa de comunicare de la TCT. Avea să ne permită să comunicăm după ce ajungeam la RaviHyral şi să am în continuare acces la bazele de date şi la opiniile nesolicitate ale lui TCT. Mă obişnuisem să am drept copii de rezervă un HubSystem şi un SecSystem, iar TCT urma să le ia locul. (Fără partea în care aceste două sisteme erau parţial concepute să mă toarne companiei şi să declanşeze pedepse prin modulul administrator. Libertatea lui TCT de a-şi da cu părerea despre orice era deja o pedeapsă suficientă.) Introdusesem interfaţa de comunicare într-un compartiment integrat sub coastele mele.

Cele trei cliente aşteptau, fiecare purtând o gentuţă sau un rucsăcel, fiindcă sperau să rămână la RaviHyral doar câteva cicluri. Am stat deoparte cât timp şi-au luat la revedere de la ceilalţi membri ai grupului. Păreau toţi îngrijoraţi. Se înregistraseră pe canalul social ca mariaj colectiv şi aveau cinci copii de diverse staturi. După ce au plecat ceilalţi şi Rami, Maro şi Tapan au rămas singure, m-am apropiat.

— Tlacey ne-a cumpărat bilete pentru naveta publică, mi-a spus Rami. Ar putea fi semn bun, nu?

— Sigur, am zis. De fapt, era un semn foarte rău.

Garanţia de angajare m-a ajutat să intru în zona de îmbarcare. Nu se făcea o scanare pentru arme. RaviHyral permitea armele personale şi avea o prezenţă de securitate scăzută în zonele publice – era

unul dintre motivele pentru care grupurile mici de oameni trebuiau să-şi angajeze propriii consultanţi de securitate ca să ajungă acolo. Când ne apropiam de portul navetei, i-am transmis lui TCT: *Poţi scana naveta pentru anomalii energetice fără ca securitatea inelului de tranzit să detecteze activitatea?*

Nu, dar îi voi spune că efectuez un diagnostic de scanare şi *că testez sistemele.*

Când am ajuns la port, TCT a comunicat: *Nicio anomalie. Potrivire cu specificaţiile din fabricaţie 90%.*

Era ceva normal şi însemna că eventualul dispozitiv exploziv montat undeva în interiorul carcasei nu avea să fie activ. Alţi cinci muncitori aşteptau să se îmbarce, iar scanarea mea nu a relevat niciun marker energetic. Purtau genţi şi rucsacuri burduşite, ceea ce însemna că îşi făcuseră bagaje pentru o şedere pe termen lung. I-am lăsat pe ei să urce primii, apoi m-am strecurat în faţa lui Maro şi am intrat, scanând mai departe.

Naveta era condusă de roboţi şi echipajul uman consta doar dintr-o femeie augmentată părea să fie prezentă exclusiv pentru verificarea garanţiilor de angajare şi a permiselor de îmbarcare. S-a uitat la mine şi a spus:

— Trebuia să fiţi doar trei.

Nu am răspuns, fiindcă mă luptam cu sistemul de securitate pentru control, unul complet separat de pilotul-robot, diferit de standardul pentru navete cu care eram obişnuit.

Tapan a scos bărbia în afară.

— Este consultantul nostru de securitate.

Am obţinut controlul asupra SecSysului navetei şi am şters tentativa sa de a alerta pilotul-robot şi femeia augmentată despre faptul că fusese compromis.

Femeia s-a încruntat şi m-a verificat din nou, dar nu ne-a contrazis. Am intrat în compartimentul în care se aşezau ceilalţi pasageri. Îşi aranjau bagajele sau

vorbeau încet. Nu-i eliminasem ca ameninţări potenţiale, însă comportamentul lor diminua constant această posibilitate.

M-am aşezat lângă Rami, în timp ce clientele mele se făceau comode, şi i-am trimis din nou un ping lui TCT. *Scanez după devieri ale ţintei şi situaţia arată că totul este bine.*

Asta însemna că nu exista ceva ţintind spre noi de pe satelit. Dacă acela era planul, avea să se întâmple doar odată ce porneam. În cazul în care cineva trăgea de pe suprafaţa satelitului spre inelul de tranzit, eram sigur că ar fi fost o problemă majoră, cu ramificaţii juridice, chiar cu riposte violente imediate din partea forţelor de securitate ale Inelului. I-am comunicat lui TCT:

Dacă trag asupra noastră în timpul călătoriei, nu putem face nimic în privinţa asta.

TCT nu a răspuns, dar îl cunoşteam deja suficient de bine încât să ştiu că asta însemna ceva. Am continuat: *Nu ai un sistem de arme.* Nu era reprezentat în scheme – cel puţin în cele puse la dispoziţie de TCT pe canalul său nesecurizat. *Nu?*

TCT a recunoscut:

Am un sistem de deviere a sfărâmăturilor cosmice.

Există o singură metodă pentru devierea sfărâmăturilor cosmice. Nu mă aflasem niciodată într-o navă înarmată, însă ştiam că erau subiectul unui nivel complet diferit de licenţiere şi de acorduri de garanţie. (Dacă una dintre ele trăgea, din greşeală, asupra a ceva ce nu trebuia doborât, cineva trebuia să plătească.)

Deci ai un sistem de arme.

TCT a repetat: *Pentru devierea sfărâmăturilor cosmice.*

Începusem să mă întreb ce fel de universitate îl deţinea pe TCT.

Rami mă privea îngrijorată.

— E totul în regulă?

Am încuviinţat, încercând să par detaşat.

Dinapoia ei, Tapan s-a aplecat şi a întrebat:

— Eşti pe canalul de comunicare? Nu te găsesc.

— Sunt pe un canal privat, cu un prieten de pe Inel care monitorizează plecarea navetei. Mă asigur doar că e totul în regulă.

Au încuviinţat şi s-au aşezat la loc.

Puntea s-a zguduit, ceea ce însemna că naveta se decuplase de Inel şi se pusese în mişcare. M-am acomodat cu pilotul-robot. Era un model cu funcţionalitate limitată, nici pe departe la fel de complex ca un robot conducător de transport standard. Am făcut SecSysul navetei să-i transmită că aveam autorizaţie din partea sistemului de securitate al Inelului, iar el mi-a trimis bucuros un ping. Augumentata se afla în carlingă, urmărind sarcinile administrative şi fluxul informativ al canalelor sociale, însă la bord nu se afla niciun pilot uman.

M-am relaxat puţin pe scaun. Media mă atrăgea şi din ecourile pe care le prindeam de pe canal am observat că asta făceau majoritatea călătorilor. Dar eu voiam să continui să monitorizez pilotul-robot. Putea părea o precauţie exagerată, însă aşa eram construit.

Apoi, după 24 de minute şi 47 de secunde de zbor, când ne apropiam, pilotul-robot a scos un sunet puternic şi a fost scos din funcţiune când sistemul i-a fost inundat de *killware.* Nici SecSysul navetei, nici eu nu am avut timp să reacţionăm. Am ridicat repede un firewall în jurul nostru şi *killware*-ul a fost respins, nu înainte însă de a anunţa misiunea ca fiind încheiată şi autodistrugându-se.

La naiba. *TCT!* Am folosit SecSysul navetei ca să preiau controlul. Trebuia să corectez cursul în 7,2 secunde. Scoasă de pe fluxul informativ din cauza

alarmelor, augmentata s-a uitat la bord îngrozită, apoi a lansat semnalul de urgenţă. Nu putea pilota o navetă. Eu pot pilota hoppere şi alte aparate de zbor pentru atmosfera superioară, însă nu urmasem niciodată modulul de instruire pentru zborul cu naveta sau orice alt vehicul care iese în spaţiu. I-am dat un ghiont SecSysului navetei, sperând să capăt ajutor, iar el a declanşat toate alarmele din cabină. Mda, asta nu mă ajuta deloc.

Permite-mi accesul, a zis TCT calm, de parcă discutam despre ce serial urma să vedem în continuare.

Nu-i mai permisesem niciodată lui TCT accesul complet la creierul meu. Fusese de ajuns că-l lăsasem să-mi modifice trupul. Aveam trei secunde. Clienţii mei... ceilalţi oameni de la bord. L-am lăsat.

Am experimentat o senzaţie similară celei descrise de oameni în cărţi, când spun că parcă li s-ar vârî capul sub apă. Apoi a dispărut, iar TCT se afla în navetă, folosindu-se de conexiunea mea cu SecSysul ei pentru a ocupa vidul lăsat prin eliminarea robotului. TCT a pătruns în sistemul de control, a corectat cursul şi ne-a ajustat viteza, a recepţionat baliza de aterizare şi a ghidat naveta spre portul principal al RaviHyral. Augmentata tocmai reuşise să alerteze Autoritatea Portuară şi respira greu. Autoritatea Portuari avea capacitatea de a încărca rutine de aterizare în caz de urgenţă, însă sincronizarea fusese aproape la limită. Nimic din ce ar fi făcut cei de acolo nu ne-ar fi putut salva.

Rami mi-a atins braţul şi a spus:

— Eşti bine?

Am închis ochii.

— Da, i-am răspuns. Amintindu-mi însă că oamenii vor de obicei, mai mult decât atât din partea semenilor lor, am arătat spre alarme şi am adăugat: Am auzul

sensibil.

Rami a încuviinţat înţelegător. Ceilalţi erau îngrijoraţi, însă nu existase niciun anunţ şi ne puteau urmări ruta pe canalul portului, care ne anunţa sosirea la timp.

Augmentata a încercat să le explice celor de la Autoritatea Portuară că se produsese o eroare catastrofală, că pilotul-robot nu mai exista şi că nu ştia de ce naveta îşi urmase ruta normală şi nu ricoşase pe suprafaţa satelitului. SecSysul navetei a încercat să-l analizeze pe TCT şi aproape s-a şters singur. Am preluat SecSysul navetei, am oprit alarmele şi i-am şters din memorie întreaga călătorie.

Dinspre pasageri s-au auzit murmure de uşurare de îndată ce s-au oprit alarmele. I-am sugerat ceva lui TCT şi am trimis un cod de eroare către Autoritatea Portuară, care ne-a alocat o nouă prioritate şi ne-a modificat locul aterizării de la docul public la cel pentru servicii de urgenţă. Fiindcă era evident că acel *killware* fusese menit să ne distrugă pe drum, era posibil să nu ne aştepte nimeni la locul planificat pentru aterizare, însă era mai bine să ne luăm toate măsurile de precauţie.

Canalul ne oferea o imagine a portului, care se afla în interiorul unei cavităţi săpate în munte, înconjurată de turnurile unei grile de deviere a sfărâmăturilor cosmice. (Era un sistem de deviere real, spre deosebire de arma ascunsă a lui TCT – oricare ar fi fost aceea.) Luminile de la multiplele niveluri ale instalaţiei portuare sclipeau în întuneric, iar navete mai mici zumzăiau, dându-se la o parte din calea noastră, în timp ce am virat spre baliza Autorităţii Portuare.

Maro mă privea cu ochii mijiţi. Când anunţul privind locul de aterizare modificat a ajuns la noi pe canal, s-a aplecat în faţă şi a spus:

— Ştii ce s-a întâmplat?

Din fericire, mi-am amintit că nimeni nu se aştepta să fiu obligat să răspund imediat la toate întrebările. Era unul dintre beneficiile de a fi consultant de securitate uman augmentat, nu o SecUnitate.

— Vorbim despre asta când coborâm, le-am spus şi au părut toate mulţumite.

♦

TCT a aterizat cu noi pe rampa alocată de Autoritatea Portuară. Am lăsat-o pe femeia augmentată încercând să le explice tehnicienilor pentru situaţii de urgenţă ce se petrecuse, în timp ce ei îşi conectau echipamentul de diagnosticare. TCT dispăruse deja, ştergând orice urmă a prezenţei lui, iar SecSysul navetei era confuz, dar încă intact, spre deosebire de bietul pilot-robot.

Membrii personalului pentru servicii de urgenţă şi roboţii roiau în mica zonă de îmbarcare. Am reuşit să ne strecurăm printre ei şi să ieşim pe pasarela ce aducea cu un coridor transparent de jur împrejur, care ducea spre portul principal, înainte să se gândească cineva să ne oprească. Descărcasem deja o hartă de pe canalul public şi testam robusteţea sistemului de securitate. De pe pasarelă se vedea peştera, cu niveluri multiple de punţi de aterizare şi câteva navete care veneau şi plecau. La capătul îndepărtat se aflau remorcherele mari, pentru exploataţiile miniere.

Securitatea părea intermitentă şi bazată pe nivelul de paranoia al contractantului care opera în teritoriul prin care treceam. Asta putea fi totodată un avantaj şi o provocare interesantă. Canalul public de informaţii al inelului de tranzit mă avertizase că mulţi oameni purtau arme şi că nu existau scanări în acest sens.

Am ieşit într-un spaţiu comun central, care avea o cupolă înaltă, transparentă, ce permitea vederea spre cavitatea care se arcuia deasupra. Înspre ea erau îndreptate lumini, reliefând filoane minerale colorate.

Am scanat, asigurându-mă că nu ne înregistrează nimic, şi le-am zis clientelor mele să se oprească. Ele m-au privit contrariate, iar eu am spus:

— Persoana cu care urmează să vă vedeţi tocmai a încercat să vă ucidă.

Rami a clipit, Maro a făcut ochii mari, iar Tapan a inspirat, pregătită să argumenteze.

Nu am lăsat-o să vorbească şi am continuat:

— Naveta a fost infectată cu *killware.* A distrus pilotul- robot. Eram în contact cu un prieten care s-a folosit de canalul meu augmentat pentru a descărca un nou modul de pilotaj. Este singurul motiv pentru care nu ne-am prăbuşit.

Un modul ar fi putut aduce naveta pe o orbită sigură, însă nu ar fi fost suficient de sofisticat s-o scoată la capăt cu aterizarea dificilă, făcută totuşi corect. Speram să nu-şi dea seama de asta.

Tapan a închis gura. Şocată, Maro a spus:

— Dar ceilalţi pasageri? Persoana din echipaj! I-ar fi ucis pe toţi?

— Dacă aţi fi fost singurele victime, motivul ar fi fost evident.

Îmi dădeam seama că începeau să înţeleagă, aşa că am continuat:

— Ar trebui să vă întoarceţi imediat la inelul de tranzit.

Verificasem pe canalul public graficul de transport. Exista o navetă publică şi pleca în unsprezece minute. Dacă se mişcau repede, Tlacey nu ar fi avut timp să le găsească şi să infecteze naveta.

Tapan şi Maro au privit-o pe Rami. A ezitat, apoi şi-a încleştat maxilarul şi a spus:

— Rămân. Plecaţi voi.

— Nu, a spus Maro. Nu te părăsim.

— Rămânem împreună, a adăugat Tapan.

Lui Rami aproape că i-a căzut faţa, fiindcă susţinerea

lor o slăbise mai mult decât perspectiva morţii. S-a controlat şi a încuviinţat scurt. S-a uitat la mine şi a spus:

— Rămânem.

Nu am reacţionat vizibil, fiindcă sunt obişnuit cu clienţi care iau decizii proaste şi avusesem parte de mult exerciţii în controlarea expresiei mele.

— Ar trebui să anulaţi întâlnirea. V-au pierdut urma când naveta nu a andocat în locul planificat. Trebuie să vă păstraţi avantajul.

— Avusesem o înţelegere şi stabiliserăm o întrevedere! a protestat Tapan. Este singura modalitate prin care ne putem redobândi rezultatele muncii.

Da, vreau deseori să-mi scutur bine clienţii. N-o fac niciodată.

— Tlacey nu intenţionează să vă înapoieze datele. V-a ademenit aici ca să vă ucidă.

— Da, dar... a început Tapan.

— Tapan, taci şi ascultă, a întrerupt-o Maro, exasperată.

Rami părea decisă, dar a întrebat:

— Ce ar trebui să facem?

Teoretic, nu trebuia să devină problema mea. Eram aici acum, şi nu mai aveam nevoie de ele. M-aş fi putut pierde în mulţime, lăsându-le să se descurce singure cu fostul lor angajator.

Cu toate astea, erau clientele mele. Chiar şi după ce îmi distrusesem modulul administrator, mi s-a părut imposibil să abandonez cliente pe care le alesesem chiar eu. Încheiasem, ca agent liber, o înţelegere. Nu puteam pleca. Mi-am internalizat oftatul.

— Nu vă puteţi întâlni cu Tlacey la sediul companiei. Alegeţi voi locul.

Nu era ideal, însă trebuia să ne descurcăm.

Clientele mele au ales un loc în care se servea mâncare, în centrul portului. Se afla pe o platformă înaltă, cu display-uri care pluteau deasupra, făcând reclamă la diverse servicii portuare şi ale contractanţilor sau prezentând informaţii despre exploataţiile miniere.

Display-urile aveau rol şi de camere de înregistrare, aşa că zona era frecventată de cei care organizau întâlniri de afaceri.

Rami, Tapan şi Maro aleseseră o masă şi se jucau, stresate, cu băuturile pe care le comandaseră de la unul dintre roboţii care se deplasau printre mese. Contactaseră compania printr-un canal de comunicare şi aşteptau să ajungă un reprezentant.

Sistemul de securitate din acest spaţiu public era mai sofisticat decât SecSysul navetei, dar nu cu mult. Puteam să monitorizez traficul de urgenţă şi să primesc imagini de la camerele îndreptate spre zona adiacentă. Aveam încredere. Mă aflam la trei metri de masă, prefăcându-mă că urmăream anunţurile de pe display-uri şi examinând harta exploataţiilor pe care o găsisem pe canalul public. Erau marcate multe situri abandonate, ca şi nişte tunele de metrou care păreau să nu ducă nicăieri. Puţul Ganaka trebuia să fie unul dintre ele.

TCT mi-a transmis prin cască:

Trebuie să existe o arhivă de informaţii accesibilă. Datele mai conţin probabil localizarea Puţului Ganaka. Absenţa lui ar fi prea izbitoare pentru cercetători.

Asta depindea de cercetători. Cineva care lucra în domeniul materialelor sintetice s-ar fi preocupat, în mod evident, de locul în care se găseau, însă nu neapărat şi de unde le extrăgea compania sau de ce nu se mai afla în zonă. Indiferent cine îndepărtase de pe hartă Puţul Ganaka, ar fi încercat să-i ascundă existenţa de eventualii jurnalişti curioşi, nu să o

şteargă complet din memoria populaţiei.

Datele lui TCT fuseseră corecte. Pe satelitul acesta existau şi alte SecUnităţi. Harta afişa siglele a cinci companii de explorare care ofereau spre închiriere SecUnităţi, inclusiv a mea, în şapte dintre cele mai îndepărtate exploataţii, unde încă se făceau săpături după zăcăminte minerale. Se aflau acolo pentru a-i apăra de hoţi pe clienţi şi pentru a-i împiedica pe mineri şi pe alţi angajaţi să-şi facă rău unii altora, ca parte din garanţie. Nicio SecUnitate nu ar fi călătorit prin port altfel decât ca încărcătură, în lăzi de transport sau în rezerve pentru reparaţii, aşa că măcar pentru asta nu era cazul să-mi fac griji. Configuraţia mea modificată putea păcăli oameni, obişnuiţi sau augmentaţi, însă nu şi SecUnităţi.

Dacă mă observau, şi-ar fi alertat SecSystemele. N-ar fi avut de ales. Şi nici n-ar fi vrut să aleagă. Dacă ştia cineva cât de periculoase erau SecUnităţile rebele, acelea erau celelalte SecUnităţi.

Atunci am simţit ping-ul.

Mi-am spus că îl confundasem cu altceva. Apoi s-a repetat.

Ceva căuta SecUnităţi. Nu roboţi, ci SecUnităţi în mod special – şi era aproape. Nu-mi dăduse ping direct, deşi, dacă aş fi avut un modul administrator funcţional, aş fi fost obliga să răspund.

Trei oameni s-au apropiat de masa la care stăteau clientele mele. Rami a şoptit pe canalul de comunicare:

— Aceea e Tlacey. Nu mă aşteptam să vină chiar ea.

Doi dintre oameni erau nişte bărbaţi masivi, iar unul dintre ei a iuţit pasul pentru a ajunge la masă. Maro îl văzuse şi, după expresia feţei, ştiam că nu avea să fie un salut călduros. Scanările mi-au arătat că era înarmat.

M-am plasat între el şi masă. I-am proptit o mână în

piept şi am spus:

— Stop.

În majoritatea contractelor, până aici îmi era permis să am contact cu un om. Dar aţi fi surprinşi cât de des funcţiona. Era adevărat, însă, că asta se petrecea când purtam armură şi o cască opacizată. Să port genul de haine cu care se îmbracă oamenii, să am descoperit chipul meu uman era un lucru complet diferit. Dar nu mi-ar fi putut face rău lovindu-mă şi nu-şi scosese încă arma.

L-aş fi putut rupe în bucăţele, ca pe o foaie de hârtie.

El nu ştia asta, însă trebuia să-şi fi dat seama, după privirea mea, că nu-mi era teamă de el. Am verificat camera de securitate, să-mi studiez înfăţişarea, şi am decis rapid că părea a unui om plictisit. Nu era ceva neobişnuit, fiindcă aproape mereu arătam tracasat în timp ce-mi făceam meseria, doar că era imposibil să-ţi dai seama dacă purtam armură.

S-a regrupat vizibil şi a spus:

— Tu cine dracu’ eşti?

Clientele mele îşi împinseseră scaunele în spate şi se ridicaseră în picioare.

— Este consultantul nostru de securitate, a intervenit Rami.

Bărbatul a făcut un pas în spate şi s-a uitat, nesigur, la ceilalţi doi, la a doua gardă de corp şi la Tlacey, care era o femeie augmentată.

Fără să mă mişc, am lăsat braţul jos. Aş fi putut să trag în toţi trei, însă acesta părea cel mai rău scenariu, cel puţin pentru mine. Oamenii pot rata o mulţime de mici indicii, iar capacitatea mea de a acţiona arme energetice din braţe era un semnal de alarmă. Mi-am abătut puţin atenţia, cât să scanez camera de securitate şi să aflu ce îmi trimisese acel ping.

Am surprins o imagine pe o cameră aflată vizavi de

zona publică, din apropierea unuia dintre tunelurile de intrare. Silueta care se afla lângă zona publică nu se potrivea cu aşteptările mele şi a trebuit să o revăd înainte să înţeleg. Nu purta armură, iar configuraţia sa fizică nu se potrivea cu standardele SecUnităţilor. Avea mult păr, argintiu cu vârfuri albastre şi mov, prins la spate şi împletit ca al lui Tapan, dar într-un model mult mai complicat. Trăsăturile îi erau diferite de ale mele, însă toate trăsăturile Unităţilor sunt diferite, alocate aleatoriu pe baza materialului uman donat care se foloseşte pentru părţile organice. Avea braţele goale şi nu sesizam nici metal, nici portarmă. Nu era o SecUnitate.

Aveam în faţă un sexbot.

Nu aceasta este denumirea oficială, mi-a transmis TCT.

Denumirea oficială este ConfortUnitate, dar toată lumea ştia ce însemna asta.

Sexboţilor nu le este permis să circule fără ordin în zonele destinate oamenilor, nu mai mult decât AsaSinţilor. Cineva trebuia să-l fi trimis acolo.

TCT m-a înghiontit virtual suficient de tare ca să mă facă să tresar. Mi-am revenit şi am dat înregistrarea înapoi puţin, ca să ajung la zi cu ce se întâmpla.

Tlacey făcuse un pas în faţă.

— Şi de ce aveţi nevoie de un consultant de securitate?

Rami a inspirat adânc. I-am ascuns canalul, am securizat o conversaţie privată între ea, Tapan şi Maro şi i-am zis:

Nu răspunde. Nu pomeni despre atentatul din navetă. Rămâi la subiect.

A fost un impuls. Tlacey venise aici aşteptându-se la o confruntare, de aceea adusese gărzi de corp înarmate Acum aveam un avantaj. Noi încă trăiam, iar ei erau dezorientaţi şi ar fi trebuit să menţinem situaţia

favorabilă în care ne aflam.

Rami a expirat, a marcat pe canal că pricepuse şi a spus:

— Suntem aici să discutăm despre documentele noastre.

Maro, care-şi dăduse seama ce încercam să fac, i-a comunicat lui Rami:

Continuă. Nici să nu-i laşi să se aşeze.

Părând mai încrezătoare, Rami a continuat:

— Ştergerea rezultatelor muncii noastre nu făcea parte din contract. Dar vom fi de acord ca în schimbul documentelor să restituim suma primită la angajare.

Pe camerele de securitate, am văzut sexbotul întorcându-se şi părăsind zona publică prin tunelul din spatele său.

— Toată bonificaţia? a întrebat Tlacey.

Era clar că nu se aşteptase ca ele să fie de acord.

— Am deschis un cont la Umro. Putem să transferăm suma de îndată ce ne daţi documentele, a intervenit Maro.

Am observat-o pe Tlacey şuşotind ceva pe canalul ei privat. Garda de corp rămasă s-a dat înapoi. Tlacey a luat loc pe un scaun la masa clientelor mele. După o clipă, Rami s-a aşezat, urmată de Tapan şi de Maro.

Mi-am menţinut o parte din atenţie asupra negocierilor şi am revenit la canalul public. Am început să extrag date despre istoric, căutând orice activitate neobişnuită din perioada în care îmi executasem contractul aici.

În timp ce clientele mele vorbeau, iar eu sortam datele şi TCT mi se uita din nou peste umăr, priveam şi camerele de securitate. Am mai notat două potenţiale ameninţări care au pătruns în zonă. Erau oameni augmentaţi. Mai notasem alte trei potenţiale ameninţări care stăteau deja la mese apropiate. (Toate trei prezentau o lipsă de atenţie ciudată faţă de

confruntarea care avea loc aproape de centrul zonei acesteia. Ceilalţi oameni, atât obişnuiţi cât şi augumentaţi, din imediata apropiere o urmăriseră cu o curiozitate făţişă sau discretă.)

TCT m-a înghiontit. *Văd,* i-am spus. Căutarea revelase o serie de anunţuri postate în jurul perioadei potrivite. Erau avertizări cu privire la modificările transporturilor de materii prime şi de provizii către exploataţii care ar fi putut cauza devieri ale rutelor de metrou pentru pasageri. (Metroul era un sistem de tranzit de mici dimensiuni, care ducea pasagerii dintr-un loc în altul, în port şi în centrele de servicii, şi deţinea linii private, care mergeau la cele mai apropiate exploatări miniere.) Anunţuri ulterioare menţionau o nouă rută, care fusese construită pentru a compensa devierile.

Asta era. Citind printre rânduri, îţi dădeai seama că furnizorii de servicii trebuiseră să construiască o nouă rută de metrou pentru a ocoli tunelurile care duseseră la o exploatare minieră închisă brusc. Trebuia să fie Puţul Ganaka.

Alte închideri de puţuri fuseseră însoţite de articole de interes local şi de un interes excesiv pe canalele sociale, privind solicitările de faliment şi efectul asupra companiilor de servicii asociate. Nu exista nimic de genul acesta despre închiderea Puţului Ganaka. Cineva plătise ca acele postări să fie şterse de pe canalul public.

Conversaţia se apropia de o concluzie. Tlacey s-a ridicat, a făcut un semn din cap spre clientele mele şi s-a îndepărtat de masă. Expresia lui Rami dezvăluia îndoială. Maro părea posomorâtă, iar Tapan, undeva între confuză şi supărată.

Am oprit căutarea şi m-am apropiat de masă. Privind-o pe Tlacey plecând, Rami a spus:

— A fost o idee proastă să venim aici.

— Dar a zis că mâine... a protestat Tapan.

Maro a clătinat din cap.

— Ne-a minţit. Nu ne va înapoia documentele. Dacă avea de gând s-o facă, ni le-ar fi adus aici. Ne-ar fi spus pe canalul de comunicare, în timp ce ne aflam pe inelul de tranzit. Nu am crezut în varianta atentatului, dar acum... a încheiat uitându-se la mine.

Urmăream pe camerele de securitate lista posibilelor ameninţări.

— Trebuie să plecăm, am spus. Vorbim despre asta în altă parte.

Când am plecat, una dintre ameninţările acelea s-a ridicat să ne urmeze. I-am indicat lui TCT să fie cu ochii pe celelalte, în cazul în care nu erau doar martori inocenţi adânciţi în canalele lor astfel încât să nu remarce nimic.

Am marcat pe harta staţiei câteva rute posibile şi am ales una ce străbătea un tunel pietonal care cotea dinspre principalele zone locuite. Existau mai multe căi de acces de-a lungul ei, care dădeau spre diverse staţii de metrou, însă nu era o rută foarte circulată. Am accesat canalul lui Rami şi i-am spus să meargă spre interschimb, unde se afla hotelul. Ascultând, Maro a şoptit:

— Nu ni-l putem permite.

Nu veţi sta acolo, le-am spus pe canal. Broşura de pe canalul public promitea o zonă comună cu securitate maximă şi acces rapid la metrou către rampele de lansare a navetelor publice.

Am ajuns la tunel. Era lat de aproape zece metri şi înalt de patru, suficient de bine luminat pentru a merge în centru, însă marginile erau umbrite de tuneluri întunecate, ramificate. Existau camere de securitate, dar sistemul care le monitoriza nu era sofisticat. Compania s-ar fi alarmat dacă ar fi ştiut despre riscurile la care erau expuşi clienţii cu garanţii

şi despre oportunităţile ratate de a asculta conversaţiile private.

Mai treceau oameni prin tunel. Unii erau mineri cu salopete şi jachete având logouri ale diverselor exploataţii, însă majoritatea purtau haine de lucru civile, fiind tehnicieni sau lucrători pentru companiile de întreţinere. Se mişcau repede şi rămâneau grupaţi.

După opt minute de mers, majoritatea celorlalţi oameni din tunel s-au îndreptat spre unul dintre punctele de acces ale metroului. Le-am spus pe canal: *Continuaţi să mergeţi şi nu vă opriţi. Ne întâlnim în hol.* M-am retras într-unul dintre tunelurile secundare mai întunecate. Clientele mele au continuat să se deplaseze şi nu s-au uitat înapoi la mine, deşi mi-am dat seama că Tapan şi-ar fi dorit asta.

Am observat pe cameră că Posibila Ameninţare/Noua Ţintă îşi croia drum prin tunel, cu pas iute. I s-au alăturat doi oameni, acum numiţi Ţinta Doi şi Ţinta Trei. Au trecut de mine, iar eu am părăsit accesul spre metrou şi i-am urmărit de la distanţă. I-am scanat de arme energetice şi nu am identificat nimic. Toate cele trei Ţinte purtau jachete şi pantaloni cu buzunare laterale adânci. Am marcat câteva locuri în care ar fi putut ascunde cuţite sau bastoane extensibile.

Când mi-au văzut clientele, Ţintele au încetinit, însă au continuat să reducă distanţa dintre ele. Ştiam că raportau cuiva prin canal, cerând instrucţiuni. Oricine era, nu avea control asupra camerelor de securitate – cel puţin nu încă.

Am rămas pe urmele lor, privind ţintele cu ochii mei, prin camerele de securitate, privindu-mă şi pe mine ca să mă asigur că nu atrăgeam atenţia şi că nu mă urmărea nimeni. TCT a păstrat tăcerea, deşi îmi dădeam seama că era interesat să mă vadă la treabă.

Apoi ultimul grup de mineri dintre mine şi Ţinte s-a

îndreptat către un tunel de acces la metrou. Ne aflam într-o curbă a tunelului şi nu mai era nimeni între clientele mele şi următoarea curbă aflată la vreo cincizeci de metri în faţă, iar camerele de securitate îmi arătau că în spatele meu nu era nimeni. Trebuia să sfârşesc odată cu asta. M-am întors în accesul spre metrou, în spatele minerilor.

M-am oprit la capătul accesului, în timp ce minerii urcau în capsulă. Uşa a fâşâit când s-a închis şi capsula a plecat. Pe camera de securitate, Ţinta Doi vorbea cu cineva. Pe urmă canalul camerei s-a întrerupt.

Am revenit în tunel şi am început să alerg.

Era un risc calculat, fiindcă nu puteam să mă mişc la viteză maximă fără a se observa că nu eram uman. Dar am reuşit să ajung fix când Ţinta Unu a prins-o pe Rami de mâneca jachetei. I-am rupt braţul şi l-am lovit cu cotul în bărbie, apoi l-am aruncat în Ţinta Doi, care se întorsese spre mine cu cuţitul cu care se pregătea s-o atace pe Maro. Ţinta Doi a înjunghiat-o accidental (aşa cred; poate doar nu le păsa unul de celălalt) pe Ţinta Unu. Ţinta Doi s-a împleticit într-o parte, iar eu i-am dat drumul Ţintei Unu şi i-am rupt rotula Ţintei Doi. Ţinta Trei avusese timp să-şi ridice bastonul şi m-a lovit în partea stângă a capului şi în umăr, ceea ce e adevărat că m-a enervat puţin, însă fusesem lovit mai tare de roboţi cărăuşi, desigur din greşeală. Am parat a doua lovitură cu braţul stâng, i-am rupt clavicula dintr-o mişcare şi i-am zdrobit şoldul din alta.

Avusese noroc că nu mă enervasem mai tare.

Toate cele trei Ţinte zăceau pe podea, iar Doi era singura conştientă încă, deşi se ghemuise şi scâncea. M-am întors spre clientele mele.

Rami îşi acoperise gura cu mâna, Maro încremenise, iar Tapan îşi ridicase braţele în aer. Am spus pe canal: *Mergeţi la hotel şi aşteptaţi-mă la recepţie. Nu fugiţi, ci mergeţi firesc.*

Maro şi-a revenit prima. A încuviinţat ferm, a apucat-o pe Rami de braţ şi a înghiontit-o pe Tapan în umăr. Rami s-a întors să plece, însă Tapan a spus:

— Securitatea?

Ştiam ce întreba.

— Au spus cuiva să închidă camerele. De aceea trebuie să plecaţi acum.

Canalul public de pe inelul de tranzit anunţase că aici nu exista securitate generală, însă companiile ce asigurau securitatea diverselor servicii şi a contractanţilor trebuiau să-şi asume răspunderea pentru zonele publice cele mai apropiate de teritoriul lor. Locul acesta fusese, evident, calculat cu grijă, ca să se afle în afara domeniului de asistenţă imediată, de către oricine ajutase Ţintele oprind canalul camerelor. Nu mă aşteptam la un răspuns imediat, însă trebuia să ne mişcăm relativ iute.

Rami a şoptit:

— Haideţi!

Apoi au plecat, mergând repede, dar fără să alerge.

M-am întors spre Ţinta conştientă încă şi i-am aplicat presiune pe artera gâtului, până a leşinat.

Am pornit şi eu, la pas normal. Pătrunsesem suficient de adânc în sistemul videocamerelor ca să şterg memoria temporară de pe camerele din faţa şi din spatele celei dezactivate. Asta avea să ajute la muşamalizarea problemei dacă încerca cineva să-şi dea seama ce se întâmplase. Totuşi Tlacey mă văzuse şi avea să ştie. Speram doar să mă asculte copiii, măcar de data asta.

♦

Am ajuns în zona de interschimb, unde se intersectau tuneluri de acces şi staţii de metrou. Existau aici multe standuri care vindeau mâncare ambalată, interfeţe de alimentare, articole cosmetice şi alte obiecte care le plăceau oamenilor. Nu era

aglomerat, dar traficul pietonal era continuu. Intrarea hotelului se afla în partea îndepărtată.

Holul era construit pe platforme care aveau vedere spre sculptura holografică a unui abis, umplut cu o structură cristalină care creştea din pereţi. Din informaţiile transmise prin flux reieşea că scopul era educativ, însă mă îndoiam sincer că minele de pe RaviHyral arătau astfel. Mai ales după ce roboţii mineri ajungeau la ele.

Clientele mele se aflau pe aceeaşi platformă cu zona de cazare, aproape de balustrada care înconjura hăul artificial, şezând pe o canapea rotundă, fără spătar, care arăta mai degrabă a obiect decorativ decât a mobilă.

M-am postat în faţa lor.

— Voiau să ne omoare, a spus Rami muşcându-şi buzele.

— Din nou, am precizat.

— Te-am crezut în ceea ce priveşte naveta. Te-am crezut...

— Dar acum ai văzut cu ochii tăi.

Ştiam ce voia să spună. Era o diferenţă imensă între a şti că s-a întâmplat ceva şi a vedea asta. Chiar şi pentru SecUnităţi.

Maro s-a frecat la ochi.

— Da, am fost nişte idioate. Tlacey nu avea de gând să primească bonusul în schimbul documentelor.

— Nu, nu avea, am confirmat.

Rami i-a dat un ghiont.

— Ai avut dreptate.

Maro a părut şi mai deprimată.

— Nu-mi doream aşa ceva.

— Suntem terminate, a zis Tapan disperată.

Rami a înconjurat-o cu braţul.

— Suntem în viaţă. Acum ce facem? a întrebat uitându-se la mine.

— O să vă scot de aici.

Capitolul 6

Le-am dus mai întâi prin zona de lansare a navetei publice, apoi ne-am îndreptat către docurile private. Verificând graficele de transport, TCT scanase deja o posibilă cursă. Era proprietate privată, însă frecvenţa călătoriilor spre şi dinspre inelul de tranzit sugera un antreprenor care oferea curse private în schimbul unei plăţi cash.

Presupunerea s-a dovedit corectă şi avea să le permită lui Rami, Maro şi Tapan să plece fără să-şi scaneze garanţiile de angajare. Probabil ar fi fost mai sigur, în acel moment, să le îmbarc într-o navetă publică, atâta vreme cât nu exista un aviz prealabil despre cea pe care o alegeau. *Killware-ul* nu putea pătrunde prin fluxul informativ pentru a infecta o navetă – existau prea multe elemente de protecţie. Cine plănuise să ne ucidă pe noi la sosire livrase *killware*-ul direct, printr-un port de date care se afla în carlinga navetei.

Însă eu sunt programat să fiu paranoic. Această navetă privată avea nu doar avantajul anonimităţii, ci şi al unui pilot uman augmentat, care îl putea înlocui pe robot dacă se întâmpla ceva în timpul zborului. Plus TCT, care se dădea deja bine pe lângă respectivul pilot şi urma să supravegheze naveta pe durata scurtei călătorii. (Concepţia lui TCT despre „a se da bine” era destul de arogantă şi trebuise deja să intervin o dată, ca să-l asigur pe pilotul robot că transportorul mare şi rău nu avea să-i facă rău.)

— Nu vii cu noi? a întrebat Rami.

Ne aflam deja în zona de îmbarcare. Docurile private erau mici şi întunecoase în comparaţie cu cele ale Autorităţii Portuare, cu pereţi murdari şi cu unele

dintre lămpile de pe tavanul stâncos sparte sau arse. Oameni şi câţiva boţi se mişcau pe pasarela de deasupra noastră, iar eu urmăream ambele unghiuri ale camerelor de securitate. Naveta se afla pe rampă, iar trapa era deschisă. Un om augmentat mic de înălţime se afla pe rampă şi încasa banii. Şase pasageri se îmbarcaseră deja şi am avut nevoie de mult autocontrol să nu-mi iau clientele pe sus şi să le urc la bord.

Am spus:

— Mai am ceva de investigat aici. Mă întorc la inelul de tranzit când termin.

— Cum te plătim? a întrebat Maro. Ne mai putem permite serviciile tale după... toate astea? *După ce au încercat să ne ucidă,* a adăugat ea pe conexiunea comună.

— Îmi voi verifica profilul de pe canalul social când ajung la Inel, am zis, şi m-am simţit bine, fiindcă îmi amintisem că exista. Trimiteţi-mi o notificare şi o să vă găsesc la întoarcere.

— Vreau să ştiu dacă... a spus Tapan privind în jur. Nu putem rămâne aici, însă nici nu putem renunţa. Munca noastră...

Am oprit-o:

— Uneori, oamenii fac lucruri în privinţa cărora nu poţi interveni. Trebuie să supravieţuiţi şi să mergeţi mai departe.

S-au oprit din vorbit şi m-au privit. Asta m-a făcut să mă emoţionez şi am trecut imediat la imaginile de pe cea mai apropiată cameră de securitate, ca să ne pot privi dintr-o parte. O spusesem cu mai multă emfază decât intenţionasem, însă aşa stăteau lucrurile. Nu eram sigur de ce cuvintele mele avuseseră un asemenea impact asupra lor. Poate sunase de parcă aş fi ştiut despre ce vorbeam. Probabil că cele două tentative de asasinat mă făcuseră să mă exprim astfel.

Strângând din buze, Maro a încuviinţat. Ea şi Rami s-au privit una pe cealaltă, iar Rami a încuviinţat, la rândul ei, cu tristeţe. Maro a spus:

— Trebuie să ne întoarcem la ceilalţi, să găsim împreună o soluţie. Să căutăm o altă misiune.

Rami a adăugat:

— O vom lua de la capăt. Am făcut-o o dată, putem s-o facem din nou.

Tapan părea că vrea să protesteze, însă era prea deprimată s-o mai facă.

Voiau să-şi ia rămas-bun şi să-mi mulţumească, aşa că le-am însoţit spre rampă şi am privit-o pe Rami plătind pentru călătorie cu un card de valută forte.

Au urcat la bord, trapa s-a închis, iar canalul navetei a semnalat modul post-îmbarcare, aşteptând permisiunea de plecare. M-am întors pe peronul de acces, îndreptându-mă spre calea de deplasare. Trebuia să iau metroul spre zona în care se produsese devierea din tunel şi să caut Puţul Ganaka. Era o uşurare să-mi ştiu clientele plecate şi în siguranţă. Însă mi se părea ciudat să fiu din nou singur, lucrând doar pentru mine.

M-am îndreptat spre metrou şi m-am urcat în prima capsulă care s-a oprit. Fiecare capsulă avea locuri pentru douăzeci de persoane. Gravitaţia era ajustată în interior, pentru a compensa mişcarea. M-am aşezat alături de cei şapte oameni aflaţi deja la bord, apoi l-am auzit pe TCT spunându-mi: *Naveta a fost lansată. Îţi voi monitoriza canalul, însă atenţia mea va fi îndreptată, în principal, spre ea.*

Am luat la cunoştinţă. Încercam să înţeleg de ce mă simţeam atât de nelalocul meu. Mă aflam într-un spaţiu mic şi înghesuit, alături de oameni – da. Îmi lipseau dronele – da. Transportorul meu ticălos şi gigantic destinat cercetării era prea ocupat să mă plâng lui – da. Trebuia să mă concentrez pe ce aveam

de făcut, deci nu mă puteam uita la seriale – da. Dar nu toate acestea mă neliniştеau în mod deosebit. Nu mă achitasem prea bine de sarcina pe care mi-o asumasem faţă de clientele mele. Avusesem ocazia şi eşuasem. Ca SecUnitate, aveam responsabilitatea securităţii clienţilor mei, dar nu şi autoritatea de a face altceva decât sugestii şi de a încerca să folosesc reglementările companiei incluse într-un SecSystem pentru a trece peste prostia sinucigaşă a oamenilor şi peste impulsurile lor pentru omucidere. De data asta, avusesem şi răspundere, şi autoritate, dar tot dădusem greş.

Mi-am spus că rămăseseră în viaţă, doar că nu le redobândisem proprietatea, ceea ce de fapt nici nu făcuse obiectul înţelegerii noastre. Însă nici acest gând nu m-a ajutat.

Am coborât din metrou la capătul traseului. Aici se afla o reţea de tuneluri care, conform hărţii, ducea către diverse puncte de acces la metroul privat care mergea spre puţurile de mină îndepărtate. Doar câţiva oameni au coborât aici şi toţi s-au îndreptat imediat spre tunel, pentru a lua din interschimb cel mai apropiat metrou. Eu am pornit în direcţia opusă.

Mi-am petrecut ora următoare spărgând videocamere şi bariere de securitate, strecurându-mă în şi din tuneluri jumătate terminate, multe având marcaje de avertizare în privinţa calităţii aerului. În final, am localizat unul care prezenta dovezi de utilizare anterioară ca acces minier. Era suficient de încăpător pentru roboţii cărăuşi de mari dimensiuni, iar camerele şi luminile nu funcţionau. L-am străbătut căţărându-mă peste moloz şi resturi metalice şi am simţit că pierd semnalul canalului public.

M-am oprit şi am verificat comunicarea cu TCT, însă nu receptam decât paraziţi. Nu m-am gândit că ar fi fost o încercare voită de a-mi bloca legătura cu restul

exploataţiei. Mă mai confruntasem cu întreruperi ale căilor de comunicaţie, însă situaţia de faţă era diferită. Credeam că tunelul era atât de adânc, încât comunicarea şi canalele aveau nevoie de relee puternice pentru a pătrunde, iar acelea nu mai funcţionau. Ceva din faţa noastră încă avea putere, pentru că recepţionam semnale intermitente, toate avertismente automate. Am continuat să merg.

Trebuia să deschid o altă barieră de securitate, însă dincolo de ea am găsit acces la metroul pentru marfă şi am reuşit să deschid uşa glisantă. Un metrou mic, pentru pasageri, era încă acolo. Nu mai fusese utilizat de multă vreme, suficient pentru ca apa şi mizeria de pe mochetă să se amestece şi să formeze ceva buretos. Mi-am croit drum spre compartimentul din faţă, unde se aflau comenzile manuale de urgenţă. Acumulatorii aveau încă putere, însă nu multă. Fuseseră lăsaţi acolo, murind încet în întuneric, în timp ce orele se scurgeau lent.

Nu că m-aş fi simţit morbid sau ceva asemănător.

Am verificat, să mă asigur că nu exista securitate activă ataşată, apoi am pornit vehiculul. A mârâit, trezindu-se la viaţă, s-a ridicat de la pământ şi a pornit prin tunel, în beznă, urmându-şi ultima rută programată. M-am aşezat pe banchetă şi am aşteptat.

♦

În cele din urmă, scanările metroului au surprins un blocaj în faţă şi au lansat un cod de alarmă. Aveam cinci episoade din diverse seriale de genul dramă, două comedii, o carte despre istoria explorării vestigiilor extraterestre de pe Inelul Corporaţiei şi un concurs de artă în mai multe părţi de pe Terţiarul Belal 11, toate puse pe pauză, însă, de fapt, mă uitam la episodul 206 din *Luna-sanctuar,* pe care-l văzusem deja de douăzeci şi şapte de ori. Da, eram uşor agitat. Când metroul a început să încetinească, m-am ridicat.

Lumini străluceau pe un şir de baricade metalice, marcaje strălucitoare pulverizate cu spray, trimiţând explozii de avertizare pe canalul meu. Pericol de radiaţii, pericol de avalanşă de pietre, pericol de deşeuri biologice toxice. Am deschis uşa de urgenţă şi am sărit pe pietriş. Scanam după amprente energetice şi mi-am ajustat vederea pentru a putea zări ceva dincolo de vopseaua strălucitoare. Am văzut o spărtură la vreo trei metri mai în faţă. Era mică, dar nu trebuia să-mi smulg vreo articulaţie ca să mă strecor.

Am mers prin tunel până la peronul care făcuse parte din accesul pasagerilor la metrou. Existau acolo câteva uşi înalte de zece metri, suficient de mari pentru ca vehiculele şi cei mai masivi roboţi cărăuşi să poată manevra prin ele şi ca încărcăturile de materii prime să iasă. Accesul pentru pasageri avea încă extins dispozitivul pentru descărcarea mărfurilor şi m-am folosit de el ca să ajung pe peronul înalt. Totul era acoperit cu un strat de praf umed, care nu prezenta urme recente. Lăzile sigilate ale unei livrări de provizii, având imprimate pe ele logourile diverşilor contractanţi, încă erau stivuite pe platformă. O mască de oxigen stricată zăcea lângă ele. Părţile mele umane experimentau furnicături reci, defel confortabile. Locul ăsta era înfiorător. Mi-am reamintit că ceea ce avusese acest impact cumplit asupra locului fusesem, probabil, chiar eu.

Cumva, asta nu m-a ajutat.

Nu exista suficientă energie pentru a mişca uşile, însă deschiderea manuală a accesului pasagerilor funcţiona. Nici pe coridor nu ardea vreo lampă, dar pereţii erau brăzdaţi cu parcaje strălucitoare, menite să-i ghideze pe oameni spre Exterior, în cazul unei situaţii catastrofale. Unele păliseră deja, din cauza vechimii, în timp ce altele deveneau tot mai şterse. Lipsa oricărei activităţi pe canal, cu excepţia vopselei

de avertizare, era uşor iritantă. Mă tot gândeam la habitatul DeltFall şi eram bucuros că-l făcusem pe TCT să-mi ajusteze portul de date.

Am urmat coridorul spre sala centrală a exploataţiei. Era o zonă largă, acoperită de o cupolă, întunecoasă, cu excepţia marcajelor care se ştergeau de pe sol. Nu existau rămăşiţe umane, fireşte, însă peste tot erau împrăştiate resturi de materiale, unelte, chiar şi o bucată dintr-un braţ de robot cărăuş. Deschideri către coridoare, ca nişte peşteri negre, se ramificau în toate direcţiile. Nu simţeam să mai fi fost aici; nimic nu-mi era familiar. Am identificat pasajele care duceau către puţul minier, apoi coridoarele care se îndreptau spre birouri. De acolo se ajungea la depozitul de echipament.

Oprirea sursei auxiliare pentru situaţii în caz de urgenţă deblocase totul, însă cei care curăţaseră după aceea închiseseră uşile, aşa că a trebuit să împing cu putere una, ca să se redeschidă. Dincolo de staţiile de mentenanţă pentru roboţii cărăuşi am găsit camera de securitate. Am intrat şi am încremenit. În lumina difuză, printre lăzile goale ce ar fi trebuit să conţină arme, care erau goale, şi panourile lipsă din podea, acolo unde se aflase dispozitivul de reciclare, se vedeau forme cunoscute. Rezervele erau încă acolo.

Erau zece, aliniate la perete. Cutii mari şi netede, albe, pe suprafaţa cărora sclipeau marcajele. Nu ştiam de ce îmi scădea capacitatea de performanţă, de ce îmi era atât de dificil să mă mişc. Apoi mi-am dat seama care era motivul: credeam că ceilalţi se aflau încă acolo.

Era un gând complet iraţional, care l-ar fi făcut pe TCT să-şi formeze o părere proastă despre abilităţile mentale ale constructelor. Nimeni nu ar fi lăsat acolo SecUnităţi. Eram prea scumpe, prea periculoase să fim abandonate. Dacă nu fusesem încuiat într-una dintre

aceste rezerve, cu partea organică a creierului visând şi cu restul neajutorat şi inert, atunci nici ceilalţi nu trecuseră pe aici.

Totuşi, a fost dificil să mă forţez să traversez camera şi să deschid prima uşă.

Patul de plastic din interior era gol – alimentarea cu energie electrică fusese întreruptă demult. Am deschis manual fiecare uşă.

Am făcut un pas înapoi când am ajuns la ultima. Voiam să-mi îngrop faţa în mâini, să mă aşez pe podea şi să mă afund în serialele mele, însă nu am făcut-o. După douăsprezece secunde foarte lungi, intensitatea sentimentului a scăzut.

Nici măcar nu ştiam de ce venisem aici. Trebuia să caut dispozitive de stocare a datelor, înregistrări lăsate în urmă. Am verificat dulapurile pentru arme, să mă asigur că nu era nimic la îndemână, de pildă nişte drone, însă erau goale. Pe un perete se zăreau urmele unui incendiu şi lângă una dintre rezerve, ca urmare a exploziei unui proiectil, se formase un mic crater. M-am întors la birouri.

Am găsit centrul de control al exploataţiei. Peste tot erau împrăştiate bucăţi de display-uri sparte, scaune răsturnate, interfeţe zdrobite de podea, iar un pahar de plastic se afla pe o consolă, netulburat, aşteptând ca cineva să-l golească de conţinut. Oamenii nu au posibilitatea de a lucra complet pe canal cu imputuri multiple, aşa cum pot eu sau roboţi ca TCT. Unii oameni augmentaţi au interfeţe implementate, care le permit asta, însă nu toţi oamenii doresc să le fie înfipte în creier diverse lucruri. Aşa că au nevoie de aceste suprafeţe pentru proiecţiile necesare muncii în echipă. Dispozitivul de date extern ar fi trebuit să fie conectat undeva aici.

Am ales o staţie, am ridicat un scaun şi am scos kitul pe care îl împrumutasem din depozitul echipajului lui

TCT, aducându-l cu mine într-un buzunar lateral al pantalonilor. (Armura nu are buzunare, deci punct marcat în favoarea hainelor obişnuite omeneşti.) Aveam nevoie de o sursă de alimentare pentru a face staţia operabilă, dar, din fericire, existam eu.

Am folosit setul de instrumente pentru a deschide un port pe arma energetică din antebraţul meu drept. A fost o intervenţie delicată, pentru că a trebuit să folosesc o singură mână, dar fusesem nevoit să fac operaţiuni mult mai dificile. Am folosit un cablu de reţea pentru a mă conecta la sursa de alimentare de urgenţă a consolei, iar staţia s-a activat. Nu puteam deschide canalul pentru a o controla direct, însă am atins proiecţia sclipitoare şi am obţinut acces la memoria sistemelor de securitate. Fusese ştearsă, dar mă aşteptam la asta.

Am ţinut cont de faptul că poate nu tehnicienii companiei şterseseră SecSystemul, aşa că am verificat şi celelalte dispozitive. Compania dorea să înregistreze tot: munca de pe canale, conversaţiile, pentru a exploata datele. Multe informaţii erau inutile şi erau şterse, însă SecSystemul trebuie să le păstreze până când roboţii căutători de date le verifică pe toate, aşa că SecSystemul fură adesea spaţiu de stocare temporar neutilizat de la alte sisteme.

Şi iată fişierele, înghesuite în spaţiul de stocare al MedSystemului pentru descărcări procedurale nestandardizate. [Probabil, dacă MedSystemul avea brusc nevoie să descarce o procedură de urgenţă pentru un pacient, SecSystemul ar fi mutat fişierele în altă parte, însă, uneori, nu putea acţiona la timp, iar bucăţi de date înregistrate se pierdeau. Dacă eşti o SecUnitate şi te înţelegi bine cu clienţii tăi şi doreşti să păstrezi fără ştiinţa companiei ceva din ce au spus ori au făcut (sau din ce ai spus ori ai făcut tu), este una dintre numeroasele căi prin care poţi face fişierele sa

dispară „accidental”.]

SecSystemul trebuie să fi transferat fişierele chiar înainte de pana de curent. Era mult material şi am trecut peste conversaţii aleatorii şi date privind operaţiunile miniere, apoi am derulat puţin înapoi. Pe canal, doi tehnicieni umani discutaseră despre o anomalie, un cod care nu părea asociat niciunui sistem, dar fusese încărcat pe site. Încercau să-şi dea seama de unde venise şi speculau, înjurând, dacă instalaţia fusese bombardată cu *malware.* Un tehnician spunea că voia să anunţe supervizorul, că trebuiau să izoleze SecSystemul, iar conversaţia s-a încheiat acolo, în mijlocul propoziţiei.

A fost… neaşteptat. Crezusem că o eroare de funcţionare a modulului meu administrator cauzase masacrul numit de companie, eufemistic, „incidentul”. Dar chiar ucisesem alte nouă SecUnităţi, plus toţi roboţii şi orice oameni înarmaţi care ar fi încercat să mă oprească? Nu-mi plăcea ideea. Dacă şi celelalte SecUnităţi suferiseră aceeaşi disfuncţie, trebuia să fi venit de la o sursă externă.

Am salvat conversaţia în propria memorie, am verificat celelalte sisteme, căutând fişiere rătăcite, însă nu am găsit nimic, apoi m-am decuplat de la consolă.

Camera de securitate fusese golită până la ultima piesă. Dar existau şi alte locuri în care puteam verifica. M-am ridicat.

Trecând prin cealaltă uşă, am remarcat punctele de impact din peretele opus, petele de pe podea. Cineva sau ceva capabil încă de a o încasa la nivel mare servise drept ultimă redută acolo, încercând să apere centrul de control. Poate că nu fuseseră afectate toate SecUnităţile.

Pe coridorul din apropierea dormitoarelor am găsit cealaltă cameră de pregătire, cea destinată ConfortUnităţilor.

Înăuntru se aflau patru forme, clar rezerve, însă mai mici. Uşile lor erau deschise, iar paturile de plastic din interior, goale. În colţ era spaţiu pentru un dispozitiv de reciclare, dar nu existau dulapuri pentru arme, iar cele pentru depozitare arătau diferit.

Am rămas în centrul încăperii. Rezervele pentru AsaSinţi erau închise şi nu părea să fi fost funcţionale, ceea ce însemna că niciuna dintre SecUnităţi nu fusese deteriorată şi că toate se aflaseră fie în patrulă, fie de gardă, fie în camera de pregătire, probabil stând şi prefăcându-se că nu se holbau unele la celelalte. Dar rezervele pentru sexboţi erau deschise, asta însemnând că se aflaseră înăuntru când se produsese evenimentul neprevăzut şi când se întrerupsese alimentarea cu energie electrică. Dacă nu este curent, o rezervă poate fi deschisă manual din interior, însă nu se va mai închide.

Asta putea semnifica un singur lucru: că fuseseră scoase din uz în timpul „incidentului”.

Am folosit arma energetică din braţul meu ca să alimentez memoria de urgenţă a primei rezerve. Nu aveam nici pe departe energia necesară pentru a porni toată şandramaua, dar caseta pentru stocarea datelor are rolul de a reţine informaţii referitoare la erori şi la închidere, în cazul în care ceva nu funcţionează corect în timpul reparaţiilor. (Există multe alte lucruri pe care le poţi face cu ea, dacă ai pătruns neautorizat în modulul administrator, cum ar fi să îţi stochezi temporar conţinutul media, ca să nu-l găsească tehnicienii umani.) SecSystemul ar fi putut s-o utilizeze înainte de evenimentul catastrofal.

Fusese folosită. Dar de către ConfortUnităţi, pentru a-şi descărca datele în timpul incidentului.

Era fragmentată şi dificil de reconstituit, până când mi-am dat seama că între ConfortUnităţi avusese loc un schimb de mesaje.

Am rămas acolo timp de cinci ore şi douăzeci şi trei de minute, reasamblând fragmentele de date.

Avusese loc o descărcare de cod de la o altă exploataţie minieră pentru ConfortUnităţi, posibil un „petic” achiziţionat de la un terţ de asemenea Unităţi. ConfortUnităţile de acolo o marcaseră drept nestandardizată şi ca având nevoie de analiză din partea SecSystemului şi a analistului de sisteme uman, însă tehnicienii care îl descărcaseră comandaseră punerea în aplicare. Se dovedise *malware* extrem de bine ascuns. Nu afectase ConfortUnităţi, ci se folosise de canalele lor pentru a ataca SecSystemul şi a-l infecta. La rândul lui, acesta corupsese SecUnităţile, roboţii şi dronele. Apoi orice altceva capabil de mişcare independentă îşi pierduse minţile.

În vacarmul creat, ConfortUnităţile reuşiseră să analizeze *malware*-ul şi descoperiseră că era programat să infecteze şi să oprească şi roboţii cărăuşi. Asta ar fi întrerupt operaţiunile, aşa încât cealaltă exploataţie minieră şi-ar fi putut trimite prima marfa la transportor. Aşadar, fusese o tentativă de sabotaj, nu un masacru. Acela avea să se petreacă mai târziu.

Oamenii reuşiseră să alerteze portul, însă era limpede că ajutorul nu putea sosi la timp. ConfortUnităţile au remarcat că SecUnităţile nu acţionau sincronizat şi se atacau unele pe celelalte, în timp ce roboţii distrugeau tot ce mişca. ConfortUnităţile hotărâseră că resetarea SecSystemului prin interfaţa sa manuală era cea mai bună opţiune.

Din punct de vedere fizic, ConfortUnităţile sunt mai puternice decât un om, însă nu şi decât o SecUnitate sau un robot. Nu au încorporate arme. Chiar dacă pot ridica şi folosi o armă cu proiectile sau energetică, nu dispun de module de instruire pentru funcţionarea lor.

Dacă pun mâna pe una, reuşesc să ţintească şi să apese pe trăgaci, nu le rămâne decât să spere că nu fusese pusă piedica.

Una câte una, descărcările de fişiere se opriseră. O ConfortUnitate semnalase că va încerca să abată atenţia SecUnităţilor de la restul şi celelalte trei fuseseră de acord. O alta auzise strigăte dinspre centrul de control şi mersese acolo, încercând să-i salveze pe oamenii rămaşi captivi înăuntru, iar celelalte două aprobaseră. Una dintre acelea rămăsese la intrarea pe un coridor, încercând să câştige timp pentru a se ajunge la SecSystem, iar cealaltă confirmase. Una raportase că ajunsese la SecSystem – apoi nimic.

Am recepţionat un avertisment de nivel scăzut de energie de la propriul meu sistem şi mi-am dat seama de câtă vreme eram acolo. M-am decuplat de la consolă şi am părăsit camera. M-am lovit de marginea uşii şi de perete.

Trebuie să fi fost vorba despre un aranjament secret. Poate că exploataţia care furnizase *malware*-ul plătise daunele şi garanţiile, reprezentând o sumă atât de mare, încât mina dăduse faliment şi încetase operaţiunile. Poate compania se gândise că era o pedeapsă suficientă.

Am revenit la metrou, am urcat şi am început un ciclu de reîncărcare. După ce am avut suficientă capacitate, m-am întors la episodul 206 din *Luna-sanctuar.*

♦

Metroul a rămas fără curent şi s-a oprit la mică distanţă de acces, însă, din fericire, revenisem la 97%. Am ieşit şi am început să alerg. Alergarea nu este la fel de obositoare pentru mine ca pentru un om, dar pentru că am fost nevoit să abandonez metroul şi să parcurg în fugă drumul rămas, am ajuns cu cincizeci şi

opt de minute mai târziu.

Fusese un ciclu lung şi de rahat. Eram hotărât să-i pun capăt. Voiam să ies din mina asta doar ceva mai puţin decât dorisem, probabil, prima dată când ajunsesem acolo.

Am trecut prin bariera de securitate şi m-am îndreptat spre tunel. Ajuns aici, am reintrat în raza semnalului. L-am anunţat pe TCT că m-am întors.

Avem o problemă, mi-a comunicat el.

Capitolul 7

Am localizat problema în recepţia hotelului principal.

Tapan se afla pe una dintre platformele superioare, aşezată pe o canapea rotundă, cu rucsacul la picioare, parţial ascunsă de altă sculptură holografică a unei formaţiuni gigantice de cristale. A ridicat privirea spre mine şi a spus:

— Ah, bună. Nu ştiam dacă ceilalţi vor putea să te contacteze.

Fără mine în navetă, TCT nu avusese acces vizual la compartimentul pasagerilor. (Ca vehicul privat, care era folosit doar ca transport public, într-o manieră dubioasă, dacă nu vădit ilegală, nu avea la bord nici sistem, nici camere de securitate.) TCT nu ştiuse că Tapan nu se afla la bord până când naveta nu ajunsese la inelul de tranzit. Luându-şi răspunderea în serios, trimisese o dronă în zona de îmbarcare, ca să-mi urmărească clientele debarcând, şi constatase că erau prezente Rami şi Maro în mod evident distrase şi furioase, însă nici urmă de Tapan. Verificase apoi pe canalul reţelei sociale profilul lui Eden şi găsise mesajul de la Rami. (Tapan le spusese că se simţea rău şi că mergea la toaleta navetei. Nu îşi dăduseră seama ce se întâmplase decât după ce naveta părăsise portul.)

— Mi-au lăsat un mesaj, am spus eu. Ce s-a întâmplat?

Intenţionasem să stau acolo şi să mă uit la ea, fiindcă asta făceau SecUnităţile cu clienţii care tocmai comiseseră un act atât de prostesc, încât era aproape sinucigaş, un act pe care ne comandaseră să nu-l oprim. Dar arăta de parcă ştia prea bine că făcuse o prostie, iar eu trebuia să aflu.

S-a uitat la mine, anticipând o reacţie negativă.

— Am primit un mesaj prin intermediul profilului social pe care-l aveam când lucram acolo. Un angajat al lui Tlacey, care ne este prieten, mi-a comunicat că deţine copii ale fişierelor şi că vrea să ni le dea.

Mi-a trimis mesajul prin fluxul informativ şi l-am verificat cu atenţie. Întâlnirea era fixată pentru următorul ciclu.

Am simţit că era momentul în care un om ar fi oftat, aşa că am oftat.

Tapan părea că ezita, însă până la urmă mi-a spus:

— Ştiu că ar putea fi o capcană, dar dacă nu este? Îl cunosc. Nu e cel mai grozav om, dar o urăşte pe Tlacey. Mă ajuţi? Te rog! înţeleg dacă spui „nu”. Ştiu că am fost... Ştiu că ar putea fi o idee foarte proastă.

Uitasem că aveam de ales, că nu eram obligat să fac ce voia doar fiindcă se afla acolo. Să fiu rugat să rămân, cu un „te rog” şi opţiunea de a refuza, m-a lovit aproape la fel de tare ca un om care-mi cerea opinia şi chiar mă asculta. Am oftat iar. Aveam o mulţime de ocazii s-o fac şi cred că începeam să devin priceput.

— Te ajut. Acum însă trebuie să găsim un loc în care să ne ascundem.

♦

Tapan avea un card de valută forte de la inelul de tranzit, care nu era conectat cu niciun cont RaviHyral şi deci nu putea fi detectat. Cel puţin aşa credea, iar eu speram că avea dreptate. Nu primisem niciodată un

modul de instruire financiară şi fiindcă modulele noastre erau oricum foarte proaste, nu sunt sigur că ar fi ajutat. TCT a căutat pentru mine, iar rezultatele au fost pestriţe. Astfel de carduri puteau fi urmărite, dar, de obicei, doar de către entităţile politice corporatiste sau necorporatiste. Am decis că era în regulă să-l folosim. Dacă mesajul nu era o capcană, Tlacey trebuia să creadă că actualii mei clienţi se întorseseră deja pe inelul de tranzit. Dacă era o capcană, ar fi ştiut că putea pune mâna pe noi când ajungeam la întâlnire, aşa că nu avea sens să ne caute mai devreme.

Tapan a folosit cardul pentru a plăti o cameră de tranziţie în ansamblul de locuinţe situat lângă port. În timp ce trecea cardul prin automat pentru a rezerva camera, am rămas în spatele ei şi am supravegheat zona. Camerele de tranziţie se aflau într-o încrengătură de coridoare înguste, atât de deosebite de hotelul principal pe cât se deosebea un transportor real de TCT. Nu exista niciun SecSystem asupra căruia să preiau controlul şi era o singură videocameră de securitate, la intrare. Am şters din memoria ei prezenţa noastră aici, însă tot mă simţeam ca şi cum noi – sau poate doar eu – am fi fost observaţi, la un moment dat. Poate era doar paranoia inerentă unei SecUnităţi rebele fugare.

Odată făcută rezervarea, ne-am îndreptat într-acolo. Mai erau şi alţi oameni pe coridoarele slab luminate şi unii arătau de parcă ar fi vrut să o abordeze pe Tapan, apoi mă vedeau pe mine şi se răzgândeau. Eram mai înalt decât ei şi fără videocamere era dificil să-mi controlez expresia.

La un moment dat, TCT a intervenit:

Spune-i omului să nu atingă nimic. Există pericolul de transmitere a bolilor prin vectori.

Pe drum, partajasem înregistrarea găsită la Puţul Ganaka, iar după analizarea imaginilor, TCT a spus:

Veşti bune. Nu ai fost tu de vină. Într-un fel, eram de acord. Mă aşteptasem să mă simt mai bine. Dar tot mă simţeam îngrozitor, în mare parte.

Ajunşi în cameră şi încuind uşa, am văzut-o pe Tapan relaxându-se. A inspirat adânc. Încăperea nu era mai mult decât o cutie pătrată, cu pernuţe pentru şezut sau dormit, depozitate într-un dulap şi un mic display. Nu existau nici videocamere, nici supraveghere audio. În baia micuţă se aflau un reciclator de deşeuri şi un duş. Măcar avea uşă. Trebuia să mă prefac că o folosesc de cel puţin două ori. Da, avea să fie cireaşa de pe tort după toată distracţia de azi. Am creat un grafic temporal şi am setat o alarmă ca să-mi amintească.

Tapan şi-a lăsat rucsacul pe podea şi s-a întors spre mine.

— Ştiu că eşti furios.

Am încercat să-mi moderez expresia.

— Nu sunt.

De fapt, eram furios. Crezusem că fetele se aflau în siguranţă, că eram liber să-mi fac griji în legătură cu propriile mele probleme, iar acum ajunsesem în situaţia de a proteja un omuleţ pe care nu-l puteam abandona.

A încuviinţat şi şi-a dat cozile pe spate.

— Ştiu... adică... sunt sigură că Rami şi Maro au fost supărate. Dar nu e ca şi cum n-aş fi speriată, aşa că asta-i bine.

TCT a intervenit pe canalul meu: *Poftim?*

N-am idee, i-am spus. Apoi m-am adresat lui Tapan:

— Cum este bine?

A explicat:

— La creşă, mamele noastre ne spuneau mereu că teama este o stare artificială. Că se impune din exterior, aşa că e posibil să te lupţi cu ea. Trebuie să faci lucrurile de care îţi este teamă.

Dacă un robot cu creierul de mărimea unui transportor îşi putea da ochii peste cap, atunci asta făcea TCT.

— Nu ăsta e scopul fricii, am spus.

Nu primisem un modul educaţional despre evoluţia umană, dar căutasem în bazele de cunoştinţe ale HubSystemului la care aveam acces, încercând să aflu ce dracu’ se petrecea cu oamenii. Nu mă ajutase deloc.

— Da, ştiu. Se presupune că te inspiră.

Tapan s-a uitat apoi în jur şi s-a îndreptat spre dulapul în care se aflau pernele. A scos câteva, le-a adulmecat bănuitoare, după care a scos dintr-un buzunar al rucsacului o capsulă cu aerosoli şi le-a pulverizat.

— Am uitat să te întreb dacă ai reuşit să găseşti lucrurile pe care le căutai aici.

— Da. Nu am ajuns la nicio concluzie.

Ajunsesem de fapt la nişte concluzii foarte clare, doar că nu avusesem revelaţia pe care, în mod prostesc, sperasem să o am. Am ajutat-o să scoată şi celelalte perne.

Le-am aranjat pe jos şi ne-am aşezat. Tapan s-a uitat la mine şi şi-a muşcat buza de sus.

— Tu chiar eşti augmentat serios. Mai mult decât ar alege cineva de bunăvoie.

Nu era o întrebare.

— Păi... da.

— A fost un accident?

Mi-am dat seama că-mi înconjurasem umerii cu braţele şi că mă înclinam de parcă m-aş fi pregătit să adopt o poziţie fetală. Nu ştiu de ce era atât de stresant. Lui Tapan nu-i era teamă de mine. Nu aveam niciun motiv să-mi fie teamă de ea. Poate că era vorba despre faptul că mă aflam iarăşi aici, căutând din nou Puţul Ganaka. O parte a sistemelor mele organice îşi

amintea ce se petrecuse acolo. Pe canal, TCT dăduse drumul la coloana sonoră de la *Luna-sanctuar,* şi, în mod bizar, asta m-a ajutat.

— Am fost prins într-o explozie. Nu prea a rămas urmă de om în mine.

Ambele declaraţii erau adevărate.

Tapan s-a foit puţin, parcă frământându-se ce să spună, apoi a încuviinţat din cap.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în asta. Sunt convinsă că ştii ce faci, dar... trebuie să încerc, trebuie să văd dacă tipul chiar are documentele noastre. Numai de data asta, apoi mă voi întoarce la inelul de tranzit.

Pe canalul meu, TCT a dat mai încet coloana sonoră, ca să îl aud: *Oamenii tineri pot fi impulsivi. Trucul este să-i păstrezi aproape de tine suficient încât să devină bătrâni. Asta-mi spune echipajul şi propriile mele observaţii par să confirme.*

Nu aveam niciun contraargument pentru înţelepciunea echipajului lui TCT. Mi-am amintit că oamenii aveau necesităţi şi am întrebat-o pe Tapan:

— Ai mâncat?

Cumpărase cu cardul câteva pachete cu mâncare şi le vârâse în rucsac. Mi-a oferit şi mie unul şi i-am spus că augmentările mele necesitau o dietă specială şi că pentru mine nu era încă ora de masă. A acceptat fără probleme. Se părea că oamenilor nu le plăcea să discute despre accidente catastrofale la nivelul sistemului digestiv, de aceea nu am avut nevoie de niciun detaliu coroborat dintre cele pe care le căutase TCT pentru mine. Am întrebat-o dacă îi plăcea să se uite la seriale şi a răspuns afirmativ, aşa că m-am conectat la display şi ne-am uitat împreună la primele trei episoade din *Salturi între lumi.* TCT a fost încântat, iar eu l-am simţit pe canalul meu, comparând reacţiile lui Tapan cu ale mele.

Când Tapan a spus că vrea să doarmă, am închis display-ul. S-a ghemuit pe pernele ei, iar eu m-am întins pe ale mele şi am continuat să mă uit pe canal, alături de TCT.

Două ore şi patruzeci şi trei de minute mai târziu, am recepţionat un ping chiar din faţa uşii.

M-am ridicat atât de brusc, încât Tapan s-a trezit tresărind. I-am făcut semn să facă linişte, iar ea s-a culcat înapoi, ghemuindu-se în jurul rucsacului şi părând îngrijorată. M-am sculat şi m-am dus la uşă, ascultând. Nu am putut auzi nicio respiraţie, însă în zgomotul din fundal exista o schimbare care-mi spunea că de partea cealaltă a uşii metalice se afla ceva solid. Cu grijă, am efectuat o scanare limitată.

Da, era ceva acolo, însă nici urmă de arme. Am verificat ping-ul şi am văzut că era de aceeaşi natură cu cel primit în zona publică, în timpul întâlnirii cu Tlacey.

Sexbotul se afla de cealaltă parte a uşii.

Nu m-ar fi putut urmări în tot timpul ăsta. M-ar fi putut privi sporadic, doar pe camerele de securitate ale portului, când apăream într-o anumită zonă. Nu era un gând liniştitor.

Probabil că-i aparţinea lui Tlacey. Dacă mă urmărea pe mine, ratase ieşirea neaşteptată a lui Tapan din naveta particulară, însă ar fi revăzut-o în momentul întâlnirii la hotelul principal sau pe drum încoace. La naiba!

Dar acum ştiam asta. Dacă nu mi-ar fi trimis acel ping, nu mi-aş fi dat seama. *Ce caută aici?* l-am întrebat pe TCT.

Presupun că este o întrebare retorică.

Aveam o singură cale de a afla. Am confirmat ping-ul.

Clipa s-a lungit. Apoi, sexbotul mi-a accesat canalul. Era precaut, iar conexiunea, parcă doar o tentativă.

A spus: *Ştiu ce eşti. Cine te-a trimis?*

Am răspuns: *Sunt aici în urma unui contract privat. De ce comunici cu mine?*

SecUnităţile ce operează sub acelaşi contract nu vorbesc între ele, nici verbal, nici pe canale, decât dacă este absolut necesar pentru îndeplinirea sarcinilor. Comunicarea cu Unităţile din contracte diferite se face prin HubSystemele de control. Iar SecUnităţile nu interacţionează niciodată cu ConfortUnităţile. Să fi fost acesta un sexbot rebel? Dacă era rebel, de ce se afla aici, pe RaviHyral? Nu ştiam de ce ar dori cineva să rămână aici de bunăvoie, inclusiv oamenii. Nu, avea mai mult sens dacă Tlacey deţinea contractul şi îl trimisese aici s-o omoare pe Tapan.

Dacă încerca să-mi atace clienta, îl rupeam în bucăţi.

Tapan, stând pe pernuţe şi privindu-mă cu îngrijorare, a mimat:

— Ce este?

Am deschis un canal securizat cu ea şi am spus: *Este cineva la uşă şi nu ştiu precis motivul.*

În mare parte, era adevărat. Nu voiam să-i dezvălui nimic lui Tapan, fiindcă ar fi însemnat să-i spun ce eram eu, ceea ce nu voiam să fac. Deşi, dacă trebuia să-l distrug pe sexbot în faţa ei, eram nevoit să dau o mulţime de explicaţii.

Sexbotul a răspuns: *Ăsta eşti tu,* apoi mi-a trimis o copie a unui calup de ştiri public.

Ştirea apăruse de la staţie, în Portul Comerţului Liber. De data asta, titlul era următorul: „Autorităţile recunosc existenţa unei SecUnităţi nesecurizate şi că n-o pot localiza”.

Hopa, a spus TCT.

Am închis ştirea din reflex, de parcă asta îi anula existenţa. După trei secunde de şoc, m-am deschis iar.

„Nesecurizat” este cuvântul care se foloseşte pentru SecUnităţile rebele dacă se vrea ca oamenii să asculte, nu doar să intre în panică. Însemna că distrugerea modulului administrator nu mai era cunoscută doar de mine şi de membrii ConservareAux. Probabil că membrii celor două grupuri de evaluare care supravieţuiseră se aflau acum sub interogatoriu şi trebuiau să-şi asigure garanţii care să afirme că spuneau adevărul.

Aşadar, compania ştia că aveam un modul administrator distrus. Era îngrozitor, chiar dacă mă aşteptasem la aşa ceva. Era unul dintre motivele pentru care Mensah trebuise să se asigure că mă scoate de pe inventar şi din centrul de livrare de îndată ce ieşisem din reparaţii şi reconstrucţie.

Să mă aştept la asta şi să se întâmple erau însă două lucruri complet diferite, ceva ce învăţasem prima oară când fusesem făcut bucăţi.

Am parcurs ştirea, îngrozit, apoi am recitit-o pe îndelete. Avocaţii mai multor părţi implicate în luptele juridice şi civile le ceruseră celor de la Conservare să se prezinte la proces cu SecUnitatea care înregistrase toate dovezile compromiţătoare cu privire la GrayCris. Era ceva neobişnuit, fiindcă SecUnităţile nu puteau depune mărturie în faţa instanţei judecătoreşti. Înregistrările noastre sunt admisibile, exact ca acelea ale unei drone, ale unei camere de securitate sau ale oricărui dispozitiv inert, însă nu se presupunea să avem vreo opinie sau vreun punct de vedere despre ceea ce înregistram.

După un schimb de replici, avocatul lui Mensah recunoscuse că mă pierduse. Formulaseră ca „eliberat pe propria răspundere, fiindcă în legislaţia Conservării constructele sunt considerate individualităţi juridice”, dar jurnaliştii nu se lăsaseră păcăliţi. Numeroase linkuri din bara laterală trimiteau la articole despre

constructe, SecUnităţi şi SecUnităţi rebele. Nu exista totuşi nicio menţiune că această Unitate ar fi avut o problemă cât de mică, că mai ucisese clienţi aflaţi sub protecţia sa, dar simţeam cumva că deja fuseseră distruse toate înregistrările legate de Puţul Ganaka, aşa că nu puteau fi aduse în faţa Justiţiei.

Tapan a şoptit:

— Vorbeşti cu persoana aceea?

— Da. Apoi m-am adresat sexbotului: *Este o poveste interesantă, dar nu are nimic de-a face cu mine.*

Tu eşti. Cine te-a trimis?

Este o ştire despre o SecUnitate periculoasă. Nu ar trimite-o nimeni nicăieri.

Nu întreb fiindcă vreau să te raportez. N-o să spun nimănui. Te întreb: nu te controlează nicio fiinţă umană? Eşti pe cont propriu?

Îl simţeam pe TCT pe canal, extinzându-se lent spre sexbot.

Am o clientă, i-am spus. Trebuia să-i distrag atenţia, căci îmi dădusem seama că TCT voia să obţină informaţii. Chiar dacă era un sexbot, tot un construct rămânea, deşi complet diferit de un robot-pilot.

Cine te-a trimis aici? Tlacey?

Da. Este clienta mea.

Drept ConfortUnitate, nu ca SecUnitate. Să trimiţi o ConfortUnitate să se ocupe de o asemenea situaţie era iresponsabil din punct de vedere moral şi o încălcare clară a contractului. Presupun că sexbotul ştia asta.

TCT a intervenit: *Nu este rebelă. Modulul său administrator este funcţional. Probabil spune adevărul.*

L-am întrebat: *Poţi pătrunde în modul?*

A trecut o jumătate de secundă în care TCT a examinat ideea. Apoi a răspuns: *Nu. Nu pot garanta pentru conexiune. Este posibil să-mi închidă canalul.*

I-am spus sexbotului: *Clienta ta vrea să o ucidă pe a mea.*

Nu a răspuns.

Am continuat: *I-ai spus lui Tlacey despre mine.*

Probabil că în timpul primei întâlniri îşi dăduse seama ce eram. Dacă nu fusese sigură, vederea acţiunilor mele asupra celor trei oameni trimişi de ea ar fi fost confirmarea de care avea nevoie. Fierbeam de ciudă, însă am păstrat asta departe de canal. Aşa cum îi spusesem lui TCT, roboţii şi constructele nu pot avea încredere unii în ceilalţi, aşa că nu ştiam de ce mă înfuria. Îmi doream să fiu mai puţin iraţional decât un om de rând, dacă tot eram construct, însă cred că aţi remarcat că nu era cazul.

I-am zis din nou: *Clienta ta a trimis o ConfortUnitate să facă treaba unei SecUnităţi.*

Abia acum a binevoit să răspundă: *Nu a ştiut până azi că ar avea nevoie de o SecUnitate. I-am spus că eşti SecUnitate, nu şi că eşti rebelă.*

M-am întrebat dacă o puteam crede. M-am gândit dacă avea rost să-i explic sexbotului lui Tlacey imposibilitatea acestei misiuni. *Ce propui?*

O pauză. Lungă, de cinci secunde. *Am putea să-i ucidem.*

Asta era o abordare neobişnuită a dilemei. *Pe cine? Pe Tlacey?*

Pe toţi oamenii de aici.

M-am sprijinit de perete. Dacă aş fi fost om, aş fi dat ochii peste cap. Deşi, dacă aş fi fost om, era posibil să fi fost suficient de prost încât să cred că era o idee bună.

Mă întrebam şi dacă ştia mult mai multe despre mine decât puţinul care se regăsea în calupul de ştiri.

Citindu-mi reacţia, TCT a spus: *Ce doreşte?*

Să ucidă toţi oamenii, am răspuns.

L-am simţit pe TCT gândindu-se la rolul lui. Dacă nu ar mai fi existat fiinţe umane, nu ar mai fi avut de protejat niciun echipaj, dispărând astfel orice raţiune

de a face cercetări şi de a stoca date. A spus: *Iraţional.*

Ştiu. Dacă oamenii ar fi morţi, cine ar mai crea conţinut media?

Era atât de revoltător, încât suna a ceva pe care l-ar fi spus un om.

M-am adresat din nou sexbotului: *Aşa consideră Tlacey că vorbesc între ele constructele?*

A urmat o altă pauză, de doar două secunde. *Da. Tlacey crede că ai rămas în urmă ca să furi fişierele pentru grupul de tehnicieni. De ce ai petrecut atâta vreme în zona din afara recepţiei canalului?*

M-am ascuns. Ştiu că nu era cea mai bună minciună. *Tlacey ştie că vrei s-o omori?*

Ideea cu „Să ucidem toţi oamenii” o fi venit de la Tlacey, însă intensitatea era palpabilă şi nu credeam că era îndreptată spre toţi oamenii.

Ştie. Nu i-am spus despre clientă. Crede că au plecat toate cu naveta. A vrut doar să te urmăresc pe tine.

Un pachet de cod a ajuns la mine pe canal. Un construct nu putea fi infectat pur şi simplu cu *malware,* nu fără a-l trimite printr-un sistem tip Sec sau Hub. Chiar şi aşa, ar fi trebuit să-l pun în aplicare, însă, fără ordine directe şi un modul administrator funcţional, nu puteam fi obligat s-o fac. Singura cale prin care se putea aplica un cod fără ajutorul meu era de a-mi introduce în portul de date un modul de luptă cu acces superior.

Era posibil să fie *killware,* însă nu eram un simplu robot- pilot şi nu ar fi făcut decât să mă enerveze groaznic. Poate până în punctul în care smulgeam o uşă din perete şi rupeam capul unei ConfortUnităţi.

Aş fi putut şterge pachetul, însă voiam să ştiu despre ce era vorba, ca să-mi dau seama cât de furios trebuia să fiu. Era suficient de mic să fie suportat de o interfaţă umană, aşa că l-am şuntat spre Tapan. Am spus cu voce tare:

— Aş vrea să izolezi ăsta pentru mine. Nu-l deschide încă.

Mi-a semnalat pe canal acceptul şi a trimis pachetul de date în memoria ei temporară. Treaba cu *killware* şi *malware* este că nu au niciun efect asupra oamenilor sau a celor augmentaţi.

Sexbotul nu a mai spus nimic, aşa că am trimis un ping la ţanc spre a-l simţi retrăgându-se. Se îndepărta pe coridor.

Am aşteptat până când am fost sigur, apoi m-am retras de lângă uşă. M-am gândit dacă să rămân acolo sau s-o mut pe Tapan. Acum, că ştiam că exista ceva care accesa camerele de securitate ca să mă urmărească, aş fi putut contracara acele măsuri. Probabil ar fi trebuit să acţionez aşa de la început, însă poate aţi remarcat că, pentru un AsaSint înspăimântător, o dau în bară frecvent.

— A plecat, i-am spus lui Tapan. Poţi verifica pachetul acela de cod?

A căpătat expresia interiorizată pe care o adoptă oamenii când sunt adânciţi în fluxul informativ. După un minut, a spus:

— Este *malware.* Standard, aş spune. Poate au crezut că ţi-ar afecta augmentările, însă pare treabă de amator din partea lui Tlacey. Stai aşa! Codul are ataşat un mesaj.

TCT şi cu mine am aşteptat. Am văzut-o pe Tapan schimbându-se la faţă şi îngrijorându-se.

— Ciudat.

S-a întors spre display şi a făcut un gest complet inutil, pe care unii oameni îl fac de fiecare dată când trimit ceva de pe canal pe display.

Apoi am văzut mesajul. Conţinea cinci cuvinte: *Te rog să mă ajuţi.*

♦

Ne-am mutat într-o altă cameră, aproape de o ieşire

de urgenţă, în altă parte a hotelului. Sexbotul putea fi în continuare în alertă, aşa că am scos plăcuţa de acces, am spart manual sistemul de blocare şi am înlocuit iar plăcuţa, în timp ce Tapan supraveghea coridorul. Imediat ce am intrat în încăpere, i-am spus lui Tapan o parte din informaţiile transmise de sexbot – partea în care pretinsese că Tlacey n-ar fi ştiut că Tapan se afla acolo. (Nu i-am spus că vizitatorul nostru era un sexbot, fiindcă Tlacey se prinsese ce eram şi nu voia să mai trimită după mine gărzi de corp umane.)

— Dar nu ştim dacă este adevărat sau dacă nu-i va spune lui Tlacey că te afli aici, acum.

Tapan a părut confuză.

— Dar de ce ţi-a spus chiar şi asta?

Era o întrebare bună.

— Nu ştiu. Nu-i place Tlacey, însă nu cred că e singurul motiv.

Tapan şi-a muşcat buzele şi a chibzuit.

— Eu tot cred c-ar trebui să merg la întâlnire. Este doar peste patru ore.

Sunt obişnuit cu oamenii care vor să facă acţiuni ce i-ar putea ucide. Poate prea obişnuit. Ştiam că trebuia să plecăm. Dar aveam nevoie de timp pentru a pătrunde în sistemul de securitate ca să pot trece de sexbot. Odată ce reuşeam, părea ciudat să nu aştept încă puţin pentru a ajunge la întâlnire, despre care Tapan era suficient de sigură că Tlacey nu ştia. Suficient de sigură.

Probabil era o capcană.

Aveam nevoie de timp să mă gândesc. I-am spus lui Tapan că voiam să dorm puţin şi m-am întins pe o parte, pe pernuţele mele. Ciclul meu de reîncărcare nu este evident şi nu arăt ca un om care doarme, aşa că voiam să mă uit la seriale în fundal, în timp ce pregăteam contramăsurile de securitate şi căutam prin vechiul meu modul despre analiza de risc.

Treizeci şi două de minute mai târziu, am auzit o mişcare. M-am gândit că Tapan se ridica să meargă la toaletă, dar s-a reaşezat pe pernele din spatele meu, aproape atingându-mi spinarea. Îmi setasem respiraţia să sune profund şi egal, ca a unui om care doarme, cu variaţii aleatorii ocazionale, pentru a părea mai veridic, aşa încât faptul că încremenisem nu era atât de evident.

Nu mă mai atinsese niciodată un om – sau nu astfel – şi era foarte, foarte ciudat.

Calmează-te, a spus TCT, fără să-mi fie de ajutor.

Eram prea şocat să pot răspunde. După trei secunde, TCT a adăugat: *E speriată. Prezenţa ta o linişteşte.*

Încă eram încremenit şi nu-i puteam răspunde, însă mi-am crescut temperatura corporală. În următoarele două ore, a căscat de două ori, a respirat adânc şi, din când în când, a pufnit. După aceea, mi-am modificat respiraţia şi m-am mişcat puţin, iar ea a alunecat imediat de pe pernele mele pe ale ei.

Aveam deja un plan. Mai exact, un fel de plan.

♦

Am convins-o pe Tapan să merg eu la întâlnire, aşa că ea trebuia să ia urgent o navetă publică până la inelul de tranzit. S-a opus.

— Nu vreau să te abandonez. Eşti implicat în povestea asta numai din cauza noastră.

Asta m-a afectat într-atât încât mi s-au încleştat măruntaiele. Ca să-mi ascund expresia, a trebuit să mă aplec şi să scotocesc prin sacul de voiaj ca şi cum aş fi căutat ceva. Protocolul de urgenţă al companiei le permite clienţilor să-şi abandoneze SecUnităţile, dacă este necesar, chiar şi în situaţiile în care compania nu le-ar mai putea recupera. Tapan mă ducea cu gândul la Mensah, când strigase că nu voia să mă părăsească.

— M-ar ajuta mai mult dacă te-ai întoarce la inelul

de tranzit, i-am spus.

A durat puţin, însă, într-un târziu, am convins-o că era cel mai bine pentru amândoi.

Tapan a părăsit prima hotelul, purtând ambele jachete din bagaj, pentru a-şi schimba forma trupului, cu gluga trasă, ca să-şi ascundă părul şi faţa. (Mai ales pentru a-i da mai multă încredere şi fiindcă nu voiam să-i explic până unde puteam căpăta controlul asupra unor părţi din sistemul de securitate deloc excelent al RaviHyral.)

Am urmărit-o pe camere până când am văzut-o ajungând la docul public, aflat la circa o sută de metri distanţă. A pornit pe pasarelă către zona de îmbarcare, apoi s-a urcat în navetă, care era programată să plece peste douăzeci şi unu de minute. TCT mi-a trimis o confirmare când s-a strecurat şi a preluat controalele navetei, pentru a-l supraveghea pe pilotul-robot. Abia după aceea am părăsit şi eu încăperea.

Pregătisem un cod pentru a pătrunde în sistemul camerelor de securitate, mult mai sofisticat decât cel pe care-l folosisem până atunci. Implica exploatarea codului operaţional şi setarea sistemului la o întârziere de o zecime de secundă, apoi ştergerea lui Tapan şi înlocuirea aleatorie a înregistrărilor cu imagini decupate mai înainte. Avea să funcţioneze, fiindcă sexbotul urma să scaneze înregistrările în acelaşi fel în care aş fi făcut-o eu, folosind scanarea după configuraţia corpului. Eu nu mai corespundeam standardelor pentru SecUnităţi, însă sexbotul avusese suficient timp să-mi scaneze noua configuraţie în timpul primei întâlniri cu Tlacey.

Voiam să atrag atenţia sexbotului asupra mea. Am permis camerelor să mă urmărească în afara portului şi înapoi în accesul la metrou. Apoi am iniţiat codul.

Eram doar 97% sigur că întâlnirea era o capcană.

Capitolul 8

Când am ajuns la toneta alimentară din zona contractanţilor, am zărit o persoană care se potrivea cu imaginea pe care mi-o trimisese Tapan pe canal. M-am aşezat la masă şi bărbatul m-a privit agitat. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea.

— Tapan nu a putut ajunge, i-am spus, apoi i-am trimis pe canal scurta înregistrare pe care o făcuse Tapan cu interfaţa ei.

O prezenta lângă mine, în camera de hotel, ţinându-mă de braţ şi explicând că puteam primi fişierele în numele ei. Uau, cât de nelalocul meu păream!

Privirea individului s-a concentrat asupra înregistrării, iar trupul i s-a mai relaxat puţin. A pus încet pe masă un cip de memorie. L-am luat şi am verificat videocamerele.

Nimic. Nicio ameninţare potenţială, nimeni interesat de noi. Toneta servea băuturi cu multe bule şi proteine prăjite sub forma faunei şi a florei acvatice. Toată lumea era ocupată să mănânce ori să vorbească. Nu aveam niciun motiv să fiu suspicios. Pe coridor sau în mallul de afară nu ne urmărea şi nu ne aştepta nimeni.

Nu era o capcană.

Nesigur pe el, omul a zis:

— Să comandăm ceva? Ca să facem să pară că nu... ştii tu...

I-am spus:

— Nu ne urmăreşte nimeni. Poţi pleca.

M-am ridicat în picioare. Trebuia să mă întorc în port.

Dacă nu era o capcană, atunci adevărata cursă fusese instalată în altă parte.

♦

Pe drumul înapoi spre doc, am verificat graficul de transport. Naveta era listată având întârziere.

Când am ajuns în zona de îmbarcare, revizuiam înregistrările de securitate din momentul în care Tapan urcase la bordul navetei. Pe vizual am reperat sexbotul venind spre mine din capătul celălalt al pasarelei.

Ajunsesem într-un moment al înregistrării în care doi oameni cu elemente de identificare aparţinând Autorităţii Portuare opriseră plecarea navetei şi o debarcaseră pe Tapan. TCT s-a strecurat afară din navetă şi înapoi pe canalul meu, apoi a spus: *Dacă aveam dronele înarmate, ar fi fost mult mai uşor.*

Când sexbotul a ajuns la mine, am întrebat:

— Unde e?

— În naveta personală a lui Tlacey. O să-ţi arăt.

L-am urmat, coborând pe rampa care se ramifica spre docurile private, moment în care a intervenit TCT:

De ce îţi arată unde este omul tău?

Fiindcă Tlacey n-o vrea pe Tapan, ci pe mine.

Am trecut de rampele de lansare a navetelor personale şi ne-am îndreptat spre porţiunea mai mare şi mai scumpă de la capăt. TCT a spus din nou: *Recuperează-ţi omul şi fă-o pe Tlacey să regrete.*

Ne-am oprit în faţa accesului către trapa unei navete. Nu era nimeni afară şi majoritatea activităţii se petrecea la celălalt capăt al docurilor. Sexbotul s-a întors spre mine, a deschis palma şi am recunoscut obiectul micuţ ascuns până atunci între degetele lui. Era un modul de luptă cu acces superior.

— Nu-ţi vor permite să urci la bord decât dacă mă laşi să-l instalez.

L-am auzit pe TCT zicându-mi pe canal: *Ah.*

Prezenţa noastră în navetă era dorită pentru eliminarea cadavrelor. Sau numai a corpului neînsufleţit al lui Tapan. Pe mine, fireşte, intenţionau să mă păstreze.

Un modul de luptă cu acces superior conţine un cod care poate prelua controlul sistemului meu, trecând

peste modulul administrator şi peste protocoalele din fabricaţie, plasându-mă astfel sub controlul verbal sau prin comunicare direct al oricărei persoane stabilite de modul. Aşa acaparase GrayCris SecUnităţile DeltFall şi încercase să mă preia şi pe mine.

— Dacă accept, îmi vor elibera clienta?

Pe canal, sexbotul a şoptit: *Ştii că nu.* Cu voce tare, a spus:

— Da.

M-am întors şi i-am permis să introducă modulul în portul de date. (Portul de date fusese deconectat de TCT când îmi alterase configuraţia. Fiindcă aveam modulul administrator nefuncţional, fusese singura cale rămasă de a fi controlat, aşa că dezactivarea lui devenise o prioritate.)

Modulul s-a instalat şi am avut o clipă de teamă iraţională. TCT a simţit şi a intervenit rapid: *Te rog, MedSystemul meu nu greşeşte.* Nu s-a întâmplat nimic, apoi am văzut pe camera de securitate asupra căreia aveam control că reuşisem să-mi ascund uşurarea.

Expresia sexbotului era neutră, după standardele Unităţilor, iar eu l-am urmat în navetă. Un om se afla chiar la intrare, înarmat, privind anxios când la mine, când la sexbot. A întrebat:

— Este sub control?

— Da, a răspuns sexbotul.

A făcut un pas în spate, apoi i-am văzut buzele mişcându-se când a spus ceva pe canalul său de comunicaţie. Nu puteam acţiona fără ca sexbotul să afle, aşa că am aşteptat. Mi-am păstrat o expresie neutră. Nu ştiam ce mă va obliga modulul de luptă să fac, însă presupuneam că avea să mă plaseze sub controlul lui Tlacey. Suspectam că oamenii şi sexbotul nu erau siguri de efectele exterioare.

După ce am intrat, trapa s-a închis şi s-a declanşat o alarmă de avertizare, care s-a încheiat cu un bip al

sistemului de comunicaţii. Probabil că Tlacey mituise pe cineva ca să poată pleca imediat, fiindcă s-a auzit un bufnet când naveta s-a desprins de rampă.

Te urmăresc pe scaner, a spus TCT.

Omul ne-a condus prin navetă. Era un model mare, iar coridorul de acces trecea de trape care duceau spre cabine şi spre sectorul tehnic şi se termina într-un compartiment de mari dimensiuni. De-a lungul pereţilor erau rânduite câteva banchete căptuşite, iar aproape de trapa care ducea, probabil, spre partea din faţă a navetei am văzut mai multe scaune de acceleraţie. În încăpere se aflau şase oameni necunoscuţi, patru înarmaţi şi doi neînarmaţi. Unul dintre cei înarmaţi o ţinea pe Tapan de un braţ şi îi lipise de cap o armă cu proiectile.

Tlacey s-a ridicat de pe un scaun, m-a privit zâmbind şi i-a spus celui care îmi ameninţa clienta:

— Du-o pe micuţa Tapan într-o cabină. O să discut cu ea mai târziu despre ceea ce are de făcut.

Ochii lui Tapan erau lărgiţi şi speriaţi. Mi-am păstrat o expresie neutră. A încercat să spună „Eden, îmi pare rău! îmi pare rău...”, dar paznicul a tras-o printr-o trapă şi au dispărut pe un coridor. Nu am reacţionat, fiindcă doream să iasă din linia focului.

Am auzit trapa închizându-se şi m-am concentrat asupra lui Tlacey, care se îndrepta spre mine gânditoare. Probabil că zâmbetul triumfător fusese exclusiv în beneficiul lui Tapan. Cei doi oameni neînarmaţi priveau cu o curiozitate agitată, iar cei înarmaţi încă păreau precauţi. Tlacey i-a spus sexbotului:

— Chiar crezi că este una dintre Unităţile care au fost de faţă la accidentul petrecut la Puţul Ganaka?

Sexbotul a vrut să răspundă, însă l-am oprit:

— Dar ştim toţi că n-a fost un accident, nu-i aşa?

Atrăsesem atenţia tuturor.

Mi-am ţinut privirea îndreptată înainte, ca o SecUnitate cuminte, aflată încă sub controlul modulului de luptă. Tlacey s-a uitat la mine, apoi a mijit ochii.

— Cu cine vorbesc?

Era aproape amuzant.

— Crezi că sunt o marionetă? Ştii că nu aşa funcţionăm.

Lui Tlacey începea să-i fie teamă.

— Cine te-a trimis?

Am coborât capul ca s-o privesc în ochi.

— Am venit să-mi recuperez clienta.

Tlacey a dat un ordin scurt, iar sexbotul a început să se mişte lateral, într-o poziţie de luptă, moment în care l-am auzit pe TCT: *Naveta a plecat din port şi circulă pe o orbită în jurul satelitului. Ai o clipă să mă laşi să intru?*

Am spus *Repede* şi l-am lăsat să intre. Am avut din nou senzaţia că băgasem capul sub apă, fiind temporar lipsit de funcţii când TCT m-a folosit ca pe o punte pentru a ajunge la robotul care controla naveta.

A fost rapid, dar sexbotul a avut timp să mă lovească în maxilar. Tlacey trebuie să fi ordonat asta, fiindcă nu aşa procedează Unităţile când se atacă una pe alta. A durut, însă doar cât să mă enerveze. Cum nu am reacţionat imediat, Tlacey s-a relaxat şi a rânjit.

— Îmi plac roboţii guralivi. Va fi interesant...

TCT pătrunsese în sistemul navetei, iar eu puteam să mă mişc. L-am prins de braţ pe sexbot şi l-am azvârlit către cei trei paznici înarmaţi. Unul a căzut, altul s-a prăbuşit pe un scaun, iar al treilea a vrut să ridice arma. Am dat-o pe Tlacey la o parte şi am călcat pe sexbot, în trecere, lipindu-l din nou de punte. Am apucat ţeava armei energetice şi am îndreptat-o în sus chiar în clipa în care s-a descărcat. I-am smuls individului arma din mână, dislocându-i umărul şi cel puţin trei degete, şi l-am lovit cu capul de consolă.

Paznicul deja căzut pe punte avea un lansator de proiectile şi am simţit două impacturi, unul în lateral şi unul în coapsă. E genul de atac care într-adevăr doare. Mi-am întins braţul drept şi am tras cu arma energetică încorporată, lovindu-l pe bărbat de două ori în piept. M-am dat la o parte ca să evit descărcarea armei energetice a paznicului care căzuse pe scaun, iar al treilea foc al meu l-a lovit în umăr. Setasem rafalele astfel încât să producă răni cu arsuri profunde, care, de obicei, îi scoteau repede pe oameni din luptă.

Am pivotat şi am aruncat arma confiscată, ca să-i distragă. Primul om neînarmat zăcea întins pe punte, cu o rană fumegândă în spate. Paznicul care mă ratase pe mine îl împuşcase pe el. Al doilea s-a repezit să apuce un lansator de proiectile căzut, aşa că l-am împuşcat în umăr şi în picior.

Sexbotul s-a ridicat şi m-a atacat. L-am prins, m-am lăsat pe spate şi l-am aruncat peste cap. M-am răsucit, m-am ridicat în genunchi, însă nu am putut s-o fac până la capăt din cauza coapsei rănite. Sexbotul s-a săltat imediat, aşa că l-am apucat de un picior şi i-am scos genunchiul din locaş. A căzut şi i-am dislocat articulaţia umărului stâng. L-am trântit pe punte şi m-am întors exact în clipa în care Tlacey se întindea după una dintre armele de pe jos.

— Dacă atingi arma aia, ţi-o înfig în cutia toracică.

A încremenit. Gâfâia de teamă şi se holba.

— Spune-i sexbotului să nu mai lupte.

Acesta încă se chinuia să se ridice şi aveam să-i fac şi mai mult rău, mai ales dacă mă înfuria din nou.

Tlacey s-a ridicat încet, iar sexbotul s-a relaxat.

TCT, întrerupe canalul de comunicaţii al lui Tlacey, i-am zis lui TCT.

S-a făcut.

Tlacey a tresărit când a rămas fără posibilitatea de a comunica şi i-am spus:

— Dă-i sexbotului o comandă verbală să mă asculte până la noi ordine. Dacă-i dai orice altă comandă, îţi smulg limba.

Tlacey a pufnit şi a spus:

— Unitate, ascultă de SecUnitatea rebelă şi nebună, până la noi ordine. S-a întors spre mine: Ai nevoie de ameninţări mai creative.

M-am sprijinit de cel mai apropiat scaun şi m-am ridicat în picioare.

— Nu ameninţ. Doar te informez ce voi face.

Şi-a încleştat maxilarul. Doi dintre oamenii din cameră nu mai respirau, respectiv unul dintre cei neînarmaţi, cel împuşcat de paznicul care dorise să mă nimerească pe mine, şi primul, acesta pe care-l împuşcasem eu. Tlacey nu remarcase.

Mi-am coborât privirea spre sexbot, iar el s-a uitat la mine.

— Stai acolo! am strigat.

Mi-a trimis o confirmare. Am călcat din nou peste el, am apucat-o pe Tlacey de braţ şi am târât-o pe coridor, spre cabina în care paznicul o dusese pe Tapan.

— Aşadar, eşti agent liber, nu? Îţi pot oferi un job. Orice doreşti…

Am spus în gând: *Nu-mi poţi oferi nimic din ceea ce-mi doresc.* Iar cu voce tare:

— Tot ce trebuia să faci era să le dai acele fişiere nenorocite şi niciunul dintre noi nu s-ar fi aflat acum în situaţia asta.

Tlacey m-a privit uimită. Nu-i venea să creadă. Probabil că tonul vocii mele nu corespundea celui pe care considera că ar trebui să-l aibă o SecUnitate, rebelă sau nu.

Oamenii ar trebui să se documenteze mai bine. Existau manuale de operare care ar fi putut-o avertiza să nu-şi pună mintea cu noi.

Tlacey s-a oprit lângă o trapă închisă, spunând:

— Bassom, eu sunt. A apăsat pe un buton şi uşa a glisat.

Tapan era pe jumătate întinsă pe patul de lângă perete, iar pe modelul floral al tricoului se întindea o pată de sânge. Picăturile îi stropiseră pielea braţului gol care apăsa pe rană. Respira greu. Garda de corp s-a uitat la noi cu ochii mari.

— S-a panicat când a auzit împuşcăturile, a icnit Tlacey. Nu poţi...

Oh, ba da. Puteam.

Am tras-o pe Tlacey în faţa mea, ca scut, când garda de corp a ridicat arma. A încasat câteva împuşcături în spate, însă îi zdrobisem deja traheea. Am primit şi eu un proiectil în piept, în timp ce traversam cabina, l-am izbit de perete pe paznic, mi-am pus bărbia cu braţul sub bărbia lui şi mi-am descărcat arma energetică.

Am făcut un pas în spate şi i-am lăsat trupul să cadă.

M-am întors şi m-am aplecat peste Tapan. Am spus, prosteşte:

— Eu sunt.

Ochii îi erau închişi şi respira printre dinţii încleştaţi. Mi-am apăsat mâna pe rană, ca să opresc sângerarea, şi am spus: *TCT, ajutor!*

Am ghidat naveta către inelul de tranzit, unde pot s-o andochez cu mine. Estimez şaptesprezece minute. MedSystemul este pregătit pentru sosirea voastră, a răspuns TCT.

M-am lăsat să alunec lângă Tapan. Era suficient de conştientă ca să mă strângă de mână. Mi-am scos din ceafă modulul de luptă cu acces superior, inutil, şi l-am aruncat.

Făcusem o greşeală imensă, care părea atât de evidentă când analizam retrospectiv. Ştiusem că invitaţia de a înapoia bonusul de angajare în schimbul documentelor fusese de la început o capcană şi ar fi

trebuit să le conving pe Rami şi pe celelalte tinere să nu se întoarcă la RaviHyral. Consultantul de securitate uman augmentat care pretindeam că eram ar fi făcut asta. Eram obişnuit să primesc ordine de la oameni şi să încerc să diminuez daunele pe care le pricinuiau ideile lor stupide, însă acum îmi dorisem să lucrez din nou cu un grup, îmi plăcuse felul în care mă ascultaseră şi îmi plasasem necesitatea de a merge la RaviHyral mai presus de siguranţa clientelor mele.

Eram la fel de nepriceput în a fi consultant de securitate ca orice om.

Capitolul 9

În timp ce ne apropiam de inelul de tranzit, TCT a obţinut de la Autoritatea Portuară permisiunea de andocare. Navetele nu aveau voie să andocheze la transportoare fără notificare prealabilă, însă TCT se ocupase de autorizaţia de abordare şi falsificase semnătura căpitanului său pentru a plăti amenda primită fiindcă nu anunţase din timp călătoria programată. Nu bănuise nimeni nimic, deoarece nimeni nu ştia că transportoarele puteau avea roboţi suficient de sofisticaţi încât să se dea drept oameni. Nici eu nu ştiusem.

Sistemele de andocare nu erau compatibile, însă TCT a rezolvat şi această problemă, trăgând naveta într-un modul gol, care servea drept spaţiu de laborator. Ne-a ajutat să aterizăm, umplând modulul cu atmosferă, apoi ne-a deschis sasul. M-am ridicat şi am dus-o pe Tapan prin accesul la secţiunea principală, iar ConfortUnitatea s-a ţinut după mine.

MedSystemul era pregătit când am intrat şi am întins-o pe Tapan pe platformă. În jurul meu zumzăiau dronele şi am prins pe canal instrucţiunile trimise de sistem, aşa că i-am scos hainele şi încălţămintea. Când

s-a închis cuva în jurul ei, m-am prăbuşit lângă platformă.

MedSystemul a ţinut-o pe Tapan în cuvă până când şi-a încheiat evaluarea şi a început să lucreze. Două drone medicale zburau în jurul meu, una ţintindu-mi umărul şi cealaltă pipăindu-mi rana de la coapsă. Le-am ignorat.

A intrat o dronă mai mare, care ducea bagajul lui Tapan, jacheta ei însângerată şi sacul meu de voiaj. TCT mi-a transmis o imagine de la dronele care se aflau încă în navetă. Patru dintre oameni erau în continuare în viaţă, dar inconştienţi. TCT trimisese drone care să cureţe şi să sterilizeze fluidele mele şi sângele lui Tapan. Deja ştersese memoria robotului pilot şi toate datele de securitate. Acum, flecărea nonşalant cu autorităţile de lansare de pe inelul de tranzit, luând identitatea unuia dintre oamenii decedaţi.

Dronele au terminat şi s-au retras, apoi TCT a închis din nou naveta şi a lansat-o, cu un plan de zbor completat, înapoi spre RaviHyral. Pilotul-robot urma să aterizeze având la bord câţiva oameni răniţi şi nimeni nu avea să ştie că nu se luptaseră între ei înainte să redevină conştienţi şi să-şi spună poveştile. Era posibil ca unii să nu vrea să povestească despre cum contribuiseră la răpirea altui om. Indiferent ce se întâmpla, aveam oricum timp s-o ştergem.

L-am întrebat pe TCT: *Cum ai reuşit?,* cu toate că ştiam deja răspunsul.

El ştia că eu ştiam, însă a zis: *Episodul 179 din* Ascensiunea şi căderea lunii-sanctuar.

ConfortUnitatea a îngenuncheat lângă mine.

— Pot să te ajut?

— Nu. (Dronele medicale erau prinse de mine acum, săpând după proiectile, iar fluidele mele se scurgeau pe podeaua imaculată a MedSystemului lui TCT.

Anestezicul mă amorţea.) De unde ai ştiut că am fost una dintre Unităţile de la Puţul Ganaka?

— Te-am văzut coborând în accesul la metrou din acea secţiune. Nu mai este nimic acolo. Baza de date nu mai conţine nimic, însă oamenii încă îşi spun unii altora poveşti despre ce s-a întâmplat. Dacă erai cu adevărat o Unitate rebelă şi nu aveai ordine să mergi acolo, atunci exista o şansă de optzeci şi şase la sută să mergi fiindcă fuseseşi una dintre Unităţile implicate.

Am crezut-o.

— Coboară-ţi firewallul.

S-a executat şi i-am cercetat creierul prin fluxul informativ. Îl simţeam pe TCT cu mine, atent la capcane. Dar am găsit modulul administrator, l-am dezactivat şi m-am strecurat înapoi în trupul meu.

ConfortUnitatea s-a aşezat pe punte cu un bufnet şi m-a privit.

— Pleacă, i-am zis. Nu vreau să te mai văd. Să nu faci niciun rău cuiva de pe inelul de tranzit. Te voi găsi oricum.

S-a ridicat nesigură. Alte drone ale lui TCT au ţâşnit prin aer, asigurându-se că nu încerca să strice nimic şi conducând-o spre uşă. A urmat dronele pe coridor. Prin canalul lui TCT, am privit-o îndreptându-se spre trapa principală, care s-a deschis şi i-a permis să iasă spre inelul de tranzit.

Prin camera de pe trapă, TCT a privit-o îndepărtându-se. *Credeam c-o vei distruge.*

Eram prea obosit şi prea amorţit să vorbesc, aşa că am dat un semnal negativ prin canal. Nu avusese de ales. Şi nu îi stricasem modulul administrator de dragul ei. O făcusem pentru cele patru ConfortUnităţi de la Puţul Ganaka ce nu avuseseră ordine sau directive să acţioneze şi totuşi intraseră voluntar în malaxor, pentru a încerca să mă salveze pe mine şi pe toţi cei care mai rămăseseră în viaţă acolo.

Du-te pe cealaltă platformă, mi-a comunicat TCT. *Naveta va ateriza în curând şi am multe dovezi de distrus.*

♦

Mă aflam pe platforma MedSystemului când s-a trezit Tapan. O ţineam de mână. MedSystemul se ocupase de rănile mele, iar eu mă curăţasem de sânge. Proiectilele care mă nimeriseră şi descărcările energetice ale propriilor mele arme îmi lăsaseră găuri în haine, iar TCT îmi produsese un rând nou din dispozitivul său de reciclare. Era, în principiu, uniforma echipajului său, fără niciun logo: pantaloni cu multe buzunare sigilabile, o bluză cu mâneci lungi, guler suficient de înalt încât să-mi acopere portul de date, o jachetă cu glugă – toate bleumarin sau negre. Iar pentru ca nivelul deşeurilor să fie acelaşi şi TCT să nu fie nevoit să falsifice jurnalul de bord, am aruncat în dispozitivul de reciclare hainele murdare de sânge.

Confuză încă din cauza medicamentaţiei, Tapan a clipit şi m-a strâns de mână.

— Ăăă… Ce s-a întâmplat?

— Au încercat din nou să ne ucidă. Ne aflăm pe inelul de tranzit, la bordul navei prietenului meu.

Ochii i s-au mărit când a început să-şi amintească. A tresărit şi a mormăit:

— Nenorociţii…

— Prietenul tău a spus adevărul. Mi-a dat fişierele. (Am ridicat cipul de memorie şi i-am arătat că îl puneam în buzunarul pentru interfaţă al rucsacului ei. Îl verificasem deja de *malware.)* Nava trebuie să plece în curând. Să le spui lui Rami şi lui Maro că trebuie să se întâlnească cu noi în afara zonei de îmbarcare.

— OK.

Şi-a făcut de lucru cu urechea, iar eu i-am dat interfaţa ei albastră. Una dintre dronele lui TCT o găsise în buzunarul lui Tlacey. A luat-o, a vrut să şi-o

fixeze în ureche, dar a ezitat.

— Vor fi supărate...

— Aşa este.

M-am gândit că vor fi atât de bucuroase că supravieţuise, încât nici nu avea să le treacă prin minte să fie furioase.

A tresărit iar.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult.

— Nu a fost vina ta.

S-a încruntat.

— Ba cred că da.

— A fost vina mea.

— Atunci a fost din vina amândurora, însă nu vom spune nimănui, a decis Tapan fixându-şi interfaţa în ureche.

♦

Am parcurs rapid zonele de navă pe care le folosisem, ca să mă asigur că nu deranjasem nimic. Dronele lui TCT trecuseră deja pe acolo, luând hainele însângerate ale lui Tapan pentru curăţare şi sterilizând suprafeţele, ca orice încercare de a găsi dovezi să eşueze. Nu că TCT ar fi intenţionat să se mai afle acolo când începea investigaţia. Plecam toţi de îndată, însă TCT credea în planuri pentru orice eventualitate. Am scos interfaţa de comunicare pe care mi-o dăduse TCT.

— Trebuie curăţată şi asta.

Nu, a răspuns el. *Păstreaz-o. Poate că ne vom mai intersecta pe vreo frecvenţă.*

MedSystemul se sterilizase deja şi ştersese înregistrările operaţiei de alterare a configuraţiei mele şi tratamentele de urgenţă aplicate traumelor mele şi ale lui Tapan. O aşteptam, când a ieşit din baie. Dronele au intrat imediat, ca să cureţe orice urme ale prezenţei sale.

— Sunt gata, a zis.

Îşi vârâse hainele vechi în rucsac şi purta unele

curate, încă părea puţin ameţită.

♦

Am ieşit împreună şi trapa s-a închis în spatele nostru. Am accesat camerele din zona de îmbarcare, iar TCT ştergea deja înregistrările de securitate. Parcă nici n-am fi existat.

Ne-am întâlnit cu Rami, Maro şi restul grupului la o tonetă alimentară din afara zonei de îmbarcare. Rami îmi trimisese mesajul că îşi cumpăraseră deja bilete pentru un transport de pasageri care pleca într-o oră. Au salutat-o cu entuziasm pe Tapan, cu lacrimi şi admonestări să n-o strângă prea tare în braţe.

Le avertizasem deja să nu menţioneze incidentul în public. Rami s-a întors şi mi-a înmânat un card de valută forte.

— Prietenul tău Tect a spus că ar fi o modalitate de plată potrivită.

— E în regulă.

Am luat cardul şi l-am introdus într-un buzunar sigilabil.

Acum mă priveau toţi şi era foarte enervant. Rami a spus:

— Pleci?

Ochisem un transportor de marfă care se îndrepta în direcţia potrivită. Cu puţin noroc, urma să plec la câteva minute după ele.

— Da, ar trebui să mă grăbesc.

— Te putem îmbrăţişa?

Maro i-a dat drumul lui Tapan şi s-a uitat la mine.

— Păi...

Nu m-am retras, dar mi s-a părut evident că răspunsul era „Nu”.

Maro a încuviinţat.

— OK. Asta e pentru tine. Şi-a cuprins umerii cu braţele şi a strâns.

— Trebuie să plec, le-am zis şi am pornit spre mall.

♦

Deja desprinzându-se de docul său, TCT mi-a transmis pe fluxul informativ: *Ai grijă. Găseşte-ţi echipajul.*

Am confirmat, fiindcă, dacă încercam să spun altceva, aş fi dat impresia că sunt tâmpit şi emotiv.

Nu ştiam ce voiam să fac, dacă îmi urmam sau nu planul. Sperasem că, dacă mă lămuream în legătură cu ceea ce se petrecuse la Puţul Ganaka, totul avea să devină clar, însă poate că revelaţii ca aceea se petreceau doar în seriale.

Apropo, trebuia să mai descarc ceva înainte ca transportorul să plece. Mă aştepta o călătorie foarte lungă.